

(அ. சி.) காரியம் ஏழ் - காரிய உபாதி ஏழ். அவை:- உடல், பொறி, கரணம் நான்கு, பிராணவாயு மூன்று ஆக ஏழு. காரணம் ஏழ் - காரண உபாதி ஏழ். அவை :- (1) எல்லாம் அழித்தல், (2) எல்லாம் படைத்தல், (3) எல்லாம் அறிதல், (4) எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாதல், (5) எங்கும் வியாபித்திருத்தல், (6) எல்லாம் தானாதல், (7) எல்லாம் காத்தல்.

(1)

2457. மாயப்பாழ் சுவன் வியோமப்பாழ் மன்பரன்

சேயமுப் பாழெனச் சிவசத்தி யிற்சுவன்

ஆய வியாப்த மெனுமுப்பாழாம்அந்தத்

தூய சொலுபத்திற் சொல்முடி வாகுமே.

(ப. இ.) மாயப்பாழ் மாயையின் உண்மைகண்டு கடத்தலாகும். சுவப்பாழ் ஆருயிரின் உண்மை கண்டு அகறல். வியோமமாகிய அருள் வெளிப்பாழ் அருள் உண்மை கண்டு அப்பாலாதல். இம் மூன்றும் சேய முப்பாழெனச் செப்புவர். சேய - நூண்டதாய. சிவசத்தியாகிய திருவருளில் ஆருயிர் அடங்கு நிறைவாய் நிற்பதெனு முப்பாழும் பேசப்படும். இவையனைத்தும் தூய சிவன் உண்மைக்கண் அவன் சொல்லிறந்த தொல்லோனாதவின் சொல்லிறந்த முடிவாகு மென்க. அகல் நிறைவு - வியாபகம். அமை நிறைவு - வியாப்பியம். அடங்கு நிறைவு - வியாத்தி. மாயப்பாழ் மன்னுயிர்ப்பாழ். மாலருட்பாழ் ஆம் மூன்றும், தூயமுப் பாழென்ப தோய்ந்து.

(அ. சி.) வியாப்தம் - அடங்கி நிறறல்.

(2)

2458. எதிரற நாளும் எருதுவந் தேறும்

பதியெனும் நந்தி பதமது கூடக்

கதியெனப் பாழைக் கடந்தந்தக் கற்பின்

உதறிய பாழில் ஓடுங்குகின் றேனே.

(ப. இ.) நாளும் ஆனேற்றினை உவந்து ஊர்ந்து உலகினுக்கருளும் ஒப்பில்லாத பதி சிவபெருமானாவன். அவனே நந்தி என்று அழைக்கப்படுவன். அவனுடைய திருவடியிணையினைக் கூடுதற் பொருட்டு நிலையெனக் கருதிய மாயை, உயிர், அருள் என்னும் முப்பாழையும் கடந்து, அவையனைத்தும் காரணம் பற்றிய கற்பனை (2465) என உதறி நூக்கி எஞ்சிய உருவற்ற பாழில் ஓடுங்குகின்றேன். பாழ் - உருவில்லது. கற்பனை யென்பது 'கற்பின்' எனச் செய்யுட் டிரிபாய் நின்றது.

(அ. சி.) எதிரற - இணையில்லாமல். உதறிய - விலக்கியுள்ள. பாழில் - உருவம் அற்ற இடத்தில்.

(3)

2459. துரியம் அடங்கிய சொல்லறும் பாழை

அரிய பரம்பரம் என்பர்கள் ஆதர்

அரிய பரம்பரம் என்றே துதிக்கும்

அருநிலம் என்பதை யாரறி வாரே.

(ப. இ.) செயலறலாகிய துரியம் அடங்கிய நிலையினைச் சொல்லறும் பாழென்பர். சொல்லறல் - சொல்ல

முடியாதாதல். அப் பாழை அறிவிவாதார் அறிதற்கரிய பெரும் பொருட்குப் பெரும் பொருளாம் பரம்பரன் என்பார்கள். அப் பாழ் அறிதற்கரிய பரம்பரம் என்றே துதிக்கும் அருளார் அருநிலமாகும். இவ் வுண்மையினை அறிவார் யார்? ஒரு சிலரே என்க. அருநிலம் - அப்பாலிடம் ; துரியாதீதம்.

(அ. சி.) ஆதர் - அறிவு இல்லாதவர். அருநிலம் - துரியாதீதம்.

(4)

2460. ஆறாறு நூங்க நமவாதி யகன்றிட்டு

வேறா கியபரை யாவென்று மெய்ப்பரன்

ஈறான வாசியிற் கூட்டு மதுவன்றே

தேறாச் சிவாய நமவெனத் தேறிவே.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர் மெய் (2139) முப்பத்தாறென்ப. இம் முப்பத்தாறன் உண்மையினை உணர்த்தற்கு 'நமசிவய'

என்னும் செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தினைத் திருவருளால் தேர்தல் வேண்டும். தேருங்கால் ஒருபுடை யொப்பாக 'நகரம்' உணர்த்து மெய் ஐந்தனுள் ஆசான், ஆண்டான், அருளோன் என்னும் மெய் மூன்றாகும். 'மகரம்' உடன் மெய் இருபத்து நான்குமாகும். 'சிகரம்' அத்தன் மெய்யாகும். 'வகரம்' அன்னை மெய்யாகும். 'யகரம்' ஆள்மெய்யாகும். இவ்வாறாறு மெய்யும் உண்மைகண்டு அகலுங்கால் அவ் வாய்வின் மறையாம 'நமசிவய' வும் அகலும். சிறப்பாகிய பரை என்னும் திருவருள் 'யா' வென்று நிற்கும். யாவென நிற்பதாவது ஆருயிர்க்கு மருள் உடல் நூங்கி நகரமாகிய ஆதி அருள் உடல் ஆங்கமையும். மெய்ப்பரனாகிய சிகரத்தின் ஈறான வகரத்தில் யகரம் கூட்டப் பெறும். அப்பொழுது உணர்த்தற்கரிய 'சிவயநம' என அமையும். இதனை அருளால் தெளிதல் சிறப்புடைத்தாகும். 'நமசிவய' என்பதன் கண்ணுள்ள யகரம் நம என்பனவற்றைக் கடந்து நிற்கும் நிலையே 'சிவயநம' வாகும். 'ய'கரம் மறையாதலின் 'யா' என நூண்டு நின்றது. இம் மறையின் மாண்பை வருமாறு நினைவுகூர்க :

'நாடும் நமசிவய நல்ல சிவயநம

கூடும் சிவயசிவ கூறிமேல் - நாடும்

சிவசிவஎன் றெண்ணுவந்ந் சூலமுதல் நான்கின்

தவநெறிசார் செந்தமிழர் தாம்.'

(அ. சி.) பரை - சத்தி. ஆவென்று - பசுவென்று. பரன் - சிவன். தேறில் - ஆராய்ந்தால்.

(5)

2461. உள்ளம் உருவென்றும் உருவம் உளமென்றும்

உள்ள பரிசுறிந் தோரு மவர்க்குப்

பள்ளமும் இல்லை திடரில்லை பாழில்லை

உள்ளமும் இல்லை உருவில்லை ¹தானன்றே.

(ப. இ.) உருவாகிய உடலினையே உள்ளமாகிய உயிர் என்றும், உயிரையே உடலென்றும் தடுமாறிக் கூறுவர். அது

கலப்பால் ஒன்று

1. கட்டும். சிவஞானபோதம், 2. 1 - 1.

பட்டுப் புணர்ந்து நிற்கும் நிலைமையால் கூறப்படுவதாகும். இவ்வுண்மையினை அருளால் உள்ளவாறு

ஓர்ந்துணர்வார்க்குப் பள்ளமாகிய கருப்பையினுட் புக்கு உருப்பெற்றுத் தோன்றி உழலுமாறில்லை. திடராகிய உலகினில்

உறைந்து நிலவுமாறுமின்று. பாழாகிய உருவற்ற நிலையில் வழிந்து ஆழுமாறும் இன்று. ஆகவே உயிர் உடல் என்ற

வேறுபாட்டு உரை உண்டாவதில்லை.

(அ. சி.) உள்ள பரிசு - உண்மையான தன்மை. பள்ளம் - கருப்பாசயம். திடர் - உலகம்.

(6)

18. காரிய காரண வுபாதி

2462. செற்றிடுஞ் சுவ வுபாதித் திறனேழும்

பற்றும் பரோபாதி ஏழும் பகருரை

உற்றிடுங் காரிய காரணத் தோடற

அற்றிட வச்சிவ மாகும் ¹அணுவனே.

(ப. இ.) முன் (2456) ஓதிய திருப்பாட்டின்கண் காரிய உபாதியாகிய சுவஉபாதி ஏழும் காரண உபாதியாகிய

அருளுபாதி ஏழும் உள்ளவிடத்துத் தோன்றும் உபாதியாகிய வருத்தமும், அதனைச் சுட்டும் பெயர்களும் முற்றும்

தோன்றாவாறு அற்றொழிதல் வேண்டும். அற்றொழிந்த விடத்து அவ்வணுவாகிய ஆருயிர் பற்றற்றார்க்கு என்றும் வற்றாப்

பற்றாய் நிற்கும் பரிசுவத்தின் அடியிணையைச் சாரும். சாரவே அச் சிவமாக நிற்கும்.

(அ. சி.) சுவ உபாதி - காரிய உபாதிகள். பரோபாதி - காரண உபாதிகள். அணுவன் - சுவன்.

(1)

2463. ஆறாறு காரியோ பாதி யகன்றிட்டு

வேறாய் நனவு மிகுத்த கணாநனா

ஆறா றகன்ற சுழுத்தி யதில்எய்தாய்

பேறா நிலத்துபிர் தொம்பதம் பேசிலே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் முப்பத்தாறு மெய்களால் ஏற்படும் காரியவருத்தம் என்னும் உபாதிகள் நூங்கும் நூங்கவே சிறப்பு நனவாய் மிகுத்த கனவின்சண் நிகழும் நனவும் உண்டாம். அதுபோல் ஆறாறு நூங்கிய உறக்கம் வந்ததும். அவ் வறக்கமும் எய்தாத நிலைபெற்ற பேறாகிய திருவடிபின்சண் சார்ந்து தொம்பதப் பொருளாகிய ஆருயிர் இன்புறும் பேசுமிடத்து இதுவே திருவடிப் பேறாகிய நிலம் என்ப.

(அ. சி) கணா நனா - கனவில் நனவு. பேறாநிலம் - முத்தி.

(2)

2464. உயிர்க்குயி ராகி யொழிவற் றழிவற்று

அயிர்ப்புறு காரணோ பாதி விதிரேகத்து

உயிர்ப்புறும் ஈசன் உயிதத் தாலன்றி

வியர்ப்புறும் ஆணவம் வூல்செய் யாவே.

1. கண்ட சிவஞானபோதம், 2. 3 - 1.

(ப. இ.) ஆருயிரின் உயிர்க்குயிராய் விளங்கும் பேருயிர் முழுமுதற்சிவன். அவன் உயிர்க்குயிராய் நூக்கமற நிற்கின்றனன். அவன் என்றும் பொன்றா நிலையினனாகலின் அழிவற்றும் நிற்கின்றனன். மாறுபாடற்ற காரண உபாதியின் எதிர்மறையாகிய காரிய உபாதியின் கண்ணும் உடனாய் நின்று உற்று விளங்கும் ஆண்டவனாகவும் அவன் நிற்கின்றனன். அவனுடைய நூங்கா இயற்கைப் பேருளாம் உயிதியால் அல்லாமல் நடுக்கத்தைச் செய்யும் ஆணவவல்லிருள் விட்டு நூங்காது என்க. விதிரேகம். வியதிரேகம் - எதிர்மறை. வியதிரேகம் விதிரேகம் என வந்தது செய்யுட்டிரிபு. காரணோபதியின் எதிர்மறை என்று ஓதியது மாயை காரணத்தின்கண் எவ்வித மாறுபாடும் எய்தாதென்றும், காரியத்தின்கண் நிலம் மலை கடல் முதலிய பொருள்களாகத் தோன்றுவதும், அப் பொருள்கள் மண்ணும் கல்லும் நூருமாகத் தோண்டி எடுத்தல், வெட்டி எடுத்தல், முகந்து எடுத்தல் முதலியவற்றால் பிரிக்கப்படும் உறுப்புடையவாகக் காணப்படுவதும் ஆகிய மாறுதல்களும், பின் காரணத்தில் ஓடுங்குவதாகிய மாறுதலும் எய்தும் என்று உணர்த்துகற்கென்க. வியர்ப்பு என்னும் காரியப் பெயர் ஆகுபெயராய்க் காரணத்தைக் குறித்ததென்க.

(அ. சி.) விதிரேகம் - எதிர்மறை. ஈண்டுக் காரிய உபதியைக் குறிக்கின்றது. உபதித்தால் - கருணையினால்.

வூடல் - நூங்குதல்.

(3)

2465. காரியம் ஏழிற் கலக்கும் கடும்பசு

காரணம் ஏழிற் கலக்கும் பரசிவன்

காரிய காரணங் கற்பனை சொற்பதப்

பாரறும் பழில் பராபரத் தானே.

(ப. இ.) முன் (2456) ஓதப்பெற்ற காரிய வருத்தம் ஏழின்கண்ணும் இருட்சார்பால் மருள் வயப்பட்டுத் துன்புறும்

ஆருயிர் கலக்கும். அங்ஙனம் கலப்பதால் நூங்கா வருத்தம் எய்தும் அவ்வுயிரின் வருத்தத்தை ஒழித்தற் பொருட்டுக் காரண வருத்தம் ஏழின்கண்ணும் பரசிவன் எனப்படும் திருவருள் கலக்கும் அவ் வருள் கலந்து ஆருயிர்க்குத் துணைநின்று அவ் வுயிராலேயே அவ் வருத்தங்களை யகற்றும். இத்தகைய காரிய காரண வருத்தங்கள் வினைக்கூடாகக் கற்பிக்கப்பட்டு நிகழ்வனவாகலின் நூங்குந் தன்மைத்தாகும். ஈண்டுக் கற்பனை என்பது படைத்து மொழியும் கற்பனையன்று. திருவருள் திருவுள்ளத்தாற் கற்பிக்கும் கற்பனையாகும். கற்பனை - திருவாணை. ஏவுவார் கற்பித்தவாறே இயற்றுவார் இயற்றுவரன்றோ! அக் கற்பனை யாண்டும் பொய்யெனப்படுதற்கின்று. அதுபோன்றதாகும் ஈண்டுக் கூறும் கற்பனையும் சொல்லப்படும் அறியாமை விளையும் நிலம் அகன்ற இடம் உருவற்ற பாழென்ப. அப் பாழின்கண் திகழ்வன் தொன்மைப் பெரும் பொருட்குத் தொன்மைப் பெரும் பொருளாம் சிவபெருமானாவன். அச் சிவபெருமான் திருவடிக் கழித் தங்கும் ஆருயிர்.

(அ. சி.) கடும்பசு - மோகவசப்பட்டு வருந்தும் சூவன். சொற்பதப்பார் - சொல்லப்படும் அஞ்ஞானம் நிறைந்த

பூமி.

(4)

19. உபசாந்தம்(செயலொழிவு)

2466. முத்திக்கு வித்து முதல்வன்றன் ஞானமே

பத்திக்கு வித்துப் பணிந்துற்றுப் பற்றலே

சித்திக்கு வித்துச் சிவபரந் தானாதல்

சத்திக்கு வித்துத் தனதுப சாந்தமே.

(ப. இ.) திருவடிக் பேறாம் முத்திக்கு வித்தாகிய வாயில் திருவடியுணர்வாகிய சிவஞானமாகும். இச் சிவஞானம்

பெறுதற்கும் பெற்ற பேறு நூங்காதுறுதற்கும் வாயில் அவன் திருவடியினையும் அவன் மெய்யடியார் திருவடியினையும்

பணிவும் இன்சொலும் உடையனாய் நூங்கா நினைவுடன் தொழுதல். இத் தொழுகையினையே பத்திக்கு வித்தாகும் என்ப. மனம் தன் வயப்படுதலாகிய சித்திக்கு வித்து அருள்வழி நிற்பதும் அவ் வருளினை மறவாமையுமாகும். திருவருள் தானாதல் என்பது அத் திருவருளை மறவாது உடலினுள் உயிர்விரவி அடங்கி நிற்குமாறு போலத் திருவருள் நினைவால் அத் திருவருளுள் அடங்கி நிற்பதாகும். சிவபரம் - சிவனைவிட்டு நூங்காத் திருவருள். திருவருள் வீழ்ச்சியாகிய சத்திநிபாதம் பதிதற்கு வாயில்பொறி புலனடக்கமாகிய செயலொழிவாகும். இதனையே உபசாந்தம் என்ப.

(அ. சி.) வித்து - ஏது. வற்றல் - உன்னல். உபசாந்தம் - ஐம்பொறியடக்கல்.

(1)

2467. காரியம் ஏழுங் கரந்திடு மாயையுள்

காரணம் ஏழுங் கரக்குங் கடுவெளி

காரிய காரண வாதனைப் பற்றற்ப்

பாரண வம்முப சாந்தப் பரிசிதே.

(ப. இ.) காரியவருத்தம் (2156) ஏழும் தூவா மாயையினுள் ஒடுங்கும். காரண வருத்தம் ஏழும் தூமாயையின்கண் ஒடுங்கும். காரிய காரண வருத்தங்களின் வாதனைப்பற்றாகிய பசையறத் திருவருட் பெருமை வந்து தலைப்படும். அது தலைப்படுதலே ஒடுக்கமென்னும் உபசாந்தமாகும். இவ்விளக்கமே அதன் பரிசாகும்.

(அ. சி.) கரந்திடும் - ஒடுங்கும். மாயையுள் - அசுத்தமாயையில். கடுவெளி - சுத்தமாயை. பாரணவும் - பெருமை பொருந்தும்.

(2)

2468. அன்ன துரியமே யாத்தம சுத்தியும்

முன்னிய சாக்கிரா தூதத் துறுபுரி

மன்னு பரங்காட்சி யாவ துடனுற்றுத்

தன்னின் வியாத்தி தனின்உ¹சாந்தமே.

(ப. இ.) ஒடுக்கச் செயலறலாகிய துரியமே ஆவித் தூய்மையாகும். பொருந்திய நனவினில் அப்பால் சிவனருளின்பமாகும். நிலைபெற்ற

1. ஊனக்கண். சிவஞானபோதம், 9.

ஆவிக்காட்சியாவது சிவபெருமானின் திருவடியுணர்விற் கூடுவதாகும். அவ்வுணர்வின்கண் ஒடுங்கி நிற்பது உபசாந்தமாகும். ஒடுங்கி நிற்பது - அடங்கு நிறைவு ; வியாத்தி.

(அ. சி.) ஆத்திம சுத்தி - அந்தச்சுரணத் தூய்மை. புரி - பரமானந்தம். பரங்காட்சி - ஆன்மதரிசனம். உடனுற்று - சிவத்துடன் கூடி.

(3)

2469. ஆறா றமைந்தாண வத்தையுள் நீக்குதற்

பேறான தன்னை யறிதற்பின் றூச்சுத்தி

கூறாத சாக்கிரா தூதங் குருபரன்

பேறாத வியாத்தம் பிறழுப¹ சாந்தமே.

(ப. இ.) அருஞ் சைவர் மெய் (2139) முப்பத்தாறு இம் முப்பத் தாறும் மலத்தேய்வின் பொருட்டுச் செய்யப்படும் நலத்தொண்டினுக்குத் துணைக்கருவியாகச் செம்பொருளால் நம்பால் அளித்தருளப்பட்ட இரவல் பொருளாகும். இவ்வுண்மையினை யறிந்து அதனைப் பேணி ஒழுகுவதே, தத்துவசுத்தி என்னும் மெய்த்தூய்மையாகும். அதன் வாயிலாக ஆணவத்தினின்றும் அசுத்தால் நூங்குதல் ஆணவவல்லிருள் நீக்கமாகிய மலத் தூய்மையாகும். திருவடிப் பேற்றுக்கு உரித்தான ஆவிப்பேறு என அழைக்கப்பெறும். அத்தகைய தன்னை அருளால் அருளின்கண் அடங்கி நிற்கும். நிலையினுணர்தல் மும்மலத் தூய்மை யாகும். மும்மலம் ஒழிதலே மும்மலசுத்தி. கூறவொண்ணாத நனவின் அப்பாலாகிய சாக்கிராதூதம் சிவகுருவான் திருவடிப்பேறாகும். அத் திருவடியுன்கண் அடங்கும் நிறைவாய் நின்றல் ஒளிமிக்க ஒடுக்கமாகிய உபசாந்தமாகும். அடங்கு நிறைவு - வியாத்தம். அசுத்தல் - மனத்தால்.

(அ. சி.) தூச்சுத்தி - பாசம் ஒழிதலாகிய சுத்தி. பிறழ் - விளங்குகின்ற.

(4)

2470. வாய்ந்த வுபசாந்த வாதனை யுள்ள்போய்

ஏய்ந்த சிவமாத வின்சிவா னந்தத்துத்

தோய்ந்தறல் மோனச் சுகானுபவத் தோடே

ஆய்ந்ததில் தூருகை யானதூ ரைந்துமே.

(ப. இ.) திருவுருள் நினைவால் வாய்ந்த 1. ஒழிவில் ஒடுக்கம் 2. பசையறல் 3. திருவுருள் தினைவிற் சேறல் 4. பொருந்தும் சிவமாதல் 5. சிவ இன்பம் 6. அதில் தோய்தல் 7. தோய்வு நினைவகறல் 8. மேன்மைநிலை 9. இன்பத்தழுந்தல் 10. அழுந்து நினைவகறல் ஆகிய பத்தும் நனவின்பால் நலப்பாடாகும். நினைவறல் என்பது ஆருயிர் ஒன்றைக் கண்டும் கேட்டும் உளம்கொள்ளும். கொண்டதன்பால் வேட்கையுறும். வேட்கையுற்றுநாடி நண்ணும் இதுகாறும் அவ்வுயிர் அப் பொருட்கு வேறாக நிற்கின்றது. அதனால் அப் பொருளின் நினைவு அவ்வுயிரைவிட்டு அகவாதிருக்கும். நண்ணியதும் அப் பொருளின்கண் தோயும். தோய்ந்ததும் அந்நினைவு நானாக அகன்றுவிடும்.

1. சாக்கிரத்தே. சிவஞானசித்தியார், 8. 2 - 25.

“ மானுடப். சிவஞானசித்தியார், 2. 4 - 20.

கற்கவேண்டுமென்னும் நினைவு கற்குங்கால் தானே அகல்வது இதற்கு ஒப்பாகும். தோய்ந்ததும் தோமில்

இன்பத்தழுந்தும். அழுத்தல் எனினும் அழுந்தி அறிதலெனினும் ஒன்றே. அதுவே அனுபவம்.

(அ. சி.) ஈரையந்து - (1) ஆணவம் ஒழிதல், (2) தன்னை உணர்தல், (3) அதனை ஒழிதல், (4) நனவில் அதீதம், (5) வியாப்தம், (6) உபசாந்தம், (7) சிவமாதல், (8) சிவானந்தத்தில் தானற்று அழுந்தல், (9) அவ் வானந்தத்தை அனுபவித்தல், (10) அதனையும் ஒழித்தல்.

(5)

2471. பரையின் பரவ பரத்துடன் ஏகமாய்த்

திரையினின் றாகிய தெண்புனல் போலுற்று

உரையுணர்ந் தாரமு தொக்க வுணர்ந்துளோன்

கரைகண் டானுரை யற்ற¹ கணக்கிலே.

(ப. இ.) திருவருள் நிறைவாகிய பரவலினால் ஆருயிர் பரமாகிய அவ் வருளுடன் பிரிப்பின்றி வேறற்ற ஒன்றாய் நிற்கும். இதற்கு ஒப்பு கடலினின்றும் எழுந்த துளி வான்புகுந்து மழையாய்ப் பொழிந்து ஆறாய் மலை நிலம் பலவும் கடந்து மூண்டும் அக் கடலினுக்கே வந்து பொருந்துவதாகும். ஈண்டுக் கடலென்பது கடல் நூரையன்று. கடலின் நூருக்கும் நிலத்துக்கும் அடிப்படையாய்த் தாங்கி நிற்கும் பூதவெளியை என்க. இதனால் கடவுளும் கட்டுயிரும் ஒன்றே என மட்டின்றிப் பேசும் வாய் வேதாந்த மாயாவாதக்கோள் பொருந்தாமை காண்க. அவர்கள் கடல் நூரைக் கடவுளாகவும் அதன் துளியைக் கட்டுயிராகவும் கரைகின்றனர். அப் பாழ்ங்கோள் பொருந்தாமை காண்க சிவகுருவின் அருளுரை உணர்ந்து ஆரமுதொத்த அருளின்பம் உணர்ந்துளோன் "மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனின்" கரைகண்ட கவினுளோன் ஆவன். ஆங்குப் பேச்சற்ற பெருநிலையுண்டாம். அதுவே உரையற்ற கணக்கில் என்று ஒதப்பெற்றது. கட்டுயிர் - பசு.

(அ. சி.) பரையின் பரவ - திருவருளின் பெருக்கினால். திரையினின்றாகிய - கடலிற்கூடிய. தெண்புனல் - ஆறு. ஆர் அமுது ஒக்க - தேவ அமிர்தம்போல. உரையற்ற - பேச்சற்ற.

(6)

1. சிறைசெய்ய. சிவஞானபோதம், 8. 4 - 1.

"மெய்ஞ்ஞானந். " 7. 3 - 3.

"சொற்பா. 8. திருக்கோவையார், 8.

20. புறங்கூறாமை

2472. பிறையுள் கிடந்த முயலை எறிவான்

அறைமணி வாட்கொண்¹டவர்தமைப் போலக்

கறைமணி கண்டனைக் காண்குற மாட்டார்

நிறையறி வோமென்பர் நெஞ்சிலர் தாமே.

(ப. இ.) பிறையாயிருந்து வளர்ந்து மதியாய் விளங்கும் நிறையிறையின்கண் காணப்படும் களங்கத்தினை முயல் என்பார். அம் முயலினை எறிதலாகிய கொல்லுதற் பொருட்டு ஒலிக்கின்ற மணி கட்டிய கூர்வாளினை நேர்ப்படக் கொண்டவர் எல்லாரானும் நகைக்கப்படுவர். அதுபோன்று திருநூலகண்டப் பெருமானை அவன் திருவருளால் காணும் பேறு பெறாதார் ஒழிவிலொடுக்கம் உணர்ந்தோம் என்பார். ஒழிவில் ஒடுக்கம்: ஒழிவின்கண் ஒடுக்கம். ஒழிவிலொடுக்கம் - உபசாந்தம். இவர்கள் மனமடங்கக் கல்லாப் புனவர் என்க. புனவர் - வேடர்.

(அ. சி.) பிறை - சந்திரன். எறிவான் - கொல்லும்பொருட்டு. அறைமணி வாள் - ஒலிக்கின்ற மணி கட்டிய வாள். நிறை - உபசாந்தம். நெஞ்சிலர் - மனம் இல்லாதவர்.

(1)

2473. கருந்தாட் கருடன் விசும்பு டிறப்பக்

கருந்தாட் கயத்திற் கரும்பாம்பு நூங்கப்

பெருந்தன்மை பேசுதி நாயொழி நெஞ்சே

அருந்தா அலைகட வாறுசென்²றாலே.

(ப. இ.) வலிய தாளையுடைய கருடன் விசும்பு ஆறாகப் பறந்து கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் மிகவும் ஆழமுள்ள புற்றில் வாழும் பாம்பு புடை பெயராத மூச்சு மடங்கி ஒடுங்கிக் கிடக்கின்றது. அதுபோல் நெஞ்சமே நாயும் அடங்கி நிற்கும் வழியை அருளால் அறிந்து அடங்குதல் வேண்டும். அம்முறையினை ஒரு சிறிதும் உணராதது உணர்ந்தாரைப் போன்று நெஞ்சமே வுண்பெருமை பேசுகின்றாய். அதனால் ஆம்பயன் ஏதும் இன்று. ஆறு அலைகடலிற் சென்று ஆண்டே பிரித்தறிய வாராது அடங்கியிருப்பதுபோல் அடங்கியிருப்பாயாக. ஆறு சென்றால் என்னும் சொல்லின்பின் குறிப்பெச்சமாய்ச் 'சென்றால் கூடி மூண்டுவாராது அடங்கியிருப்பதுபோல் அடங்கியிரு' எனக் கூறிக்கொள்க. காயம் - புற்று; பாம்பு அடங்கியிருக்கும் பெரிய இடம்.

(அ. சி.) கருந்தாள் - வலிய கால். இறப்ப - தாண்டிச்செல்ல. கருந்தாட்கயம் - புற்று. நூ யொழி - நூ அப்பெருமை பேசுதலை விட்டுவிடு. அலைகடல் - அலைகளையுடைய கடலில்.

(2)

1. ஆவா. 8. திருக்கோவையார், 72.

" சினமிறக்கக். தாயுமானவர், பராபர - 169.

" வேண்டியநாள். " 26. மண்டலத்தின், 10.

2. விரிநிற. நாலடியார், 164.

" கண்டவிலை. சிவஞானசித்தியார், 9. 3 - 1.

2474. கருதலர் மாளக் கருவாயில் நின்ற

பொருதலைச் செய்வது புல்லறி வாண்மை

மருவலர் செய்கின்ற மாதவம் ஒத்தால்

தருவலர் கேட்ட தனியும்¹ராமே.

(ப. இ.) கருவாயாகிய போர்முனையிற் சென்று கருதலராகிய பகைவர்கள் மாளும்படியாக் போர் செய்து வெல்லுவது சிறந்த அறிவாண்மையன்று. அது புல்லறிவாண்மையேயாகும். திருவருள் நினைவால் அடக்கத்தை மருவிய ஆண்மையர் மருவலர் எனப்பட்டார். அவர் செய்கின்ற சிவத்தைப் பேணுதலாகிய நற்றவம் ஒத்துக் கைகூடினால் கருதியது கைகூடும். அவர்கள் கேட்டதளிக்கும் தருவலர்களாவர். தருவலர் என்பார், கற்பகதருப்போல் வேண்டியதை மறாதுகொடுக்கும் வள்ளலராவர் என்பதாம். ஒப்புயர்வற்ற சிவ வலகமாகிய தனியும்பரும் கைகூடும்.

(அ. சி.) கருதலர் - பகைவர். கருவாய் - போர்க்களம். மருவலர் - அடங்கினவர். தருவலர் - கொடுக்கும் வள்ளல்கள்.

(3)

2475. பிணங்கவும் வேண்டாம் பெருநில முற்றும்

இணங்கியெம் மூசனே யூசனென் றுன்னிற்

கணம்பதி னெட்டுங் கழலடி காண

வணங்கெழு நாடியங் கன்புற²லாமே.

(ப. இ.) உப்தி தரும் முழுமுதல் தெய்வம் சிவபெருமான் என்பதில் மாறுபடுதல்வேண்டா. பெருநிலமுற்றுக்கும் அவனே ஒப்புயர்வில்லா ஒருபெருங் கடவுள். அவன் திருவடிக்கண் பேரன்பு பூண்டு எம்முதல்வன் இவனே என்று

எண்ணுங்கள். இவனே அனைத்துலகினுக்கும் அனைத்துயிர்கட்கும் முழுமுதல்வன் என்று தினைத்தனை ஐயமும் இன்றி மனத்துக்கொள்ளுங்கள். அங்ஙனம் கொள்ளுங்கால் பதினெண்கணத்தவரும் பிறரும் நும்மை வணங்கியெழுந்து மனத்து நினைந்தன பெறலாம் என்று வருவர். இது 'வணக்குறார்' அரணை யொருக்கால் என்றும் வானவர் வணங்கவைப்பன்' எனவும் 'தொழும்பும் தேவர் தம்மால் தொழுவிக்ருந் தம் தொண்டரையே' எனவும் அருளிப்போந்த செந்தமிழ்மறையால் உணரலாம். எனவே சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ் அன்புறுதல் தவமாகும்.

(அ. சி.) பிணங்கவும் - வெகுளவும். பெருநிலம் - ஆளுஞ்சூ. வணங்கெழுநாடி - வணங்க விரும்பி வருதலை உணர்ந்து.

(4)

1. ஒன்னார்த். வேண்டிய. திருக்குறள், 264 - 5.

"நில்லாத. " 331.

"இரும்புமுகம். புறநானூறு, 309.

"படைக்கல. அப்பர், 4. 81 - 8.

2. எல்லா. 12. சாக்கியர், 7.

"பிணத்தினை. சிவஞானசித்தியார், 2. 4 - 24.

"முழுத்தழல். அப்பர், 4. 113 - 5.

2476. என்னிலும் என்னுயி ராய இறைவனைப்

பொன்னிலு மாமணி யாய புனிதனை

மின்னிய வெவ்வுயி ராய விகிர்தனை

உன்னிலும் உன்னும் உறும்வகை ¹யாலன்றே.

(ப. இ.) என்னிலும் எனக்குச் சிறந்தான் என் உயிர்க்கு உயிராகிய இறைவனாவன். அவனை நங்காநினைவுடன் தொழுதல் என் தலைக்கடனாகும். பொன்னிலும் சிறந்த மாமணிபோன்று என்னுயிரினும் உணர்வின்கண் தன்னைக் குயிற்றும் முழுமுதற் புனிதனை நாயேன் தூய்மையுற நாளும் வாய்மையாற் பணிவேன். விளங்கிய எல்லா வுயிருடனும் கலந்துநிற்கும் முடிவிலாற்றலுடையானைப் படியின்மிசை அடிதொழுது வணங்குவல். விகிர்தன் - முடிவிலாற்றலன். குயிற்றல் - பதித்தல். அவன் அன்புடன் நினைப்பார் நினைவினும் மிகுதியாக நினைப்பன் நினைப்பாரைச் சாரும் வகை நினைந்தென்ப. உன்னிலும் - உன்னைக் காட்டிலும். உன்னும் - நினைக்கும் உறும் வகை - சாரும் வகை.

(அ. சி.) உன்னினும் உன்னும் - உன்னைப் பார்க்கிலும் அதிகமாக உன்னும்.

(5)

2477. நின்றும் இருந்தங் கிடந்தும் நிமலனை

ஒன்றும் பொருள்கள் உரைப்பவ ராகிலும்

வென்றைம் புலனும் விரைந்து பிணக்கறுத்து

ஒன்றா யுணரும் ஒருவனு ²மாகுமே.

(ப. இ.) மன்றவாணனாம் சிவபெருமான் அடியிணையினை நின்றும், இருந்தும், கிடந்தும் நன்றாக நினையுங்கள். அவன் இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நூங்கிய தூயோன். பொருந்தும் மெய்ப்பொருள்களைத் திருந்த உரைப்பவராகிலும் புலனை வெல்லுதல்வேண்டும். புலனை வெல்லுதல் சிவபெருமான் திருவருளாலன்றி நம்மால் தனித்தாவதொன்றன்று. முழுமுதல் கடவுள் ஒன்றோ பலவோ என்னும் மாறுபாட்டுக் கொள்கையில் புதுதல் நன்றன்று. அப்பிணக்கினை யறுத்து 'ஒன்றே .குலமும் ஒருவனே தேவனும் (2066) என நன்றே நினைமின்'. என்னும் செந்தமிழ் முறையில் முந்துதல் நம் நடன். ஒருமனப்பட்ட உள்ளத்தராய் உணரும் கள்ளமில் செயலைக் கைக்கொண்மின்.

(அ. சி.) பிணக்கு - மாறுபாடு.

(6)

2478. நுண்ணறி வாயுல காயுல கேழுக்கும்

எண்ணறி வாய்நின்ற எந்தை பிரான்றன்னைப்

பண்ணறி வாளனைப் பாவித்த மாந்தரை

விண்ணறி வாளர் விரும்புகின் ³றாரன்றே

1. என்னி. அப்பர், 5. 21 - 1.

2. நின்றாலும். 12. பத்தராய்ப் பணிவார், 7.

" அன்றாலின். அப்பர், 6. 50 - 3.

" மன்றாளே. 12. திருநூலகண்டக் குயவர், 42.

3. கண்ணவன்காண். அப்பர், 6. 52 - 1.

(ப. இ.) உணர்விற்கு உணர்வாம் நுண்ணறிவாக விளங்குபவன் சிவன். ஏழுலகினையும் இயைந்தியக்கும் எண்ணத்தக்க பேரறிவாய் நூக்கமற நின்றவனும் அவனே. அவனே எந்தை பிரானுமாவன். அவனே பண்ணறிவாளனாகிய கானத்தின் எழுபிறப்பின் காழில் கனியாவன். காழ் - வித்து. நிறைந்த பேரன்பால் நூங்காநினைவால் ஓங்கிவழிபட்டார்

நூங்கரும் செம்பொருட் செல்வராவர். அத்தகைய மெய்யடியாரைத் தொழுதய்ய வேண்டுமென்று விண்ணறிவாளரும் விரும்பி நண்ணித்தொழுகின்றனர்.

(அ. சி.) எண் - கருதப்பட்ட. பண் அறிவாளன்' - இசைஞான வடிவாளன். விண் - மேலான.

(7)

2479. விண்ணவ ராலும் அறிவறி யான்றன்னைக்

கண்ணற வுள்ளே கருதிடற் காலையில்

எண்ணுற வாகமுப் போது மியற்றிந்

பண்ணிடில் தன்மை பராபர ¹னாகுமே.

(ப. இ.) விண்ணவர்களாலும் அவர்தம் முனைப்பறிவாகிய சுட்டறிவாலும் சிற்றறிவாலும் அறியவொண்ணா அன்பு இன்ப அண்ணலை வேறிடங்களில் முனைத்து விளங்குகின்றான் என்னும் பொது எண்ணத்தை விடுத்து நும்முள்ளத்தே செம்மை நினைவால் கருதுங்கள். அங்ஙனம் கருதினால் காலமுண்டாகவே கருதுவார் கருத்தினுள் மிக்கு விளங்கித் தோன்றியருள்வன். அத் தோற்றங்கண்டு எண்ணுதலாகிய தியானத்தைப் புரியுங்கள். அவ் வெண்ணவறவு என்றும் நண்ணும் பொருட்டு முப்போதும் அகத்தும் புறத்தும் அன்புடன் இன்புறத் தொழுங்கள். அங்ஙனம் தொழுவார் வழுவாது விழுப்பொருட் சிவமாவார்.

(அ. சி.) கண்ணற - புற இடங்களில் அன்றி. எண்ணுற - உன்ன. இயற்றி - பூசைசெய்து. பண்ணிடின் - தவம்செய்தால்.

(8)

2480. ஒன்றா யலகுடன் ஏழும் பரந்தவன்

பின்றா னருள்செய்த பேரரு ளானவன்

கன்றா மனத்தார்தங் கல்வியுள் ²நல்லவன்

பொன்றாத போது புனைபுக ழானன்றே.

(ப. இ.) தான் ஒருவனுமாய் ஒப்பில்லாதவனுமாய்க் கலப்பால் உலகு ஏழுடனும் நூக்கமற நிறைந்துநிற்பவன் சிவபெருமான். அவன் திருவடியைப் புகலென அடைந்த பின்பு அளவிலாப் பேரருள்புரிந்த பேரருளாளனாவன். மாறுபாடில்லாத செம்மை மனத்தார்க்குக் 'கற்ற கல்வியினும் இனியானா'கலின் கல்வியுள் நல்லவனாக நின்றருளும் செல்வனாவன். ஈண்டுக் கல்வி என்பது 'வாலறிவன் நற்றான்' தொழுகல்வி. என்றும் பொன்றாது வாடுதல் எய்தாது திருவடிகூடுதல் செய்து நிலவும் நெஞ்சத் தாமரையாகிய போதின்கண் நிலைத்துநிற்கும் புனைகழலோன் ஆகிய புண்ணியன் சிவபெருமான்.

(அ. சி.) பின் - அவனை அடைந்தபிறகு. கன்றா - விரோதமில்லாத. பொன்றாதபோது - வாடாத மலர்;

உள்ளத்தாமரை.

(9)

1. வேண்டினுண். திருக்குறள், 342.

2. குற்றம். ஆரூரர். 7. 56 - 5.

2481. போற்றியென் றேன்எந்தை பொன்னான சேவடி

ஏற்றியே ¹தென்றும் எறிமணி தானகக்

காற்றின் விளக்கது காய மயக்குறும்

ஆற்றலுங் கேட்டது மன்றுகண் டேனன்றே.

(ப. இ.) எந்தையாகிய சிவபெருமானின் பொன்னான திருவடியைப் போற்றி என்று வழுத்தினேன். போற்றி - காத்தருள்வாயாக. இஃது இகரஈற்று வியங்கோள் பின்பு திருவடியினை ஏற்றுதலாகிய பரவுதலைச் செய்தேன். செய்யவே அகத்தே ஓர் ஓசை உண்டாயிற்று. அவ்வோசை உயிர்ப்புப் பயிற்சியால் அகத்துத் தொடர்ந்து எழும் அடிக்கும் மணியோசையாகும். அகவிளக்காய்த் தோன்றும் அவ்வோசை உடம்பெங்கணும் கலந்துநிற்கும். அத் தன்மையினையும் அதனால் விளங்கும் அருளாற்றலையும் அந்நாள் கண்டேன் என்க.

(அ. சி.) அகக்காற்றின் விளக்கது - பிராண வாயுவினால் விளங்கும். கேட்டதும் - மணி ஓசையைக் கேட்டதும்.

(10)

2482. நேடிக்கொண் டென்னுள்ளே நேர்தரு நந்தியை

ஊடுபுக் காரும் உணர்ந்தறி வாரில்லை

கூடுபுக் கேறலுற் றேனவன் கோலங்கண்

மூடிக்கண் டேனூல கேழுங்கண் ²டேனன்றே.

(ப. இ.) அடியேன் இருக்குமிடந் தேடிக்கொண்டு அடியேன் அகத் தாமரையினுள்ளே நேர்ந்து எழுந்தருளும் நந்தியை உள்ளே புகுந்து யாரும் உணர்ந்தறிவாரில்லை. என்னுடைய நெஞ்சினுள் நினைப்பை யானே அறிவதுபோல் என்னுள் நிற்கும் சிவபெருமானை யானே அறிகுவன். கூடியிருக்கும் உச்சித்துளை சென்று அகத்தவத்தால் ஏறினேன். அங்கு நன்மையே வடிவமான சிவபெருமானைக் கண்டேன். அவன் திருக்கோலங்களையுங் கண்டேன். கண்டு 'சிக்கனைப் பிடித்தேன்' என்பதுபோல் இடையறா நாட்டத்தால் தாள்தளையிடுதலாகிய மூடுதலைச் செய்தேன். அக் காட்சியினால் உலகு ஏழினையும் ஆடிநிழல்போல் என்னுள்ளே நிலவக் கண்டேன்.

(அ. சி.) நேடி - தேடி. நேர்தரு - எதிர்ப்பட்ட. ஊடு - உள்ளே. கூடு - பிரமரந்திரம். மூடிக் கண்டேன் -என்னுள் அடக்கிக்கண்டேன்.

(11)

2483. ஆன புகழும் அமைந்ததோர் ஞானமுந்

தேனு மிருக்குஞ் சிறுவரை யொன்றுகண்டு

ஊனமொன் றின்றி யுணர்வுசெய் வார்கட்கு

வானகஞ் செய்யு மறவனு ³மாகுமே.

(பாடம்) 1. சென்றும்.

2. அரக்கொடு. சிவஞானபோதம், 2. 1 - 4.

"சூரியகாந். சிவஞானசித்தியார், 8. 2 - 18.

"தேடிக். அப்பர், 4. 9 - 12.

3. துறவி." 5. 22 - 6.

"மறமானம். திருக்குறள், 766.

(ப. இ.) சிவபெருமானின் திருப்புகழ் ஒன்றே இறைவன் பொருள்சேர் புகழ் ஆகும். அவன் திருவடிபுணர்வே என்றும் மாறாது பொருந்திய ஒப்பில்லாத சிவஞானமாகும். அவன் திருவடியின்பே 'திருவாசகமென்னும்தேன்' என ஒதுவதனைய வழுவில் செழுந்தேன் ஆகும். இதனையே இனிய அமிழ்தெனவும் கூறுப. இம் மூன்றும் ஒருபுடையொப்பாக ஊண்மை அறிவு இன்பமென இசைக்கலுமாம். இவை நிலைத்திருக்கும் நிலைக்களம் அகத்துக் காணப்பெறும் சிறு வரையாகும். சிறு வரை: மேரு என்னும் பொன் மலையாகும். அதுவே புருவநடுவென்ப. புருவநடுவினை மேருவென்றும், முதுகெலும்பினை மேருத்தண்டமென்றும் கூறுப. இவ்வுண்மையினைக் குறைபாடு ஏதுமின்றி, ஊண்ந்து ஒழுக்குதலைச் செய்யும் மெய்யன்பர்களுக்குச் சிவவுலகத்தின்கண் சிறந்த இடத்தை அமைத்துத் தரும் சூரிய ஆண்மையன் சிவபெருமானாவன். ஆண்மையன் எனினும் மறவன் எனினும் வரன் எனினும் ஒன்றே.

(அ. சி.) தேன் - அமிழ்தம். சிறுவரை - புருவமத்தி, மேரு. மறவன் - உருத்திரன்.

(12)

2484. மாமதி யாமதி யாய்நின்ற மாதவர்

தூய்மதி யாகுஞ் சுடர் மானந்தந்

தாமதி யாகச் சகமுணர்ச் சாந்திபுகு

ஆமல மற்றார் அமைவுபெற்றாரன்றே.

(ப. இ.) மண்டையின் ஆணைக்கண் விளங்கும் திங்களின் மதியிடத்துத் தாம் அறிவாய் நிலைநின்றவர்

அகப்பெருந்தவத்தோராவர். தூயமதியாகத் தம் மதிக்கும் மதிக்கொடுப்பவன் பேரின்பமான சிவபெருமானாவன். அவன் மதியே தம் மதியாக உலகினைத் தம்மிடத்திருப்பதாக நுகர ஒழிவொடுக்கம் புகுந்த நினைவினர் ஒண்மையராவர். ஒழிவு - உபசாந்தம். அவரே மூண்டும் பிறப்புக்கு ஆம் பெருமலம் அற்றோராவர். திருவடிக்கூழ் அமைவுபெற்ற மெய்யன்பருமாவர்.

(அ. சி.) மாமதியாம் - ஆஞ்செய்யுள்ள சந்திரனிடத்துள்ளதாம். மதியாய் - அறிவாய். தா மதியாக - தாம்

அறிவுருவாக. சகமுண - உலகம் தம்மிடத்து இருப்பதாக. சாந்தி - உபசாந்த நிலை.

(13)

2485. பதமுத்தி மூன்றும் பழுதென்று கைவிட்டு

இதமுற்ற பாச இருளைத் துரந்து

மதமற் றெனதியான் மாற்றிவிட் டாங்கே

திதமுற் றவர்கள் சிவசித்தர்¹தாமே.

(ப. இ.) அயன் அரி அரனாகிய மூவர்வாழ் உலகப்பேறுகள் பதமுத்திகள் என்று சொல்லப்படும். அவை துன்பம்

தருவன. மூட்டும் பிறப்பினுக்கு ஆளாக்குவன. ஆதலால், அவற்றைக் காணவேண்டு மென்னும் கருத்துக்கூடச் சிவனடியார்க்குத் தோன்றுவதில்லை. அவற்றைப் பழுதென்று கைவிட்டகல்வர். இஃது என்னும் சுட்டிற்குப் புலனாகக் கூடிய மாயாகாரியம்

1. அண்டர். திருக்குறள், 5. 39 - 3.

" கொள்ளேன். 8. திருச்சதகம், 3.

பொருள்கள் பாசம். அதற்கு மூலம் ஆணவவல்லிருள் எனவுணர்ந்து அவற்றைத் துரந்து ஆணவத்தால் விளையும் மதமற்று யான் எனதென்னும் செருக்கற்று இவையனைத்தையும் அருள் நினைவால் மாற்றிவிடுதல் அமையும். அங்ஙனம் மாற்றிவிட்டவர் திருவடிக்கூழ் நிலைபெற்ற குடியினராவர். இவரே திருவருளால் சிவத்தை உணர்வில் உணர்ந்த ஒண்மையராவர். இவரே சிவசித்தர்.

(அ. சி.) பதமுத்தி மூன்றும் - சத்தியலோகம், வைகுந்தம், கபிலாயம். இதமுற்ற - ஞான இன்பத்துக்குப்

பொருளாகப் பொருந்திய திதமுற்றவர்கள் - நிலைத்திருப்பவர்கள்.

(14)

2486. சித்தர் சிவத்தைக் கண்டவர் சூருடன்

சுத்தாசுத் தத்துடன் தோய்ந்துந்தோ யாதவர்

முத்தரம் முத்திக்கு மூலத்துச் மூலத்துச்

சுத்தர் சதாசிவத் தன்மையர் ¹தாமன்றே.

(ப. இ.) செந்தமிழ்சேர் முந்திய சித்தராவார் சிவபெருமானை அருளால் உணர்விற கண்டுணர்ந்த ஒண்மையர்.

அவன் திருவடி நினைவை விட்டு அகலாத சூரினர். தூமாயை தூவாமாயைகளுடன் தோய்ந்திருப்பினும் தாமரையிலைநரீப்போல் ஒட்டுப்பற்றின்றி ஒருவனையே எண்ணும் மட்டில் அருள்சேர் திருவினர். திருவடிப்பேற்றினர். ஏனையாரைத் திருவடிப்பேற்றிற்கு ஆளாக்கும் நம்மூலரும் நால்வரும் (2502) போன்ற வாயிலினர். மூலமாகிய குண்டலிக்கண்ணும் அகத்தவத்தால் ஐந்தெழுத்தால் ஓமஞ்செய்யும் தூயர். இவர் அருளோனாகிய சதாசிவத்தன்மையராவார்.

(அ. சி.) சித்தர் - சிவத்தைக் கண்டவர். மூலத்துச் சத்தி - குண்டலினி.

(15)

21. எட்டிதழ்க் கமல முக்குண அவத்தை

2487. உதிக்கின்ற இந்திரன் அங்கி யமனுந்

துதிக்கும் நிருதி வருணன்நல் வாயு

மதிக்குங் குபேரன் வடதிசை யீசன்

நிதித்தெண் டிசையு நிறைந்துநின் ²றாரே.

(ப. இ.) புறத்து அமைப்பதுபோல் அகத்து நெஞ்சத் தாமரையின் கண்ணும் எண்புலக் காவலர் அமைக்குமாறு ஓதியருளுகின்றனர். நெஞ்சத் தாமரை இதழை எட்டாக அமைத்தல்வேண்டும். அதன்கண் கழிப்புலத்துத் தோன்றிவரும் ஞாயிறும், தென்கழிப்புலத்துத் தீக்கடவுளும், தென்புலத்து ஞானும், தென்மேல்புலத்து நிருதியும், மேல் புலத்து மழைக் கடவுளும், வடமேற்புலத்துக் காற்றுக் கடவுளும்,

1. அஞ்செழுத்தா. சிவஞானபோதம், 9. 3 - 1.

" காமி. அப்பர், 5. 22 - 8.

2. ஞாயிறாய். " 4. 32 - 6.

வடபுலத்துச் செல்வக்கோனும், வடகழிப்புலத்து ஆண்டானும் ஆக நிறைந்துநின்று காவல் புரியுமாறு திருவருளால் ஆணையிடுதல் வேண்டும். செம்பொருளாம் சிவவழிபாட்டினர் சிவமேயாகும் சிறப்பினராதலின் 'என்துரை தனதுரையாக'

என்னும் இயல்பினராதலின், அவர்தம் கரணமெல்லாம் சிவநினைவால் சுடரும் சிவகரணமாதலின் ஆணையிடும் உரிமையும் தகுதியும் உடையோர் என்க. அதனால் எண்புலக் காவலரை ஆணையிட்டு நிறுவவதன்றி அவரை வணங்கி வழிபடுவாரல்லர்; என்னை? சிவனை வழிபடும் மெய்யடியார்களை அக்காவலர் நாளும் வழிபட்டு வருதலான் என்க. மேலும், "நாரணன் நான்முகன் இந்திரன், வாரணன் குமரன் வணங்குங்கழற் பூரணன்" சிவன் என்பது புனிதத் திருமறை.

(அ. சி.) இஃது எண்திசை இறைவர்களைப்பற்றிக் கூறியுள்ளது.

(1)

2488. ஒருங்கிய பூவுமோ ரெட்டிதழாகும்

மருங்கிய மாயா புரியத னுள்ளே

சுருங்கிய தண்டின் சுமுனையி னூடே

ஒருங்கிய சோதியை ஓர்ந்தெழும் உய்ந்தே.

(ப. இ.) நெஞ்சத் தாமரையானது சேர்ந்து காணப்படும் எட்டிதழ்த் தாமரையென்று இயம்பப்படும்.

பெருமைமிக்கதாகிய மாயாபுரி என்னும் இவ்வுடம்பகத்து முதுகந்தண்டாகிய சுமுனைநாடி மிகவும் நுண்ணிதாய் அமைந்துள்ளது. அத் தண்டினூடே அடங்கிய அறிவுப் பேரொளியினை அகத்தவத்தால், அருளால் ஆய்ந்தெழுங்கள். அதுவே உய்யும் வழியாகும். இனி அப் பேரொளிப் பிழம்பினை நினைந்து உய்ந்து ஆய்ந்து எழுங்கள் என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) ஒருங்கிய - சேர்ந்துள்ள. மருங்கிய - பெருமையுடைய. மாயாபுரி - உடம்பு. தண்டு - வுணாத்தண்டு.

முதுகுத்தண்டு எலும்பு.

(2)

2489. மொட்டலர் தாமரை மூன்றுள மூன்றினும்

விட்டலர் கின்றனன் சோதி விரிசுடர்

எட்டல ருள்ளே இரண்டலர் உள்நூறிற்

பட்டலர் கின்றதோர் பண்டங் 1 கனாவன்றே.

(ப. இ.) நெஞ்சத் தாமரையின் விரிவினைப் பகுக்குங்கால் மூன்றாகப் பகுக்கப்படும். அவை முறையே இதழ்,

கொட்டை, கொட்டைநடு என்ப. கொட்டை - கர்ணிகை. இம்மூன்றினும் விட்டு நூங்காது தொன்மை உருவாக விளங்கும் மன்னும் ஆவி நிறைந்து நிற்கும் உலகமே உருவமாகக்கொண்டு திகழும் இறைவன் சோதிவிரிசுடர் எனப்படுவன். அவனை விராட்டெனவும் அழைப்பர். எட்டிதழ்த் தாமரையாகிய இதன்கண் கொட்டையும் நடுவும் அகமுள்ளவாகும் அவ்விரண்டினுள்ளில் விளங்குவது ஆவியாகும்.

(அ. சி.) விட்டலர்கின்றனன் - விட்டுவிட்டு ஒளி வுசுகின்றான். பட்டலர்கின்றது - தோன்றி விளங்குவது.

1. மண்முதல். சிவஞானபோதம். 9. 3 - 3.

2490. ஆறே யருவி யகங்குளம் ஒன்றுண்டு

நூறே சிவகதி நுண்ணிது வண்ணமுங்

கூறே குவிமுலைக் கொம்பனை யானொடும்

வேறே யிருக்கும் விழுப்பொருள் தானன்றே.

(ப. இ.) அகத்தின்கண் அமுதப்பெருக்காகிய சிற்றாறு ஒன்றுண்டு. அவ்வாறு அருளால் போய்நிறையும் நெஞ்சக்குளமும் ஒன்றுண்டு. அங்குத் திகழ்வது அளவிடப்படாத சிவநிலை ஆகும். அதன் இயல்பும் நனிமிகு நுண்மையாகும் அங்குக் குவிந்த முலைபிளையுடைய அருளன்னையை ஒரு கூறாகக்கொண்டு சிறப்பாக வுற்றிருப்பவன் சிவபெருமான். அவனே தவலில் விழுப்பொருளாவன். தவலில் - கெடுதலில்லாத.

(அ. சி.) அருவி - அமுதப் பெருக்கு. அகம் குளம் - உள்ளமாகிய குளம். நூறே சிவகதி - அளவற்ற ஆனந்தம். கூறே - பாகத்திலுள்ள.

2491. திகையெட்டுந் தேரெட்டுந் தேவதை யெட்டும்

வகையெட்டு மாய்நின்ற ஆதிப் பிரானை

வகையெட்டு நான்குமற் றாங்கே நிறைந்து

முகையெட்டும் உள்நின் றுதிக்கின்ற¹வாறே.

(ப. இ.) திசைகள் எட்டினையும் ஆண்டு அருளாணையால் காவல் புரியும். காவலர் (2487) ஞாயிறு முதலிய எண்மராவர். அவர்களுக்கு உரிய தேராகிய ஊர்தியும் எட்டாகும். பூதங்கள் ஐந்து, ஞாயிறு திங்கள் உயிர் மூன்று ஆக எண்பெரு வடிவமாக விளங்குவன் சிவன். இவை எல்லாமாய் நிற்கின்ற ஆதியையுடைய சிவனைக் காணுமாறு காண்க. அஃது அறிதற்பொறி ஐந்து, செய்தற்பொறி ஐந்து, மனம் ஒன்று, புத்தியாகிய இறுப்பு ஒன்று ஆகப் பன்னிரண்டும் புடைபெயராத அசைவற்று நின்றவிடத்து ஆங்கே சிவபெருமான் நிறைந்து தோன்றுவன். இதுவே எட்டிதழ் நெஞ்சத் தாமரையின்கண் உயிர்க்குயிராய்நிற்கும் சிவபெருமான் தோற்றமளித்தருளும் முறைமையாம் என்க. வகை எட்டும் என்பதற்கு எண்புலத்தார் வடிவம் எட்டென்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) திகை எட்டும் - எட்டுத் திசைகளும். தேர் எட்டும் - எண்திக்கிறைவர்களின் வாகனங்கள் எட்டும். தேவதை எட்டும் - திசைப்பாலகர் எட்டும். வகை எட்டும் - அப் பாலகர் வடிவங்கள் எட்டும். வகை எட்டும் நான்கும் அற்று -

கன்மேந்திரியம் 5, ஞானேந்திரியம் 5, மனம் புத்தி 2, ஆகப் பன்னிரண்டும் ஒழிந்து. முகை எட்டும் - எட்டு
இதழ்களையுடைய உள்ளக்கமலம்.

(5)

2492. ஏழுஞ் சகளம் இயம்புங் கடந்தெட்டில்

வாமும் பரமென் றதுகடந் தொன்பதில்

ஊழி பராபரம் ஓங்கிய பத்தினில்

தாழ்வது வான தனித்தன்மை தானன்றே.

1. புகை எட்டும். அப்பர், 6. 33 - 9.

(ப. இ.) மேலோதிய எட்டிதழ்த் தாமரையுள் கிழக்குமுதல் வடக்கு ஈறாகவுள்ள ஏழு இதழ் ஆருயிர்வகை ஏழின் நிலைக்களமாகும். வடகூழ்பால் பேருயிராகிய ஆண்டானின் நிலைக்களமாகும். கீழிதழ் சிவபெருமானின் நிலைக்களமாகும். மேலிதழ் ஆருயிரும் பேருயிரும் வேறறப் புணர்ந்து நிற்கும் நிலைக்களமாகும். ஆருயிர் - ஆன்மா. பேருயிர் - பரமான்மா. தாழ்வு - அன்பு. அது சிவஞான சித்தியாரில் வரும் "தாழ்வெனும் தன்மை" என்பது அன்பென்னும் பொருளில் வருதல் காண்க. மேலும் 'கூழோராயினும் தாமுவுரை' என்பதில் வரும் தாழ்வு என்பதும் அன்பு என்னும் பொருளையே தருதல் காண்க. இரண்டற்ற நிலைமையினைத் தனித்தன்மை என்ப.

(அ. சி.) ஏழும் - கிழக்கு முதல் வடக்கு ஈறாக உள்ள ஏழு இதழ்களும். சகளம் - சுவனின் இடங்கள். எட்டில் - வடகிழக்கு இதழாகிய எட்டாவது இதழ் பரனது இடம். ஒன்பதில் - ஒன்பதாவது இதழில். ஊழி பராபரம் - சதாசிவன் இடம். பத்தினில் - பத்தாவது இதழில். தாழ்வது - ஐக்கியத்தானம்.

(6)

2493. பல்லாழி பண்பன் பகலோன் இறைபவன்

நல்லாழி ஐந்தினுள் ளேநின்ற ஓழிகள்

செல்லாழி யண்டத்துச் சென்றவல் ஓழியுள்

அவ்ஓழி யுச்சியு ளொன்றிற் 1பகவனே.

(ப. இ.) ஊழிகளுக்குப் பல ஓழிகளை யமைத்து வளர்ச்சியுறச் செய்பவன் சிவன். அவனே பகலோன் என்றும் இறைபவனென்றும் அழைக்கப்படுவன். நல்ல ஊழிகள் ஐந்தென்ப. அவை நூக்கல் முதலிய ஐவகைக் கலைகளின் நிகழும் ஐவகை ஒடுக்கமும் என்ப இவைகள் அண்டத்துச் செல்லும் ஊழிகளாகும். அவ் ஓழியுள் ஒன்றுபவனும் சிவனே. ஊழியுச்சியினுள் ஒன்றுபவனும் சிவனே.

(அ. சி.) பல்லாழி பண்பன் - பல ஊழிகளை உண்டாக்குகிறவன். இறையவன் நல்லாழி ஐந்தினுள் - இறைவனால் உலக வளர்ச்சி கருதி ஏற்பட்ட ஊழிகள் ஐந்தினுள்; (According to geology only 5 delusions have occurred hitherto in this world. This coincides with Thirumoolar.) பகவன் - சிவன்.

(7)

2494. புரியும் உலகினிற் பூண்டவெட் டானை

திரியுந் களிற்றொடு தேவர் குழாமும்

எரியு மழையும் இயங்கும் வெளியும்

பரியுமா காசத்திற் பற்றது தானே.

(ப. இ.) திருவருளால் உண்மை புரியும். உலகத்தினிடத்து எண் பேருருவாய்த் திகழ்வவன் சிவன். சுற்றித்திரியும் களிறுகளும், தேவர் கூட்டமும் தாயும் மழையும் இயங்குதற்கு வழியாகவுள்ள வெளியும், இவையனைத்திற்கும் இடம் தரும் அறிவுப் பெருவெளியும் அருளால் நோக்கு

1. இயையா. அப்பர், 6. 55 - 8.

" அகர. திருக்குறள், 1.

வார்க்கு அறிவுப் பெருவெளியைப் பற்றாகக் கொண்டு நிகழ்வது புலனாகும்.

(அ. சி.) எட்டானை - எண்வகை வடிவு உடையவனை.

(8)

2495. ஊறு மருவி யுயர்வரை யுச்சிமேல்

ஆறின்றிப் பாயும் அருங்குளம் ஒன்றுண்டு

சேறின்றிப் பூத்த செழுங்கொடித் தாமரைப்

பூவின்றிச் சூடான் புரிசடை ¹போனன்றே.

(ப. இ.) உயர்வரையுச்சி என்பது ஆணையிடமாகும். அதுவே நெற்றிப் புருவமாகும். அங்கு ஆறு முதலிய தோற்றரவில்லாமல் இடையறாது நீர் நிரம்பும் குளம் ஒன்றுண்டு. உலகியல் தாமரை சேற்றிற் பூப்பது. ஈண்டுப் பேசப்படும் ஆயிரவிதழ்த் தாமரை அருள் வெளியிற் பூப்பது. அதனால் அது சேற்றிற் பூவாததாகும். மாலையில் தாங்குருவே போன்று காணப்படும் பின்னர் சடையினையுடைய சிவபெருமான் பேருவகையோடும் இப் பூவல்லாமல் வேறு பூச்சூடான் என்ப.

(அ. சி.) உயர்வரை உச்சி - ஆஞ்சை. பாயும் - நீர் நிரம்பும், தாமரை - சகசிர அறை.

(9)

2496. ஒன்றும் இரண்டும் ஒருங்கிய காலத்து

நின்றும் இருந்தும் நிலம்பல பேசினும்

வென்று மிருந்து விகிர்தனை நாடுவர்

சென்றும் இருந்தும் திருவுடை போரன்றே.

(ப. இ.) ஒன்றும் இரண்டும் ஆகிய மூன்றும் முக்கரணங்களாகும். அவை முறையே உள்ளம் உரை உடலென்ப.

இவற்றை மனமொழி மெய்களென்ப. இம் மூன்றும் தம்வயப்பட்டு ஒருங்கிய காலத்து எந்நிலத்து நின்றாலும் இருந்தாலும் புலன் வென்றிருந்து புகழ் மெய்ப் பொருளை நாடுவர். அவர்கள் சென்றும் இருந்தும் சிவத்திருவுடையாரே யாவர்.

(அ. சி.) ஒன்றுமிரண்டும் - முக்கரணங்களும். வென்று - புலனை அடக்கி ஒருங்கிய - ஒத்திருக்கின்ற.

(10)

22. ஒன்பான் அவத்தை - ஒன்பான் அபிமானி

2497. தொற்பத விசுவன் றைசதன் பிராஞ்சூன்

நற்பத விராட்டன்பொன் கர்ப்பனவ் யாகிர்தன்

பிற்பதஞ்²சொலிதையன் பிரசா பத்தியன்

பொற்புவி சாந்தன் பொருதபி மானியே.

1. எட்டு. அப்பர், 5. 54 - 1.

(பாடம்) 2. சிற்சொலிதை.

(ப. இ.) தொன்மை நிலையாகிய சிவபெருமான் யாண்டும் கலந்து நிற்கும் நிலையினைப் பலவாகக் கூறுதல் உண்டு. அவற்றுள் இதுவும் ஒன்று. அம் முறை விசுவன் முதலாகச் சாந்தன் ஈறாகக் கூறப்படும் நிலை ஒன்பதும் என்ப. அவை வருமாறு: 1. விசுவன் - உலகவுருவினன். 2. தைசதன் - தழல் வண்ணன். 3. பிராஞ்சூன் - பேரறிவினன். 4. விராட்டன் - உலகமுதல்வன். 5. பொன்கர்ப்பன் - பொன்மேனியன். 6. அவ்யாகிர்தன் - பிரிக்கப்படாதவன். 7. இதையன் - கலப்பையன். 8. பிரசாபத்தியன் - ஆருயிர் முதல்வன். 9. சாந்தன் - தண்ணளியோன். இந் நிலைகள் ஒன்பதும் பொருந்திய பொருவில் பற்று நிலைகளாகும்.

(1)

2498. நவமா மவத்தை நனவாதி பற்றிற்

பவமா மலங்குணம் பற்றற்றுப் பற்றாத்

தவமான சத்திய ஞானப் பொதுவில்

துவமார் துரியஞ் சொரூபம தாமே.

(ப. இ.) மூவகையாம் அவத்தைகள் மும்மூன்றாய் ஒன்பதென்ப. அவை, ஆருயிரின் நனவாதி மூன்றும், ஆரருளின் நனவாதி மூன்றும் பேருயிரின் நனவாதி மூன்றும் என ஒன்பதாகும். இவற்றைச் சுவசாக்கிரம், பரசாக்கிரம், சிவசாக்கிரம் முதலாகச் சொல்லுவர். ஆருயிர் நனவு, ஆருயிர்க் கனவு, ஆருயிர் உறக்கம் என மூன்று. ஆரருள் நனவு, ஆரருள் கனவு, ஆரருள் உறக்கம் என மூன்று. பேருயிர் நனவு, பேருயிர்க் கனவு, பேருயிர் உறக்கம் என மூன்று. பிறப்பிற்கு வாயிலாகிய மலம் குணம் முதலியவற்றின் பற்றையறுத்துப் பற்றுதற்கரிய நன்னெறி நான்மை நற்றவமான உண்மை அறிவு இன்ப வடிவம் ஐம்பெருமன்றாம் பொருவிலப் பொதுவில் மேன்மைமிக்க செயலறு நிலையாம் துரியம் உணர்விற்கு உணர்வாம் உண்மை நிலையாகும். சொரூபம் - இயற்கை உண்மை.

(அ. சி.) நவமாமவத்தை - நவ அவத்தை, ஒன்பது அவத்தைகள். நனவு, கனவு, சுழுத்தியை; சுவன், பரம், சிவன் மூன்றுக்கும் சேர்த்த ஒன்பது ஆதல் காண்க. பவமாம் - பிறப்பு உண்டாம். பற்றா - பற்றுதற்கரிய. துவமார் - மேன்மைபொருந்திய.

(2)

2499. சிவமான சிந்தையிற் சுவன் சிதைய

பவமான மும்மலம் பாறிய் பறிய

நவமான அந்தத்தின் நற்சிவ போதந்

தவமா மவையாகித் தானல்ல வாமே.

(ப. இ.) திருவருளால் சிவனையே இடையறாது நாடுவார் சிந்தையின்கண் சிவனுறைவன்; என்னை, "சிந்திப்பார் மனத்தான் சிவன்" எனவும், "சிந்திப் பரியன சிந்திப்பவர்க்குச் சிறந்து செந்தேன், முந்திப் பொழிவன்" எனவும் செந்தமிழ்த் திருமாமறை சிறந்தெடுத்து ஓதுதலான் என்க. ஆருயிரின் முனைப்புத்தன்மை யகன்று பேருயிர்க்கு அடிமையாம் நினைப்புத் தன்னை இடையறாது சிந்தித்தலால் கைவரும். வரவே ஆருயிர் முனைப்புத் தன்மை அகலும் பிறப்பிற்கு வாயிலாகிய ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலமும் முற்றும் அற்று ஒழியும். ஒழியவே மேல் (2498) ஒன்பது

நிலைகளின் முடிவாகிய சிவபேருயிரின் அந்தத்தின்கண் நன்மை வடிவம் சிவபோதம் தலைப்படும். தவநிலையாகிய அப் போத வண்ணமாய் ஆருயிர் தன்னை அருளால் ஆக்கிக் கொள்ளும். அப்பொழுது அவ்வயிர் நன்மையாய்த் திகழும். இதனால் திருவடி யுணர்வுடைய சூரியோர் நல்லார் என நவிலப் பெறுவர்.

(அ. சி.) சிதைய - ஓடுங்க. பாறிய் பறிய - போயொழிய. நவமான அந்தம் - சிவசுழுத்தி.

(3)

2500. முன்சொன்ன வொன்பானின் முன்னுறு தத்துவந்

தன்சொல்லில் எண்ணத் தகாவொன்பான் வேறுள

பின்சொல்ல லாகுமிவ் வுரொன்பான் போத்திட்டுத்

தன்செய்த வாண்டவன் றான்சிறந்¹தானன்றே.

(ப. இ.) முன் (2497) ஓதிய பொருவில் பற்றுச் சேர் ஒன்பதனுள் முன் பொருந்தும் மெய்கள் தன் சொல்லினால் கருதிச் சொல்லத்தகாதன ஒன்பதாகும். பின் சொல்லப்படும் ஒன்பது மெய்களும் வேறுள. இவ்வகையாகச் சொல்லப்படும் பதினெட்டையும் ஒழித்துவிட்டு ஆருயிர்களைத் தானாகச் செய்தருளிய சிவபெருமான் ஒருவனுமே சிறந்தோனாவன். உயிரினும் சிறந்த அச் சிவபெருமாளை உள்ளன்புடன் ஓவாது தொழுது உய்வதே சிறப்பென்க. முன்னுறு என்பதற்குக் கருதப்படுகின்ற என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) முன்னுறு - கருதப்படுகின்ற. ஒன்பான் - அபிமானி ஒன்பது. போத்திட்டு - ஒழித்துவிட்டு. தன் செய்த - சிவமாகச் செய்த.

(4)

2501. உத்தன ஒன்பதும் ஐந்தும் உலகம்

பகர்ந்த பிரானென்னும் பண்பினை நாடி

அகந்தெம் பிரானென்பன் அல்லும் பகலும்

இகந்தன வல்வினை யோடறுத் தானே.

(ப. இ.) தனிமுதல் உயர்வு தமக்கென அமைந்த பதினான்கு நூல்களையும் உலகினர்க்குப் பகர்ந்தருளிய பெருமான் ஆலமர் செல்வனாவன். அப் பெருமானின் பண்பினை நாடி மனமொருங்கி எம்பெருமான் என்று இரவும் பகலும் இடையறாது ஏத்தவன். ஏத்தவே ஆருயிரின் வன்மையினைக் கடந்துள்ள வல்வினையோடு பிறப்பினையும் அறுத்தருளினன் சிவன். செந்தமிழ்த் தெய்வமாம் சிவபெருமான் திருவருளால் இப்பொழுது ஈடும் எடுப்பியில்லாப் ஈடுசேர் மெய்கண்ட நூல்கள் நாடுய்ய விளங்குவன பதினான்கு. இப் பதினான்கும் மேலோதிய பதினான்கிற்கும் ஒருபுடை யொப்பாகக்கொள்ள அமைத்தருளிய அருளை யுன்னி யுன்னி அகமகிழ்க.

(அ. சி.) ஒன்பதும் ஐந்தும் - பதினான்கு அறிவு நூல்களும்.

(5)

2502. நலம்பல காலந் தொகுத்தன நூளங்

குலம்பல வண்ணங் குறிப்பொடுங் கூடும்

பலம்பல பன்னிரு கால நிணையும்

நிலம்பல வாறின னுர்மையன் றானே

1. தன்னை. சிவஞானபோதம், 12. 4 - 3.

(ப. இ.) தொன்றுதொட்டு நூண்ட நாட்களாக நாம் நலம் பல அடைந்து நல்வாழ்வு எய்துதற் பொருட்டுச்

சிவபெருமானை வாழ்த்தி வழிபடப் பல காலங்களைப் பாங்கொடும் அமைத்தருளினர் செம்பொருட் செல்வர். அவை ஆறு எனவும் நான்கு எனவும் கூறுப. ஆறு: சிறுபொழுதாராகும்; 'மாலையாமம்வைகுறுவிடியல், காலை நண்பகல் ஏற்பாடென்ப.' நான்கு, "காலை கடும்பகல் மாலை வுங்கிருள்" என்பன, இக் காலங்கள் பல வேறுவகையான குடும்பத்தார்களும் குறிக்கோளுடன் வணங்குவதற்கு வாய்ப்பினவாகும். அவற்றுள் நனிமிகு பலனை இனிமையுடனும் எளிமையுடனும் தரத்தக்க சிறந்த வண்மைக்காலம் இரண்டாகும். அவை உழைப்புறு பயனை உண்டு மேலும் உழைப்பதற்காம் உரன் பெறுதற்பொருட்டு இளைப்பாறுவதாகிய உறக்கத்துக்குச் செல்லுங்காலம் ஒன்று. மற்றொன்று உறங்கி விழித்து உன்னிய அனைத்தும் உடையான் நினைவுடன் உழைக்க எழுங்காலம் ஒன்று. ஆக இத்தகைய இரண்டு காலங்களிலும் இன்றியமையாது நினைந்து வழிபடவேண்டுவது நம் கடனாகும். அச் சிவபெருமான் வழிபாட்டிற்குரிய நிலமும் உருவும் கலமும் பலவாகக் கொண்டு வழிபடுவார்க்கும் அவ்வவ்வாறே தோன்ற அருள்புரியும் செவ்விய நர்மையனாவன். இனி இருகாலம் என்பதற்கு எச் செயற்கும் முன்னும் பின்னும் ஆகிய இரு காலங்கள் எனலும் ஒன்று. ஒருபுடையாக உழைத்தலே உண்டல் இழைத்த லுணர்தல், தழைத்தலுறங் கல்லிருமுப் போது எனக் கொள்ளுதல் ஏற்புடைத்து. கலம் - கருவிகள்.

"நம்முல ராற்போற்ற நால்வரால் நாட்டநிலை

செம்பொருட்சித் தாந்தசைவம் தேறுங்கால் - அம்பொனருள்

'சிந்திப்பார்' 'காலை' 'படைக்கலமா' 'வாழ்க' 'என்றும்'

வந்திப்பார் நாற்போதை வாழ்த்து."

என்னும் வெண்பாவினை நினைவு கூர்க. நாற்போதை: நாற்போது + ஐ. ஐ மேற்குறித்த ஐந்து திருப்பாட்டுக்களைக் குறிக்கும்.

(6)

2503. ஆதி பராபர மாகும் பராபரை

சோதி பரமுபிர் சொல்லுநற் றத்துவம்

ஓதுந் கலைமாயை யோரிரண் டோர்முத்தி

நீதியாம் பேதமொன் பானுடன் ஆதியே.

(ப. இ.) யாவர்க்கும் யாவைக்கும் வினைமுதற் காரணமாம் சிவபெருமான் ஆதி பராபரம் ஆவன். அவன் கலப்பால் பராபரையாய், சோதியாய், பரமாய், உயிராய், கலையாய், மாயையிரண்டாய், லீடாய், திருவடிப் பேறாய் விளங்குவன். இத்தகைய முறைமையுடன் கூடிய ஒன்பது வேறுபாட்டுடன் விளங்கியருள்பவன் முழுமுதல்வனாகிய சிவபெருமானே. ஆதி - முழுமுதல்வன்.

(7)

2504. தேறாத சிந்தை தெளியத் தெளிவித்து

வேறா நரக சுவர்க்கமும் மேதினி

ஆறாய் பிறப்பும் உயிர்க்கரு ளால்வைத்தான்

வேறாத் தெளியார் வினையுயிர் 'பெற்றதே.

1. திருநாம. அப்பர், 6. 95 - 6.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் தெளியாத சிந்தை தெளியும் பொருட்டு மாறுபட்டவற்றைப் படைத்துத் தாந்தாம் உய்த்துணர்ந்து தெளியுமாறு தெளிவித்தருளினன். அவை ஒன்றோடொன்றாவ்வா ஒரே துன்பமாயிருக்கும் இருளுலக நரகமும், ஒரே இன்பமாக இருக்கும் ஒளியுலகமாகிய துறக்கமும் நிலவுலகின்கண் செய்துகொண்ட இருவினைப்பயன் வழியாக எய்துவன. அவ் வுயிர்கள் எஞ்சிய வினைக்கு நிலத்தின்கண் மூண்டும் பிறக்கும். இவற்றைச் சிவபெருமான் அருளால் அமைத்தருளினன். இவற்றைச் சிறப்பாகத் தெளியார் உயிர்நிலைக்களமாம் உடல்பெற்றது மேலும் பிறக்கும் வினைசெய்தற்கேயாம். அவ் வுடல் கொடுத்தது இதன் பொருட்டன்று; சிறக்கும் பணி செய்தற் பொருட்டேயாம். வேறா - சிறப்பாக.

(அ. சி.) வேறா - மாறுபட்ட.

(8)

2505. ஒன்பான் அவத்தையுள் ஒன்பான் அபிமானி

நன்பாற் பயிலு நவதத் துவமாதி

ஒன்பானில் நிற்பதோர் முத்தரி யத்துறச்

செம்பாற் சிவமாதல் சித்தாந்த சித்தியே.

(ப. இ.) ஒன்ப (2498) தென்னும் பாடாகிய அவத்தையுள் ஒன்பான் (2497) அபிமானி என்னும் பொருவில் பற்றினர் உளர். இவர்களே அதி தெய்வமாவர். நல்ல முறையாகப் பயிலப் பெறும் ஒன்பது (2503) மெய்களும் உள.

இவற்றுடனெல்லாம் ஆருயிர்ச் செயலறல், ஆரருட் செயலறல், பேரருட் செயலறல் என்னும் முத்தூரியமும் பொருந்தும். இங்ஙனம் பொருந்து மாறருளிப் பொருந்தி நிற்பவன் சிவன். அவனே செம்பாற் சிவன்: செம்பொருட் சிவன்; இவ் வண்மையினை மேற்கொண்டு ஒழுகுதவோன் செம்பொருட்டுணிவினனாவன் அவனே சித்தாந்தச் செல்வன். அவன் நூங்காச் சிவ நினைவால் ஓங்கும் சிவமாவன். அந் நிலையே சித்தாந்த சித்தியாகும். சித்தாந்த சித்தி எனினும் திருவடிப்பேறு எனினும் ஒன்றே.

(அ. சி.) அபிமானி - அதிதேவதை. முத்தூரியம் - சூவ, பர. சிவதூரியங்கள். செம்பாற் சிவம் - செம்மையுடைய சிவம்.

(9)

23. சுத்தாசுத்தம்

2506. நாசி நுனியினின் நான்குமூ விரலிடை

ஈசன் இருப்பிடம் யாரும் அறிகிலர்

பேசி யிருக்கும் பெருமறை யம்மறை

கூசி யிருக்கும் குணமது ¹வாகுமே.

(ப. இ.) நாசி நுனியினின்றும் புறப்பட்டு வெளிப் போதரும் உயிர்ப்புப் பன்னிரண்டு விரலளவு வரையில் ஓடும். அங்ஙனம் ஓடும் அவ்

1 மறையினால். சிவஞானசித்தியார், அவையடக்கம் - 4.

வுயிர்ப்பின் இறுதிக்கண் விளங்கியருள்பவன் சிவபெருமான். அஃது அவன் இருப்பிடம் என்னும் உண்மையினை யாரும் அறியார். அங்ஙனம் இருப்பதாகப் பெருமறை பேசியிருக்கும். எனினும் அறுதியிட்டுக் கூற நாணியிருக்கின்றது. இதுவே அம் மறையின் குணமாகும்.

(அ. சி.) நாசி நுனியில் - மூக்கு நுனியினின்றும் வெளிப்படும் பிராணவாயுவில். நான்கு மூவிரல் - பன்னிரண்டு விரற்கடையில். கூசி இருக்கும் - கூறமுடியாமல் நாணி இருக்கும்.

(1)

2507. கருமங்கள் ¹ஒன்று கருதுங் கருமத்து

உரிமையுங் கன்மமும் முன்னும் பிறவிக்கு

அருவினை யாவது கண்டகன் றன்பிற்

புரிவன கன்மக் கயத்துட்²புகுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர் செய்யும் இருவினையாகிய கன்மங்கள் பொருந்தும் கருத்தினால். அங்ஙனம் கருதுகின்ற கருமப் பயனின் உரிமையும், மூண்டும் பிறவிக்கு வித்தாம் கன்மமும் கருதப்படுகின்ற பிறவிக்கு அருவினையாகும். திருவருளால் இவ் வுண்மை கண்டு அகன்ற பின்பு யான் என தென்னும் செருக்காம் தன் முனைப்பற்று ஆண்டானுக்கு அடிமையாம் அருள் முனைப்புடன் செய்வன அனைத்தும் இறைபணியாகும். இப் பணியால் கன்மக் கயமாகிய வினை நூக்கத்துள் அவ் வயிர் புகும் என்க. கயம் - தேய்வு; குறைவு.

(அ. சி.) பிறவிக் கருவினை - பிறப்புக்கு மூலத்தை. கன்மக் கயத்துட்புகாமே - கன்மமாகிய குளத்துள் மூழ்காமல்.

(2)

2508. மாயை மறைக்க மறைந்த மறைப்பொருள்

மாயை மறைய வெளிப்படும் அப்பொருள்

மாயை மறைய மறையவல்³லார்க்குக்

காயமும் இல்லை கருத்தில்லை தானன்றே.

(ப. இ.) மாயாகாரிய உலகங்களாலும் உலகியற் பொருள்களாலும் உடலாலும் மருள் கொண்டு தெருள் நாடாது உழுவும் ஆருயிர் மாயையால் மறைக்கப்பட்ட நிலையினதாகும். அம் மறைப்புக்கு உட்பட்டமையால், செந்தமிழ்த் திருமறையால் சிறந்தெடுத்து ஓதப்பெறும் மறை பொருளாம் 'தென்னாடுடைய சிவனை' உன்னாதிருக்கின்றது. அதனால் அச் சிவன் மறைபொருள் எனப்படுகின்றான். மாயையின்பாற் கொண்ட மருள் மறையத் திருவருள் நினைவாம் தெருள் தோன்றும். அது தோன்ற அம் மறைபொருளாகிய சிவன் வெளிப்படுவன். மாயையின் மருள் தோன்றாது மறைதலினால் அத்தகையோர் சிவபெருமான் திருவடக்கீழ் ஒடுங்குதலாகிய மறையவல்லாராவர் அவர்க்கு இனிப்

(பாடம்) 1. ஒன்றுட்.

2. அவனே. சிவஞானபோதம், 10.

" அருளினா. சிவஞானசித்தியார், 2. 2 - 20.

" யான்செய்தேன். " 10. 1 - 1.

3. மரத்தை. 10. திருமூலர், 2251.

பிறப்பதற்கு வருவதோர் உடம்புமில்லை. இப்பொழுது தங்கியிருக்கும் உடம்பும் 'தூயவெண்ணூறு துதைந்த பொன் மேனியும் தாழ்வடமும், நாயகன் சேவடி தைவரு சிந்தையும்' மேயதனால் தூயதாய்ச் சிவன் பணிக்குரிய சிவவடம்பே யாகும்.

அதனால் அவ்வடம்பு அவர்களுக்கூரியதாயில்லை. சிவனின்வன்றிச் சேரும் எந் நினைவும் அவர்கள் பாலில்லை. மேலும் 'அன்றே என்றன் ஆவியும் உடலும் உடைமை எல்லாமுங், குன்றே அனையாய் என்னை ஆட்கொண்ட போதே கொண்டிலையோ' என்னும் செந்தமிழ்த் திருமறை முடிபின்படியும் அவ் வடம்பு அவர்களுடையதாகவில்லை.

(அ. சி.) மறைப்பொருள் - சிவம்.

(3)

2509. கோழை யடைந்து முழைதிறந் துளபுக்குக்

கோழை யடைக்கின்ற தண்ணற் குறிப்பினில்

ஆழ அடைத்தங் கனலிற் புறஞ்செய்து

தாழ அடைப்பது தன்வலி யாகுமே.¹

(ப. இ.) புருவ நடுவண் தோன்றும் அருளமுத ஆற்றினை அடைந்து உச்சித்தொளையினை அருள்நினைவால் திறந்து அகத்தே புகுதல் வேண்டும். புகுந்தபின் அண்ணலாகிய சிவபெருமான் திருவடியிணையினை நூங்கா நினைவுடன் இருத்தல் வேண்டும். அந் நினைவு கோழையாகிய அறியாமையினை அடைக்கின்றதாகும். அவ்வடைப்பினின்றும் வெளிப்படாவாறு ஆழ அடைத்தல் வேண்டும். அடைத்தபின் அகத்தழல் மண்டிலத்தால் வேறு செய்தல் வேண்டும். அஃதாவது திருவைந்தெழுத்தினை உணர்வின்சுண் உணர்வதாகிய தழலோம்பு நற்றவத்தினால் வேறு செய்தல் என்பதாகும். இதுவே அருளமுத யாறு தங்குவதற்குச் செய்யும் வழிமுறையாகும். அதுவே ஆருயிர்க் குறுதியாம் வலியுமாகும்.

(அ. சி.) கோழை - அமுதநதி. முழை - கபாலவாயில். கோழை அஞ்ஞானம். அண்ணற்குறிப்பு -

சிவச்சிந்தையால். ஆழ அடைத்து - வெளிப்படாமல் செய்து. அனலிற் புறஞ்செய்து - தவத்தால் நூக்கி. தாழ - அமுதம் தங்க.

(4)

2510. ஆசூசம் ஆசூசம் என்பார் அறிவிலார்

ஆசூச மானிடம் ஆரும் அறிகிலார்

ஆசூச மானிடம் ஆரும் அறிந்தபின்

ஆசூச மானிடம் ஆசூச மாகுமே.

(ப. இ.) ஆசூசமாகிய தூட்டுத்தூட்டு என்று செப்புவர் அதன் உண்மை உயர்வறியா எண்மையர். அத் தூட்டு உண்டாகும் இடத்தின் ஒண்மையினை உணரார். அது கருப்பையின்கண் உண்டாகுவதாகும். அதனை அறிந்தபின் அதுவே

திருவடிப்பேற்றுக்கு நேர்வாயிலாக வகுத்த மானிடப் பிறவியின் உடம்புக்குக் காரண முதலாகும் என்னும் உண்மை புலனாகும்.

(அ. சி.) ஆசூசம் - துண்டல், சூதகம். ஆமிடம் - உண்டாம் இடம். மானிடம் - மனிதசரூரம்.

(5)

1. வீழ்நாள். திருக்குறள், 38.

2511. ஆசூச மில்லை அருநிய மத்தருக்கு

ஆசூச மில்லை அரனைஅர்ச் சிப்பவர்க்கு

ஆசூச மில்லையாம் அங்கி வளர்ப்போருக்கு

ஆசூச மில்லை அருமறை ஞானிக்கே.

(ப. இ.) மேலோதிய மெய்ம்மைபினை அருளானறிந்தவர் துண்டாமை என்னும் துட்டு யாண்டும் உண்டெனக் கூறவும் உளம் கூசவர். இத் துட்டுச் செந்நெறி நான்மையின் முதற்படியாம் அருநிமயத்தர் என்னும் சூலத்தார்க்கும் கிடையாது. அதுபோல் அரனை அருச்சிப்பாராகிய நோன்பினர்க்கும் இல்லை. அங்கி என்னும் திருவைந்தெழுத்தால் அகத்தழல் ஓம்பும் செறிவினர்க்கும் இல்லை. அருமறையாகிய 'சிவசிவ' என்னும் நான்மறை நவிலும் நல்லாராம் அறிவினர்க்கும் நண்ணும் துட்டு நாளும் இல்லை. அறிவினர் - திருவடியுணர்வினர்.

(6)

2512. வழிபட்டு நின்று வணங்கு மவர்க்குச்

சுழிபட்டு நின்றதோர் தூய்மை தொடங்குங்

சுழிபட்டு நின்றவர் கூடார் குறிகள்

சுழிபட் டவர்க்கன்றிக் காணவொண் ணாதே.

(ப. இ.) செந்நெறி முதல்வர் நம்முலரும், நால்வரும், சித்தாந்த முதல்வர் நால்வரும் அருளிச்செய்த திருமறை திருமுறையாகிய முறையே புகழ்நூல் பொருள் நூல்களை ஓதி வழிபட்டுநின்று விழுமிய முழுமுதல்வனாம் எட்டுவான் குணத்து இறைவனை வணங்குவார்க்கு அம்முறைகள் மறிக்கப்பட்டுச் சுழியில் வீழ்த்துவதொத்த மனம் வழிப்பட்டுச் சிவபெருமான் திருவடியிணையினையே ஒருவாது அருளால் நினையும் தூய்மைக்குத் துணையாகும். அதனால் திருவடியுணர்வு தொடங்குவதாகும். இந் நன்னெறி வாராது பிறவிக்குழியிற் பட்டுமூலம் புன்னெறியிற் செல்லும் தின்மையோர் சிறப்பருளும் சிவபெருமானின் திருவெண்ணூறு, சிவமணி, திருவைந்தெழுத்து மூன்றும் முறையே உடல்

உள்ளும் உணர்வு எனக் கருதச் செய்யும் திருக்குறியினைக் கைக்கொள்ளார். மனவடக்கம் உடையார்க்கின்றி
மற்றவர்கட்குச் சிவபெருமானைக் காணவொண்ணாதென்க.

(அ. சி.) சுழிபட்டு - மனம் அடங்கி. குழிபட்டு - கருக்குழியை நினைந்து. குறிகள் - சிவக்குறிகள். சுழிபட்டவர் -
மனம் அடங்கினவர்.

(7)

2513. தூய்மணி தூயனல் தூய ஒளிவிடுந்

தூய்மணி தூயனல் தூரறி வாரில்லை

தூய்மணி தூயனல் தூரறி வாக்஑ுத்

தூய்மணி தூயனல் தூயவு மாகுமே.

(ப. இ.) தூய்மணியாகிய செம்மணி சிவபெருமான். தூய அனல் புறத்தனலுக்கு முதலாய்
அகத்தனலாய்நிற்கும் ஒளி என்னும் பூத முதலாம் தன்மாத்திரையாகும். புறத்தனல் தூயாகும். இவ் விரண்டின்
முதலாகிய பாய அருளையும் தூயமாயையும் அருளால் அறிவார் பலரில்லை. தூர்: மூலம்;
முதல். அவ்விரண்டன் மூலமாகிய அருளையும் தூமாயையும் அருளால் அறிவார்க்கு அவ்விரண்டும் முறையே
நன்மையினாலும் தன்மையினாலும் தூயனவேயாகும்.

(அ. சி.) தூய்மணி - சிவம். தூயனல் - தன்மாத்திரை வடிவம். தூர் - வேர், மூலம்.

(8)

2514. தூயது வாளாக வைத்தது தூநெறி

தூயது வாளாக நாதன் திருநாமந்

தூயது வாளாக அட்டமா சித்தியந்

தூயது வாளாகத் தூயடிச் 'சொல்லன்றே.

(ப. இ.) என்றும் பொன்றாத் தன்மைசேர் இயற்கைத் தூய்மை வாய்ந்தவன் செம்பொருளாம்
சிவபெருமானாவன். அவன் ஆருயிர்கள் மாட்டுவைத்த நூங்காதோங்கும் பேரருளால் கைம்மாறு கருதாது நன்னெறி
நான்மைத் தூநெறி யமைத்தருளினன். இயற்கைத் தூய்மையாய் யாவற்றையும் தூய்மையாக்கும் தூயது ஒளியுடைத்
திருவருளாகும். அதுவே சிவபெருமானின் திருமேனியும் திருப்பெயரும் ஆகும். அது செந்தமிழ் திருவைந்தெழுத்தாம்
'சிவயநம்' என்ப. திருவைந்தெழுத்தின் பெறுபேறாம் அகம்புறம் இகவாது விளங்கும் சிவ விளக்கமாகிய விழுத்தூய்மை
தன்பாலதாக, வாய்க்கப் பெறுவர். அவர் விழையின் எண்பெரும்பேறும் அவர்க்கு எண்மையாக நண்ணும். யாவற்றையும்
தூய்மையாக்கும் திருவைந்தெழுத்தே வாட்படையாகக் கைக்கொண்டு இடையறாது ஒழுகுவது நடைமிகு

தூநெறியாகும். அதனால் அத் திருவைந்தெழுத்தினை நெஞ்சே இடையறாது நவில்வாயாக. வாளாக - ஒளியுடையதாக.

வாளாக - மெய்யுணர்வு வாட்படையாக.

(அ. சி.) தூயது - சிவம். வாளாக - ஒளியுடையதாக. தூயது - சுத்தமுடைமை. வாளாம் - சித்து வடிவாம்.

தூயது ஆளா(க) பரிசுத்தமுடைமை தன் வசமாக. வாளா(க) - வாட்படையாக. தூயடி - நல்வழி.

(9)

2515. பொருளது வாய்நின்ற புண்ணியன் எந்தை

அருளது போற்றும் அடியவ ரன்றிச்

சுருளது வாய்நின்ற துன்பச் சுழியின்

மருளது வாச்சிந்தை மாள்குகின் றாரே.

(ப. இ.) மெய்ப்பொருளாய் நின்ற விழைதகு புண்ணியன் சிவபெருமானாவன். அவனே எந்தையுமாவன்.

அவனது திருவருளைத் திருவைந்தெழுத்தால் போற்றுபவர் சூரிய அடியாராவார். அவரைச் சாரும் நாட்டமில்லாத பிறர் மாறிமாறிப் பின்னும் புரிபோன்றதாய் நிலைபெற்று நின்ற துன்பச் சுழியாகிய பிறவியின்கண் வீழ்ந்து துன்புறுதற்கு வாயிலாகிய மருளுடையவராவார். அவர் அம் மருளுக்கு அடிமைப்பட்ட உள்ளத்தவராவார். அதனால் என்றும் நூங்கா மயக்கத்துத் தூங்குவார். தூங்குதல் - தங்குதல். பின்னும்புரி - முறுக்கும் கயிறு.

1. படைக்கல. அப்பர், 4. 81 - 8.

" ஆற்றுவா. திருக்குறள், 985.

(அ. சி.) பொருளதுவாய் - மெய்ப்பொருளாய். சுருளதுவாய் - புரிபோன்றதாய். துன்பச் சுழி - பிறவிச் சுழல். மருள் - மயக்கம்.

(10)

2516. வினையா மசத்து விளைவ துணரார்

வினைஞானந் தன்னில் வீடலுந் தேரார்

வினைவிட வீடென்னும் வேதமும் ஓதார்

வினையாளர் மிக்க விளைவறி ¹யாரே.

(ப. இ.) ஊழ்வினை காரணமாக ஒரோவழி மெய்யடியார்கட்கும் அசத்து விளையும். அதனையும் உய்த்துணரார்.

அசத்து வருமாறு: "உம்பின் கண்ணதாகிய பிராரத்தவாசனை உயிர்க்குத் தாக்குவதாயுள்ளவும் அதனானே வரும் விருப்பு வெறுப்புக்களும், அவை பற்றிக் காட்சிப்படும் மண் முதன் மாயைகளும், அவை பற்றி நிகழும்

விபரூதவுணர்வுமாகிய அசத்துக்கள். (12. 4 - 2 சிவஞானபோதப் பேருரை.) அவ்வினை திருவடிமுணர்வாகிய சிவஞானத்தால் நங்குவதும் அருளால் தெரியார். வினை அருளால் அகலத் திருவடிப் பேறெனச் செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தின் விரிவாகிய திருமறை ஓதும் அருமறையினையும் உணர்ந்து ஓதார். அவர் யாரென்னில் இருவினைக்கு அடிமைப்பட்ட கருமத்தராவர். அக்கருமத்தால் மூண்டும் மூண்டும் பல பிறப்புத் துன்பம் மிகும் என்னும் விளைவினையும் அறியார். வினை அகலத் திருவடிப்பேறாம் என்னும் மெய்மை வரும் திருவைந்தெழுத்தின் வேறுபாட்டானுணர். 'சிவநம'. இதன்கண் 'நம' என்பது வினையின் முதன்மையகன்று அவ்வினை கடையில் தடையாகநிற்பது குறிக்கும். 'சிவயசிவ' என்பது அவ் வினையகன்று அவ்வுயிர் சிவபெருமானுக்கு அடிமையாய் இறைபணியினொழுதும் இயல்பினைக் குறிக்கும் குறிப்பாகும். இவ்வுண்மையினை வரும் தொடர்பால் நினைவுகூர்க. முன்பின் உறுநமவால் முன்பின் மலம் ஆம் சிவத்தால், இன்பின் வழி விழுப்பே ரெண்.

(அ. சி.) வினையாமசத்து - வினையாகிய கன்மம். வூடல் - கெடுதல். வூடென்னும் வேதம் - அறம், பொருள், இன்பம், வூடு என்னும் தமிழ் வேத நான்கினுள் வூடு என்று சொல்லப்படும் வேதம். வினையாளர் - கன்மம் உடையவர்.

(11)

24. முத்திநிந்தை

(பேற்றுப் பழிப்பு)

2517. பரகதி யுண்டென இல்லைபென் போர்கள்

நரகதி செல்வது ஞாலம் அறியும்

இரகதி செய்திடு வார்கடை தோறுந்

தூரகதி யுண்ணத் தொடங்குவர் தாமே.

(ப. இ.) திருவருளால் செம்பொருட்டுணிவினரால் செப்பியருளப்பட்ட முப்பொருள் உண்மை விளக்கும் திருமறை திருமுறை முதலிய

1. வினையா. சிவஞானபோதம், 12. 4 - 2.

நூல்களனைத்தும் திருவடிப்பேறாம் பரகதியுண்டென அறுதியிட்டு உறுதியுடன் மொழியும். அந்நனமிருப்பவும் சிவர் இல்லை என இயம்புகின்றனர். இன்னும் சிவர் ஒன்றுமட்டும் உண்டு ஏனைய இல்லை என்கின்றனர். பின்னும் சிவர் 'யாங்களே கடவுளென்றிடும் பாதகத்தவ'ராகின்றனர். மற்றும் சிவர் உண்டுபோல் உரைத்து ஈற்றில் இல்லையென்கின்றனர். இவர்கள் அனைவரும் இல்லையென்போர்களேயாவர். இத்தகையார் இம்மையிலும் மறுமையிலும் துன்பமாகிய இருளில்

தங்குவர். இதுவே நரககதியாகும். நரககதி என்பது நரகதி எனக் கடைக்குறைந்து நின்றது. நரககதியில் தங்கும் இன்பிலாத் துன்பினராம் இவர்கள் தன்மையினை நானிலம் அறியும் மேலும் சோற்றாவியற்றுக் கடைதொறும் கைகூப்பி ஏற்றாலும் பிச்சை கிடையாது. ஏக்கற்றிருக்கும் இரவலருமாவர். இரக்கும் கதி இரகதி எனநிற்பது செய்யுட்டிரிபு. உண்ணத் தொடங்கி அங்கும் இங்குமாய்க் குதிரையோட்டம் ஓடுவர். துரககதி என்பது துரகதி என நின்றது.

(அ. சி.) நரகதி - நரககதி. இரகதி - இரக்கும் தொழில். கடை தோறும் - வாயில்கடோறும். துரகதி உண்ண - ஓட்டமாய்ச் சென்று அவைய (மோட்சநிந்தை செய்பவர் இரந்து வாழ்வார் என்றது).

(1)

2518. புறப்பட்டுப் போகும் புகுதுமென் னெஞ்சில்

திறப்பட்ட சிந்தையைத் தெய்வமென் றெண்ணி

அறப்பட்ட மற்றப் பதியென் றழைத்தேன்

இறப்பற்றி னேன்இங் கிதென்னென்கின் ¹றானே.

(ப. இ.) அகத்தே நின்று புறப்பட்டுப் போவதும் வருவதுமாகிய உயிர்ப்பினையும் நாட்டத்தினையும் திருவருளால் முறைப்படுத்தி ஒருமுகப்பட்ட எண்ணத்தால் முழுமுதற் சிவபெருமானை இறையாகிய பதி என்று எண்ணினேன். பற்றற்றவிடத்துப் பற்றுற்றுநிற்கும் சிவபெருமானைப் பதி என்று அழைத்தேன். சிற்றுணர்வுக் கூட்டுணர்வுமாகிய யான் எனதென்னும் செருக்கு இற்றகலச் சிவபெருமான் திருவடியினைப் பற்றினேன். அவனும் இங்குந்றேன்; இஃதென்னென்று அருளுகின்றான்.

(அ. சி.) புறப்பட்டுப்போகும் - பன்னிரண்டங்குல அளவுள்ள பிராணவாயுவில் பிரிந்துபோகும் நாலங்குல அளவுள்ள பிராணவாயுவும். புகுதும் - கூடிக்கொள்ளும். அறப்பட்ட - அற்ற இடத்தில் உறுவதான. இற - சுவபோதம் நூங்க.

(2)

2519. திடரிடை நிலலாத நூப்போல ஆங்கே

உடலிடை நிலலா உறுபொருள் காட்டிக்

கடலிடை நிலலாக் கலஞ்சேரு மாயோல்

அடலெரி வண்ணனும் அங்குநின் ²றானே.

1. அங்கத்தை. அப்பர், 4. 75 - 8.

" எங்கேனும்மிருந். ஆரூரர், 7. 23 - 2.

2. துன்பக். அப்பர், 4. 92 - 6.

" பிறவிப். திருக்குறள், 10.

(ப. இ.) மேடான இடத்தில் தங்கிநில்லாது பள்ளத்தின் வழிப்பாய்ந்தோடும் வெள்ளநீர்போல் உடலிடை நில்லாது அன்புப் பள்ளம் நோக்கி இன்பப் பேறருள் முன்போடிப்பாயும் உறுபொருளாகிய சிவபெருமானை ஆருயிர்க்குக் காட்டி அணைப்பித்தருளுவது திருவருளேயாகும். மரக்கலம் கடலிடையே நின்றுவிடாது கரைசேர்ந்து மக்களுக்கு அரும்பொருள் அளித்துப் பெரும்போகந் தருவதாகும். அதுபோல் அடவெரி வண்ணனும் ஆருயிர் பிறவிப் பெருங்கடல் நந்திக் கரைசேர்தற் பொருட்டு இணையில் புணையென அங்கு நின்றருளுகின்றனன்.

(அ. சி.) திடரிடை - மேட்டில். உறுபொருள் - சிவன். கலம் - மரக்கலம். அங்கு - உடலில்.

(3)

2520. தாமரை நூல்போல் தடுப்பார் பரத்தொடும்

போம்வழி வேண்டிப் புறமே யுழிதர்வர்

காண்வழி காட்டக்கண் காணாக் கலதிகள்

தூநெறி செல்வான் திரிகின்ற 1வாறன்றே.

(ப. இ.) தாமரை நூல்போன்ற மிகவும் மென்மைத் தன்மை வாய்ந்த அன்பு நாரால் அஞ்செழுத்தும் நெஞ்சு தொடுத்துச் சிவபெருமான் திருவடியில் மனம் படியுமாறு தடுத்துப் பிணைப்பார். பரமாகிய சிவபெருமான் திருவடியிற்றலைக் கூடும் நன்னெறி நான்மை வழிச்சென்று அனைத்துயிர்க்கும் அரும்பெரும் திருவருட் காவலராய்ப் புறம் புறம் திரிவர். அவர்கள் அருளால் கண்டு சிவபெருமான் திருவடியைக் காணும் வழியை அங்கை நெல்லிக் கனியெனக் காட்டவும் தூவினையாளர்கள் காண்கின்றிலர். கலதிகள் - தூவினையாளர்கள். அவர்கள் பிறப்புக்கு வாயிலாம் தூநெறிக்கண் செல்லுதற்பொருட்டுப் பலவாறு திரிந்து அலையும் பாவவினைஞராவர்.

(அ. சி.) தடுப்பார் - மனத்தைத் தடுப்பார். புறமே உழிதர்வர் - துறவறத்திலே செல்வர். காண்வழி - அறியத்தக்க நெறி. கலதிகள் - மூடர்.

(4)

2521. மூடுதல் இன்றி முடியும் மனிதர்கள்

கூடுவர் நந்தி யாவனைக் குறித்துடன்

காடும் மலையுங் கழனி கடந்தோறும்

ஊடும் உருவினை யுன்னகி 2வாரன்றே.

(ப. இ.) திருவருளால் அறியாமையும் புலக்கோளறிவும் தம்மை மூடுதலின்றி நன்னெறி நான்மைவழிச் சென்று தலைப்படும் பேரன்பு வாய்ந்த மக்கள் நந்தி திருவடியினைக் கூடுவர். அவனையே இடையறாது குறித்துக் காடாகிய

முல்லையும், மலையாகிய குறிஞ்சியும், கழனியாகிய மருதமும், கடமாகிய பாலையும் (இனம்பற்றிக் கடலாகிய நெய்தலும்)
ஆகிய எல்லாப் பக்கங்களிலும் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும்

1. செத்துச். திருக்குறள், 5. 100 - 2.

" பால்நினைந். 8. பிடித்தபத்து, 9.

2. மாலை. 12. சம்பந்தர், 208.

திருக்கோவில்களையும் மறைந்து நின்றருளும் திருவுருவினையும் காணுமாறு சென்று கண்டு வழிபட்டுக்
கனிந்தொழுகுவர். இவையனைத்தையும் கண்டும் கேட்டும் ஒன்றும் நினையாதிருக்கின்றனர் துவீனையாளர். காடு
முதலாகிய வைப்புமுறை 'மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்' என்னும் (5) தொல்காப்பியப் பொருள் நூற்பாவை
முழுதொத்துப் போதரும் விழுமிது காண்க.

(அ. சி.) மூடுதல் - அஞ்ஞானம் சேருதல். கடம் - பாலநிலம். ஊடும் உருவினை - ஊடுருவி நிற்கும்
உருவமாகிய சிவத்தை.

(5)

2522. ஆவது தெற்கும் வடக்கும் அமரர்கள்

போவர் குடக்குங் குணக்குங் குறிவழி

நாவினின் மந்திர மென்று நடுவங்கி

வேவது செய்து விளங்கிடு வூரன்றே.

(ப. இ.) சிறப்பினை நல்கும் சூருடைப் புலம் தெற்கும் வடக்கும் ஆகும். ஆவது: சிறப்பு; வீடுபேறு;
திருவடியணர்வு. செந்நெறிச் செல்வர் இப்புலம் சேர்வர். பிறப்பினை நல்கும் பூடுடைப்புலம் மேற்கும் கிழக்குமாகும்.
நூர்க்குமிழியனைய நிலையல்லா வாழ்வினை ஓர்த்துணராது அமரர்கள் விரும்புவர். அவர்கள் அப் புலஞ்சேர்வர்
சிறப்பினர் என்றும் ஓதுங்குறிவழி நாவினிலைந்தெழுத்தை நாளும் நவில்வர். இந்நிலைக்குப் பெருந்துணையாயுள்ள
நடுநாடியாகிய அங்கியின்வழி உயிர்ப்பினைச் செம்மைப்படுத்தி விளங்கிடுவூராக. தெற்கும் வடக்கும் செந்தமிழ்ச்
செல்வராம் செம்பொருட்டுணிவினர் சென்று வருவது திருமூலர் வரலாற்றாலும் பிறவாற்றாலும் உணரலாம்.

(அ. சி.) நடுவங்கி வேவது செய்து - சுழுமுனையில் மனதைச் செலுத்தி.

(6)

2523. மயக்குற நோக்கினும் மாதவஞ் செய்வார்

தமக்குறப் பேசின தாரணை கொள்ளார்

சினக்குறப் பேசின தூவினை யாளர்

தமக்குற வல்வினை தாங்கிநின் றாரே.

(ப. இ.) நன்னெறி நான்மை நற்றவமாகிய அழிவில் மாதவஞ் செய்வார் நன்னெறிக்கண் வந்து கூடுமாறு அருளால் நோக்கினும், தமக்குப் பொருந்துமாறு செய்வறிவுறுக்கும் திருவைந்தெழுத்தின் திறத்தினைக் கொள்ளார். அவர் யாரெனின் பகச் சொல்லிக் கேளிர்ப் பிரிக்கும் சினமுடன் பேசும் தூவினையாளர். அவர்க்கு நூங்கா உறவாவது வல்வினையாகும். அதனையே எங்கும் தாங்கி நின்றாராவர்.

(அ. சி.) பேசின - உபதேசித்த. தாரணை - மந்திரம்.

(7)

25. இலக்கணாத் திரயம்(மும்மை இலக்கணை)

2524. விட்ட விலக்கணை தான்போம் வியோமத்துத்

தொட்டு விடாத துபசாந்தத் தேதொகும்

விட்டு விடாதது மேவுஞ்சத் தாதியிற்

சுட்டு மிலக்கணை தூதஞ் சொரூபமே.

(ப. இ.) 'இலக்கணை என்பது ஒரு பொருளினது இலக்கணத்தை மற்றொரு பொருட்குத் தந்துரைப்பது; அது விட்ட விலக்கணை, விடாத விலக்கணை, விட்டும்விடாத விலக்கணை என மூவகைப்படும், 'நெஞ்சினைச் சென்றது என்று கூறின் விட்ட விலக்கணையாகும். புளித்தின்றான் என்பது விடாத விலக்கணையாகும். 'பாயிருள் பருகிப், பகல்கான் நெழுதரு பல்கதிர்ப் பருதி' விட்டும் விடாதவிலக்கணையாகும். மேலவற்றை வரும் வெண்பாவால் நினைவுகூர்க:

ஒன்றன் இலக்கணமற் றொன்றற்கூந் தூங்குரைத்தல்

நின்ற இலக்கணையாம் நோர்மூன்றாம் - ஒன்றதுதான்

விட்ட விடாதவிட் டும்விடாத சென்றதுகொல்

ஒட்டுபுளி பாயிருள்மூன் றோர்.

ஆருயிர் அறிவுப் பெருவெளியாம் நுண்ணிய வியோமத்துட் போதல் விட்ட விலக்கணையாம். ஆருயிர் என்றும் அறிவுப் பெருவெளியின் தாங்குதலின்றான் நிற்கின்றது. அது 'போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியன்' சிவபெருமான் என்னும் செந்தமிழ்மறை முடிபினான் உணரலாம். அவ்வுயிரைப் போதல் போலக் கூறியதனால் விட்ட இலக்கணையாம். அவ்வுயிர் செயலற்றொடுங்குவதாகிய ஒழிவிலொடுக்கம் உபசாந்தம் எனப்படும். அதன்கண் அவ்வுயிர் தொகும் என்றல் விடாத இலக்கணையாகும். புளித்தின்றான் என்பது மரத்தை விட்டு அம்மரத்தின் தொடர்பாய் பழுத்தைக் குறிப்பதுபோல்

செயலற்றொடுங்குவதென்பதும் நிலையிலாப் பொருளாகிய வலகியற் செயலற்று நிலையுடைப் பொருளாகிய சிவச் செயலற்று ஒடுங்குவது என்பதைக் குறிப்பதாகும். அதனால் இது விடாத விலக்கணையாகும். ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்னும் புலன்களை அவ்வயிர் செவி, மெய், நோக்கு, நாக்கு, மூக்கு என்னும் பொறிகள் வழியாகக் கொள்ளுவது விட்டும்விடாத இலக்கணையாம் ஞாயிறு இருளைப் போக்குவதும் ஒளியை ஆக்குவதும் செய்கின்றது. ஆனால் இருளைப் பருகுவதும் ஒளியைக் காலுவதும் இல்லை. பருகுவது - குடிப்பது. காலுவது - கக்குவது. அதுபோல் ஆருயிரும் ஓசை முதலிய புலன்களுக்குரிய பொருளையோ, புலனையோ பற்றுவதில்லை. பொருள்கள் வழியாக வரும் புலன்களை இறுப்பு மெய்யாகிய புத்திதத்துவம் ஏற்று ஆருயிரின் உணர்வின்சுண் இன்பத்துன்ப நிழலாய்த் தோன்றுமாறு செய்யும். செய்யவே அவ்வயிர் இன்ப துன்பத்துழலும். உழலும் எனினும் அழுந்தும் எனினும் அனுபவிக்கும் எனினும் ஒன்றே. இஃது 'ஈத்து உவக்கும் இன்பம்' போன்றதாகும். இது விட்டும் விடாத இலக்கணையாகும். இம்முன்றற்கும் வேறாய் ஆருயிர் பேருயிராம் சிவபெருமானுக்கு அடிமையாய் அவன் திருவடிக்கீழ் ஒடுங்கி இன்புறுவதே மாறா இயற்கை உண்மையாகும். இதனையே 'இலக்கணாதீதம் சுட்டும் சொரூபம்' என ஒதியருளினர் சொரூபம் - மாறாவியற்கை.

(அ. சி.) தொகும் - அடங்கும். சத்தாதி - ஓசை முதலிய. விட்ட இலக்கணை, விடாத இலக்கணை, விட்டுவிடாத இலக்கணை என மூன்றும்.

(1)

2525. வில்லின் விசைநாணிற் கோத்திலக் கெய்தபின்

கொல்லுங் களிறைந்துங் கோலொடு சாய்ந்தன

இல்லு னிருந்தெறி கூரும் ஒருவற்குக்

கல்கலன் என்னக் கதிரெதி ராகுமே.

(ப. இ.) ஒங்கார வில்லும் நூங்கா ஒப்பில் திருவைந்தெழுத்து நாணும், பாங்கார் ஆருயிர் அம்புமாகக் கனிந்த திருவருளால் கோத்துச் சிவனாகிய குறி எய்துமாறு எய்தபின் புலனாகிய கொல் யானை ஐந்தும் அக் கோலால் சாய்ந்தன. அஃதாவது ஆருயிரின் முனைப்புத் தன்மை அற்றது என்பதாம். அறவே செயலற்ற நிலையாகிய இல், சமாதி என்ப. அதனுள்ளிருந்து அறிவுப் பெருந்திருவாம். அருளொளி மிகும். அவ்வயிர்க்குச் செம்மணி ஒளிபோன்று சிவக் கதிர் உணர்விற் குணர்வாய்த் தோன்றியருளி இன்பூட்டும் என்க.

(அ. சி.) வில் - பிரணவம். விசைநாண் - அஞ்செழுத்து, கோத்து - சுவன் ஆகிய அம்பு கோத்து. இலக்கு - சிவம் ஆகிய குறி. களிறு ஐந்து - இந்திரியங்கள் ஐந்து. கோலொடு - சுவனுடைய பசுத்தன்மையுடன். இல் - சமாதிநிலை எறி கூரும் - எய்யும், கல் கலன் - மணி ஒளி.

(2)

26. தத்துவமசி வாக்கியம்

2526. சுவ துரியத்துத் தொம்பதஞ் சுவனார்

தாவு பரதுரி யத்தினில் தற்பதம்

மேவு சிவதுரி யத்தசி மெய்ப்பதம்

ஓவி விடுந்தத் துவமசி உண்மையே.

(ப. இ.) ஆருபிரிச் செயலறலாகிய சுவ துரியத்து ந் என்னும் தொம்பத நிலையே அவ் வுபிரிக்கு உள்ளது.

அப்பாலாகும் அருட்செயலறல் என்னும் பரதுரியத்து அவ் வுபிரிக்கு அதுவாதல் என்னும் தத்பத நிலையே உளதாகும்.

பொருந்திய சிவச் செயலறலாகிய சிவதுரியத்து சிவத்தமுந்தலாகிய துய்ப்புநிலை. ஆகின்றாய் என்னும் அசிபத நிலையுளதாகும். இம் மூன்றும் செம் பொருளாம் சிவத்துய்ப்பில் அடங்கிவிடும். என்னை? இன்பத்துய்ப்பு மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற தொன்றாகலின் என்க. ஆதல் அணைதல் அமுந்தல் சிவனடிக்கன்பு, ஓதுசெறிவோடறிவாம் ஓர் என்றவாறு ஆதல் பரதுரியத்தும், அணைதல் சிவதுரியத்தும் அமுந்தல் ஓவிடும் தத்துவமசி உண்மையினுங் காண்க.

(அ. சி.) ஓவி விடும் - விட்டு நுங்கும்

(1)

2527. ஆறா றகன்ற அணுத்தொம் பதஞ்சுத்தம்

ஈறான தற்பதம் எய்துப சாந்தத்துப்

பேறா கியசுவன் நுங்கிப்பிர சாதத்து

வூறான தொந்தத் தசிதத்வ மசியே.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர் (2139) தத்துவம் ஆறாரும் நாமல்ல நம்முரிமையுமல்ல என வுணர்ந்து பற்றறல்

உண்மைகாண் சுத்தமாகும். இந்நிலை தொம்பதச் சுத்தம் என்ப. ஒழிவொடுக்கத்துத் தற்பத உண்மையாகும். திருவடிப் பேற்றினுக்குரிய ஆருபிரி இவற்றினின்றும் அகன்று சிவகுருவின் அருட் கொடையால் சிறப்பான ந் அது ஆகின்றாய் என்பதே தத்துவமசி என்னும் சொல்லுக்குரிய செம்பொருளாகும்.

(அ. சி.) சுவன் நுங்கி - பசுத்துவம் ஒழிந்து. பிரசாதத்து - குருவின் கருணையால்.

(2)

2528. துவந்தத் தசியே தொந்தத் தசியும்

அவைமன்னா வந்து வயத்தேக மான

தவமுறு தத்துவ மசியே தாந்த

சிவமா மதுஞ்சித் தாந்தவே தாந்தமே.

(ப. இ.) துவந் தத் அசி என்னும் சொல்லே தொந்தத்தசியாம். அவற்றின் பொருள் உண்மைநிலை பெறுதற் பொருட்டு வந்த தன்மையுடையது இவ் வடம்பாகும். பெருமைமிக்க தவக்குறிப்பாம் தத்துவமசி வேதாந்த விளக்கமாகும். 'சிவநம' என்பது சித்தாந்த விளக்கமாகும். சித்தாந்த வேதாந்தம் இரண்டும் (2346) செம்பொருளே.

(3)

2529. தொம்பதந் தற்பதஞ் சொல்லும் அசிபதம்

நம்பிய முத்தரி யத்துமே னாடவே

யும்பத ¹மும்பத மாகும் உயிர்ரன்

செம்பொரு ளான சிவமென லாகுமே.

(ப. இ.) தொம்பதம் தற்பதம் சொல்லப்படும் அசிபதம் மேலோதிய வாறு சுவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம் என முத்தரியமாகும். பொருந்தும் முப்பதமும் உயிர் அருள் செம்பொருளான சிவம் எனச் சிறப்புறச் சொல்லும் ஆகும்.

(4)

2530. வைத்த துரிய மதிற்சொரு பானந்தத்து

உய்த்த பிரணவ மாமுப தேசத்தை

மெய்த்த விதயத்து விட்டிடு மெய்யுணர்

வைத்த படியே யடைந்துநின் றானன்றே.

(ப. இ.) மூவகையான் மேலோதி அமைத்த துரியத்தின்கண் உண்மை அறிவின்பமாகிய சொருபானந்தத்து உய்ப்பது ஓமொழி மறை என்க. அம் மறைபினை ஏனைய நினைவுகளை விட்டிடப் பயின்ற வுள்ளத்து

(பாடம்) 1. முப்பத.

நிலைநாட்டத் திருவடியுணர்வு கைகூடும். அது கைகூடவே சிவபெருமான் திருவடியின்பம் எய்தும்.

(5)

2531. நனவாதி ஐந்தையும் நாதாதியில் வைத்துப்

பினமா மலத்தைப் பின்வைத்துப் பின்சுத்தத்

தனதாஞ் சிவகதி சத்தாதி சாந்தி

மனவா சகங்கெட்ட மன்னனை நாடே.

(ப. இ.) நனவு கனவு உறக்கம் பேருறக்கம் உயிர்ப்படங்கல் ஐந்தையும் நாதமாகிய ஒலியின் முடியில் தங்கவைத்துவிடுக. அதன்பின் வேறுபாடுற்று நூங்கியமலத்தையும் வைத்திடுக. அதன்பின்பு உண்மையுணர்த்தலாகிய சுத்த நிலையதாம் சிவனிலை வாய்க்கும். ஒலியாகிய நாதமுடிவின்கண் செயலற்று ஒடுங்குநிலை சாந்த நிலையாகும். அந் நிலையின் நின்று மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோன் சிவபெருமான் ஆதலின் அவனை நாதமுடிவில் வைத்து நாடுக. நாடுதல் - சிந்தித்தல்.

(அ. சி.) பினமாம்-பின்னமாகிய. மனவாசகம் - மனமும் வாய்க்கும்.

(6)

2532. பூரணி யாது புறம்பொன்றி லாமையின்

பேரணி யாதது பேச்சொன்றி லாமையில்

ஓரணை யாதது வொன்றுமி லாமையில்

காரண மின்றியே காட்டுந்¹ தகைமைத்தே.

(ப. இ.) ஒப்பில் ஒரு பொருளாம் சிவம் தனக்கும் புறம்பாக வேறொன்றிலாமையால் எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கி நிற்கின்ற இயற்கை அகல் பரப்பினையுடையது. மேலும் பாலனாய் வளர்ந்திராத முழு வளர்ச்சிப்பான்மையினையுடையது. இவற்றால் அது புதுநிறைவோ புது வளர்ச்சியோ கொள்வதில்லை. யாதலால் பூரணியாதது என்றருளினார். அச் சிவம் பேச்சிறந்தது ஒன்றாகலின் ஒரு பேரும் அணியாததாகும். இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நூங் கினமையால் எவ் வகைத் தொடக்கும் இல்லாததாகையால் அஃது எத்தகையார் நினைவாகிய ஓர்வுக்கும் அப்பாற்பட்டது. தன்னைக் காட்டுதற்குத் தனக்குமேலொரு காரணமின்றித் தானே காரணமாய் ஆருயிரின் செவ்வி நோக்கி வெளிப்பட்டருள்வன். அத்தகைய இயல்பு வாய்ந்தவன் சிவன்.

(அ. சி.) பூரணி - வளர்ச்சி. பேர் - ஊர் பேர் முதலியன. ஓர் - ஒன்றை. காட்டும் - வெளிப்படும்.

(7)

2533. நூயது வானா யெனநின்ற பேருரை

ஆயது நானானேன் என்னச் சமைந்தறச்

சேய சிவமாக்குஞ் சூர்நந்தி பேருள்

ஆயது வாயனந் தானந்தி² யாகுமே.

1. பாலனாய். அப்பர், 6. 33 - 5.

2. கண்டவிலை. சிவஞானசித்தியார், 9. 3 - 1.

(ப. இ.) வடமொழியாளர் நஃ அதுவானாய் என்னும் தொம் தத்அசி என்னும் உரையே பேருரை என்பர். பேருரை - மாவாக்கியம். மெய்ம்மை நோக்கின் தென்மொழியாளர் கூறும் அது நஃ ஆனாய் என்னும் தத்துவம் அசி என்னும் பேருரையே சூர்மையும் முறைமையும் செறிந்து திகழ்வதொன்றாகும். அது - சிவம். நஃ - ஆருயிர். அசி - இருக்கின்றாய். 'நும்பின் எம்மை நுழையப் பணியே' என்னும் சூர்மையினாலும், இறைவனை முற்கூற வேண்டும் முறைமையினாலும் தென்னெறியாளர் கூறும் தத்துவமசியே சிறப்புடைத்தென்க. இம் முறைப்படி யொழுகச் சிறந்த பெருநந்தியின் பேருள் செம்மைச் சிவபெருமானாக ஆருயிர்களை ஆக்குவிக்கும். அந் நிலையில் அவ்வுயிர் அருள் வடிவேயன்றி எல்லையிலாப் பேரின்ப வடிவமாயும் சிறக்கும். பண்டை மறைகள் என்பன தொன்மைத் தண்டமிழ்த் தனிமுதல் மறைகளையே யாம்.

(அ. சி.) நஃ யதுவானாய் - துவம் தத் அசி என்பர் வடமொழியாளர். பேருரை - மகாவாக்கியம் என்பர் வடமொழியாளர். அது நானானேன் என்னைச் சமைந்து - "நஃ அதுவானாய்" என்ற நிலை. 'அது நான் ஆனேன்' என்று நிற்க. சேய சிவம் - அதுவரை எட்டாமலிருந்த சிவம். அனந்தானந்தி - முடிவிலா ஆனந்தம் எய்துமவன்.

(8)

2534. உயிர் மாக உயிர் சுவன்

அரிய சிவமாக அச்சிவ வேதத்

திரியிலுஞ் சூராம் பராபரன் என்ன

உரிய உரையற்ற வோமய மாமே.

(ப. இ.) ஆருயிர் திருவருள் நினைவால் பரமாகிய திருவருள் நிலையினை எய்தும். அதன்மேல் சிவபெருமான் நிலையினை எய்தும். எய்தும் - சாரும். திரிபோன்று அறிவுக்குப் பற்றுக்கோடாக விளங்கும் வேதத்தின் கண்ணும் சிவபெருமான் நிலையே சிறப்பு நிலையாகும். இந்நிலையினை உரையற்று உரைக்கும் நிலையில் ஓமொழிவண்ணம் என்ப.

(அ. சி.) வேதத்திரி - அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்று வேதங்கள். ஓமயம் - பிரணவ வடிவம்.

(9)

2535. வாய்நாசி யேபுரு மத்தகம் உச்சியில்

ஆய்நாசி யுச்சி முதலவை யாய்நிற்குந்

தாய்நாடி யாதிவாக் காதி சகலாதி

சேய்நா டொளியாச் சிவகதி யைந்துமே.

(ப. இ.) வாய், நாசி, புருவம், மத்தகம், உச்சி என்னும் ஐந்திடமும் சிவ விளக்கம் தோன்றும் நிலை என்ப. புருவ நடுவிற்கும் உச்சிக்கும் இடையேயுள்ள நெற்றி நடுவினை மத்தகம் என்ப. இவ் வைந்தும் ஒரு புடையொப்பாக முறையே படைப்பாதி ஐந்தொழிலுக்கும் பகரலாம் நெற்றி நடுவாகிய மத்தகத்துச் சமனை உன்மனை என்னும் திருவருள் நிலைகள்

உளவென்க. இவையிரண்டனையும் நடப்பாற்றல் வனப்பாற்றல்களாகக் கூறுதலும் ஆம். தாய் நாடியாகிய நடு நாடி முதலாக ஒலி முதலாய அனைத்தும் எளிதின் விளங்குவதுமட்டுமல்லாமல் கழிபெருஞ்சேனாளியும் விழிமுன் தோன்றுவது போல் அகத்துத் தோன்றும். அதுவே சிவநிலை என்க.

(அ. சி.) சிவகதி - சிவத்துக்கு இருப்பிடம். ஐந்து - வாய், நாசி, புருவம் மத்தகம், உச்சி. (மத்தகம் - நெற்றி நடு)

அவ்விடத்துச் சமனை, உன்மனை ஆகிய ஆதாரங்களை உளவாதல் பற்றிக் கூறினார். தாய் நாடி - சுழுமுனைநாடி.

(10)

2536. அறிவறி யாமை இரண்டு மகற்றிச்

செறிவறி வாய்எங்கும் நின்ற சிவனைப்

பிறிவறி யாது பிரானென்று பேணுங்

குறியறி யாதவர் கொள்ளறி ¹யாரே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்குச் சுட்டறிவும் சிற்றறிவும் ஏற்படுவது கட்டு நிலையாகும். இவை யகன்றாலன்றி

முற்றறிவாகிய ஒட்டு நிலை வாய்க்காது. ஆணவ மறைப்போடு மட்டும் தங்கி ஏதும் அறியாதிருத்தல் அறியாமையாகும்.

ஆதலால் அறிவு அறியாமை இரண்டினையும் திருவருள் ஒருங்ககற்றும். இது தூய்மை செய்து தூயவாயிட்ட பொடிக்

கோலத்தினை மாண்புமிகு மாக்கோலம் இடுங்கால் அகற்றுவதை யொக்கும். எங்கணும் செறி நிறைவாய் நின்ற

பேரறிவாய். சிவனை நம்மை விட்டு என்றும் பிரிவின்றி நூங்காதுறையும் சிவபெருமானை அருளால் அவ்வாறே ஊணர்ந்து

பேணுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் பேணும் ஈடு குறியாதவர் திருவடிப் பேறு எய்தும் கொள்கை யறியாதவராவார். கொள்கை:

கொள், முதலிலைத் தொழிற்பெயர்.

(அ. சி) செறிவறிவாய் - எல்லாம் அறிபவராய். கொள்-கொள்கை.

(11)

2537. அறிவார் அறிவன அப்பும் அனலும்

அறிவார் அறிவன அப்புங் கலப்பும்

அறிவான் இருந்தங் கறிவிக்கி னல்லால்

அறிவான் அறிந்த அறிவறி ²யோமே.

(ப. இ.) மெய்நூலுணர்ந்த மேலோர் அருளால் அறிவது அப்பும் அனலும். அப்பு - நூர். அனல் - து. அஃதாவது

மெய்களாகிய தத்துவங்களின் தோற்றமுறை ஆய்தல். பொருள் நுட்பம் ஊணர்வார் அவற்றின் பண்பும் கலப்பும் ஒடுக்கமும்

ஆய்ந்துணர்வர். இங்ஙனம் அறிவதும் எல்லாம் ஒருங்குணரும் எண் குணமும் முற்றுணர்வும் இயல்பாகவே ஒருங்கமைந்த

சிவபெருமானாலே யாம். அஃதாவது அவன் உடங்கியைந்து இடம்பட அறிவித்தாலன்றி ஆருயிர்கள் அறியா.

அவனையின்றி அறிவானாகிய ஆருயிர் அறிந்ததென்பதை எவருமறியார். அப்பு என்பது திருவருளையும், அனல் என்பது சிவபெருமானையும் குறிக்கும் குறிப்பாகும். அவற்றின் கலப்பு என்பது அருளும் சிவமுங் கலந்து அருளோன் என நின்று ஆருயிரினையும் அனைத்துலகினையும் தொழிற்படுத்துங் கருத்தினைக் குறிக்கும் குறிப்பாகும். கூடிக் களிக்கும் குணங்குறியானன்றி மற்று, நாடித் தெளிதலெவ்வாறு.

1. அறியாமை. சிவஞானசித்தியார், 8 . 2 - 20.

2. அறிவிக்க. சிவஞானபோதம், 8 . 2 - 2.

" சத்தியும். சிவஞானசித்தியார், 1 . 3 - 9.

(அ. சி.) அட்டும் அனலும் - தத்துவக் கூட்டங்கள். அட்டும் கலப்பும் - தத்துவங்கள் உண்டாவதும் ஒடுங்குவதும்.

(12)

2538. அடிதொழு முன்னின் றமரர்க் ளத்தன்

முடிதொழு ஈசனும் முன்னின் றருளிப்

படிதொழு நூண்டு பாவித்த தெல்லாங்

கடிதொழக் காணென்னுங் கண்ணுத¹லானே.

(ப. இ.) வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம் வாழ்வான் என்பதற்கிணங்க அமரர்கள் சிவபெருமான் திருவடியைத் தொழுதற் பொருட்டு முன்னின்றனர். அவர்கட்கும் அத்தனாய் விளங்கும் சிவபெருமான் அவ்வமரர்கள் மணிமுடி சாய்த்து நிலத்தே லுழ்ந்து தன் திருவடியை வணங்குவது கண்டு அருள் புரிந்தனன். நெஞ்சே நூ பண்டு அச் சிவபெருமான் திருவடியை எட்டுறும்பும் நிலத்தே படும்படி லுழ்ந்து திருமுறை வழியாகத் தொழுது நினைந்தனவெல்லாம் சிறப்பெய்தி வாழ்தற் பொருட்டேயாம் எனக் கண்ணுதற் கடவுள் கனிந்து உண்ணின்று உணர்த்தியருளினன். இதனைக் காண்பாயாக. கடிதொழு - சிறப்பு எய்துதற் பொருட்டுத் தொழு.

(அ. சி.) கடி - சிறப்பாக.

(13)

2539. நின்மல மேனி நிமலன் பிறப்பிவி

என்னுளம் வந்திவன் என்னடி யானென்று

பொன்வளர் மேனி புகழ்கின்ற வானவன்

நின்மல மாகென்று நூக்கவல்²லானன்றே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் இயல்பாகவே தூயமேனியன். இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நுங்கியவன். என்றும் பிறப்பில்லாதவன். திருவருளால் என் உள்ளத்தே வெளிப்பட்டருளினன். வெளிப்பட்டு இவன் என் அடியானென்று அறிவித்தருளினன். யாவரும் புகழ்த்தக்க பொன்போலும் திருமேனியையுடைய ஈடும் எடுப்பும் இல்லாப் பூடுசேர் வானவனும் அவனே. வானவன் - உயர்ந்தோன் அவன் அடியானென்று என்று கொண்டது. மட்டுமன்றித் தன் திருவடி நலத்தைப் பெறுக வென்று மல நுக்கியுமருளினன். அத்தகைய வல்லான் முழுமுதற் சிவனே யன்றிப் பிறரொருவரும் இவர் என்க.

(அ. சி.) நுக்கவல்லான் - ஆணவத்தை ஒழிக்கவல்லான்.

(14)

2540. துறந்தபுக் கொள்ளொளி சோதியைக் கண்டு

பறந்ததென் உள்ளம் பணிந்து கிடந்தே

மறந்தறி யாவென்னை வானவர் கோனும்

இறந்து பிறவாமல் ஈங்குவைத் தானே.

1. வாழ்த்துவதும். 8. அறிவுறுத்தல், 16.

" என்னபுண்ணியஞ். சம்பந்தர், 2. 106 - 1.

2. என்னை. அப்பர், 5. 91 - 8.

" அன்றுவந்தெனை. ஆரூர், 7. 62 - 5.

(ப. இ.) உலகியற் பொருள்களின் உண்மையினைத் திருவருளால் உணர்ந்தேன். உணர்தலும் அவற்றின் மாட்டு முன்கொண்டிருந்த நிலைக்கும் என்னும் பற்றும், தனியுடைமை என்னும் துனிதரு உரிமையும், இவற்றால் வரும் தருக்குங்கொண்டு மருள் வயத்தனயாய் இருளில் வழ்ந்து இடருற்ற நிலைமையினின்று நுங்கினேன். நுக்குதல் - துறத்தல். (நுக்குதல் - துறத்தல்.) நுங்கித் திருவடிப்பற்றிற் புகுந்தேன். புகுந்து அருள் நினைவால் இயற்கை அறிவருள் ஒண்மைப் பேரொளியைக் கண்டு கொண்டனன். கண்டதும் அடியேனுள்ளம் விரைந்து சென்று பற்றிப் பணிந்து கிடந்தது. பணிந்து கிடந்தே மறவா நினைவாய் உறவாயுற்றது. உறுதலும் வானவர் முழுமுதல்வனாய் சிவபெருமான் எனியேனை இறந்து பிறவாமல் சிறந்து திருவடியைத் தலைக்கூடும் செந்நெறியில் வைத்தருளினன். வைத்து நன்னெறிக்குய்ப்பதும் 'நமச்சிவாயவே' என்று நவீன்றருளினன்.

2541. மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியென்னும் ¹மெய்த்தோற்றத்

தவ்வாய அந்தக் கரணம் அகிலமும்

எவ்வா யுயிரும் இறையாட்ட ஆடலாற்

கைவா யிலாநிறை எங்குமெய் கண்டதே.

(ப. இ.) மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் நிலையில்லாத தோற்றத்தினையுடைய அறிதற் கருவியாம் ஐம்பெறிகள் போன்று எண்ணம் மனம் எழுச்சி இறுப்பு என்னும் உட்கலன்களும் ஆகும். உட்கலன் - அந்தக்கரணம். இவற்றை அருளால் சார்ந்த ஆருயிரும், உலகமும் உலகியற் பொருள்களும் விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் திருவுள்ளத்தான் ஆட்ட ஆடுகின்றன. மெய்கண்டானாகிய சிறப்பு ஆருயிர்களும் நாடரிய நன்மைக்கண் உள்ளன. சிறந்த ஒழுக்கத்தினையும் திருநெறியினையும் இடையறாது மேற்கொண்டு ஒழுகினவராய் வாழ்தல் வேண்டும் : வாழவே ஆருயிர் கேட்கின்றிச் சார்ந்த சிவபெருமான் தன்மையாய் எங்கும் நிறைந்த சிவனுருப் போன்று எங்கும் நுக்கமற அவனுடன் செறிந்து பெரும் சிறப்பாய்க் காணப்படும்.

27. விசுவக்கிராசம்

(உலகுயிரொடுக்கம்)

2542. அழிகின்ற சாயா புருடனைப் போலக்

கழிகின்ற நூழிற் குமிழியைக் காணில்

எழுகின்ற தூயிற்காப் பூரத்தை யொக்கப்

பொழுகின்ற இவ்வுடற் போமப் ²பரத்தே

1. விளம்பிய. சிவஞானபோதம், 5.

" மூக்கு. அப்பர், 5 . 47 - 7.

2. ஆளென்ப . 11. பட்டினத். கோயினான்மணி, 24.

" தானான, ஒருவனவன். தாயுமானவர். ஆகார - 22, 29.

" சித்த. உன்னுமனம். " பராபர - 245, 256.

(ப. இ.) பனிகின் நிழலும் உடல் நிழலும் பிற நிழலும் உச்சிக் காலத்துக் கதிர்ச் சாய்வு இன்மையால் புறத்துப் புலனாவதில்லை. ஆனால் கதிரும் உருவும் கலந்தொன்றாய் விடுகின்றது. அதுபோல் ஆருயிரும் பிறவாநிலை எய்தும் பெற்றிவாய்ந்தபொழுது திருவருளில் கலந்துவிடும். இம்முறையினைச் சாயாபுருடன் அழிகின்றது போல் என அருளினார். வானவெளியை உற்று உற்று ஒரு மனத்துடன் நோக்குவார்க்கு முதற்கண் நிழலுருவம் தோன்றிப் பின் பயிற்சி மிகுதியால் தன்னிற் கரைந்து கலந்துவிடுமெனக் கூறுவாருமுளார். நூரில் தோன்றி நூரில் கழியும் நூர்க்குமிழிபோன்று இவ்வடலும் அண்டத்தமைந்துள்ள மெய்யாகிய தத்துவங்களின் இனமாய்த் தோன்றுவதால் அவ்வம்மெய்கள் அவ்வம் மெய்களில் அடைந்துவிடும். அடையவே அதனகத்துத் தங்கியிருந்த வயிர் என்றும் புகலிடமாகவுள்ள திருவருளில் கலந்துவிடும். கருப்பூரம் கொளுத்தப்பட்டு எரியுங்கால் பற்றுக்கோடுள்ள பருப்பொருளாகத் தோன்றுகின்றது. எண்ணெயும் திரியும் கலந்த திருவிளக்கில் திரி பற்றுக்கோடாக எண்ணெய் அதன் சார்பாக எரிகின்றது. அதனால் திரியின் எச்சம் தென்படுகின்றது. ஆனால் அவ்வெண்ணெயே தனிச் சார்பாக எரியுமானால் எச்சம் காணப்படாமை போன்று கருப்பூர தூபமுமாகும். அதுபோல் உடம்பும் திருவருளால் நுண்தண்மை எய்தி நுண்மெய்க்கண் அடங்கும். அடங்கவே ஆருயிர் திருவருளில் அடங்கிவிடும். இம்மூவகை ஒப்புக்களாலும் திருவருளால் உடல் நுண்மயமாய்ப் பிரிந்து நுண்மெய்க்கண் அடங்குவதும் ஆருயிர் திருவருளில் கலப்பதும் இங்கு ஓதியருளப் பெற்றன. ஒருபுடையொப்பாக முறையே ஆளுடைய அரசர், ஆளுடைய பிள்ளையார், ஆளுடைய அடிகளார் முதலாயினார் அருட் கலப்பினைக் கூறுதல் அமையும்.

(அ. சி.) சாயா - நிழல். போம்பரத்தே - சிவத்திற் கலக்கும்.

(1)

2543. உலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றிற்

படருஞ் சிவசத்தி தாமே பரமாம்

உலைவிட் டந்த உயிரெங்கு மாகிக்

கடையுந் தலையுந் கரக்குஞ் சிவத்தே.

(ப. இ.) திருவருளால் உலும் ஆருயிரும் நூக்கமற ஒன்றியிருந்தன. அதற்குக் காரணம் அவ்வுயிர் சிறப்பாகிய செம்பொருட் சிவபெருமான் திருவடிபிணையினை அடையும் நன்மையேயாம். தேனும் இன்னமுதும் தேக்கிலைக் கல்லையில் ஒழிவறநிற்பது வானும் விழையும் மானுடர் பருகுவதற்கேயாம். அவை பருகப்பட்டபின் அக் கல்லைகள் மண்ணொடுமாய்ந்து மறைந்துபோம். அதுபோல் உடம்பகத்துள்ள ஆருயிரும் சிவத்தினையடைந்ததும் அவ்வடம்பும் நுண்மெய்யுடன் கரைந்துகலக்கும். கலக்கவே அவ்வுயிர்க்குச் சிவமும் சிவசத்தியாகிய சிவையும் புகலிட மெய்யாகும். ஆருயிர் எங்குமாய்ப் பரம்பும் இயல்பிற்று. அஃது உடம்பகத்து வினைக்கூடாகப் புகுந்து ஒருவழிப்பட்டு அமைந்து நின்றது.

ஆற்றுநீர் அருவிவழிமலைதொட்டுப் பெருகுநீர் அலைவரைப் பரம்பிநிற்கும் தன்மை வாய்ந்தது அணையுயர்த்திச் சிறை செய்யப்படுமானால் அந்நீர் கட்டுப்பட்டு ஒரு வழிப்படுவதைக் காண்கின்றோமன்றோ?

1. அன்போடியைந்த. திருக்குறள், 73.

" சிறைசெய்ய. சிவஞானபோதம், 8. 4 - 1

அதுபோலவும், அடுப்புப்புகை எங்கும் பரந்துசெல்லும் பாண்மையுடையது. ஆனால் புகைக் கூண்டு உள்ளவிடத்தில் அப்புகை அக்கூண்டிற் கட்டுப்பட்டு மேனோக்கிப்போகும்; அதுபோலவும் உலிற் கட்டுப்பட்டு ஒரு வழிச்செல்லும் ஆருயிர், அருளால் கட்டகன்றதும் அத் திருவருள் எங்குமாய்ச் செறிந்துநிற்பது போன்று அவ்வருளில் கலந்த அவ்வுயிரும் எங்குமாய்ச் செறிந்து நிற்கும்; அந்தமும் ஆதியும் இல்லா அரும்பெரும் சோதியாம் சிவபெருமான் அடியிணைக்கழி ஒடுங்கும். கல்லை : இலைக்கலம்; தொன்னை.

(அ. சி.) பரமம் உடலை - சுமையாகிய உடலை. கடையுந் தலையும் - ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத. கரக்கும் - ஒடுங்கும்.

(2)

2544. செவிமெய்வாய் கண்மூக்குச் சேரிந் திரியம்

அவிபின் றியமன மாதிகள் ஐந்தும்

சுவிவொன் றிலாமல் விரிந்து சுவிந்து

தவிர்வொன் றிலாத சராசரந்¹தானே.

(ப. இ.) செவி, மெய், வாய், கண், மூக்கு என்று சொல்லப்படும் அறிதற்கருவியாகிய புறப்பொறிகள் ஐந்தனையும்கொண்டு விளங்கும் பருவுடல் வினைக்கூடாக அமைந்தது. அது காலக்கழிவில் அடுத்தடுத்து அழியுந் தன்மைத்து. மனம், எழுச்சி, இறுப்பு என்னும் அகப்புறக்கலன் மூன்றும், பதமுதற் புலனாகிய ஓசை, ஊறு, சுவை, ஒளி, நாற்றம் என்னும் தன்மாதிரை ஐந்தும் ஆகிய எட்டுறுப்புக்களான் அமைந்தது நுண் உடல். இவ்வுடல் மலந்தேய்க்க அமைந்தது. அதனால் இவ்வுடல் மலத்தேய்வின்முடிவில் அழியும் தன்மைத்து. அதற்கிடையே ஊழி முடிவு நேருமாயின் அழியும். அதனால் அவ்வுடலை அழியாவுடல் என்று அறைகுவா ஆன்றோர். இவ்விருவுடலாலும் இறைவனைத் தொழுதல் வேண்டும். அதன்பொருட்டு மனம் சுவிதல்வேண்டும். அங்ஙனம் சுவியாமல் உலகியல் பொருள்களினிடமாக அவர்கள் மனங் கணக்கின்றித் தடுக்கமுடியாதபடி விரிகின்றது. கிடைத்தோ கிடையாமலோ வருந்துவதாற் சுவிகின்றது. அதனால் அவ்வுயிர் உலகியலைக் கடக்கும் வழியறியாமல் விழிக்கின்றது. இவ்வுயிர் உயர்ந்த இயங்குதிணைப் பிறந்தும் வழியறியாமையினால் உயர்வல்லாத ஓரறிவுயிராகிற நிலைத்திணைப் பொருளோடு பேசப்படும்.

(அ. சி.) அவி - அவிதல், அழிதல். தவிர்வு - உலகத்தைவிட்டு நுங்கும் நெறி.

(3)

2545. பரனெங்கு மார்ப் பரந்துற்று நிற்குந்

திரனெங்கு மாகிச் செறிவெங்கு மெய்தும்

உரனெங்கு மாயுல குண்டு உமிழ்க்கும்

வரமிந்நன் கண்டாயான் வாழ்ந்துற்ற வாறே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் யாண்டும் நுக்கமறச் செறிந்து நின்றருள்கின்றனன். செறிவு - நிறைவு.

அவன் எங்கனும் நிலைபேறாய் உயிர்க்குயிராகவும் உறைந்தருள்கின்றனன். மேலும் தான் அழிவின்றி நின்று எங்குமாய் நிலவி, காரிய அழிவு பாடாம் உலகினை ஒடுக்கிப் பின்

1. விளம்பிய. சிவஞானபோதம், 5.

தோற்றுவித்தும் அருள்கின்றனன். திருவருளால் இவ்வுண்மைகளை உணர்ந்து அவன் திருவடிச் சிறப்புற்று அவனருளால் வாழ்ந்தனன் என்க.

(அ. சி.) திரன் - உறுதி. செறிவு - நிறைவு. வரன் - மேன்மையான செயல்.

(4)

2546. அளந்து துரியத் தறிவினை வாங்கி

உளங்கொள் பரஞ்சகம் உண்ட தொழித்துக்

கிளர்ந்த பரஞ்சிவஞ் சேரக் கிடைத்தால்

விளங்கிய வெட்ட வெளியனு¹ மாமே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் ஆருயிரின் செவ்வியினை அளந்தறிந்து செயலற்ற நிலையாம்

துரியநிலைக்கண் அவ்வுயிரின் சிற்றறிவினைத் தன் முற்றறிவின்கண் அடங்குமாறு செய்வதாகிய வாங்குதலைச்

செய்து, அவ்வுயிரின் தூய்மையும் செவ்வியும் சிவனினைவும் ஒருங்கமைந்த உள்ளத்தின்கண் சிவபெருமான்

மேலோங்கித் திகழ்கின்றனன். அதனால் அவ்வுயிர் மன்னன் மனைவி மன்னி என்று அழைக்கப்படுவதுபோல்

பரமன்தாள்சேர் அடிமை பரன் என அழைக்கப்படுகிறது. அந்நிலையில் அவ்வுயிர் உலக நுகர்வினை ஒழித்துவிடுகின்றது.

பரமாகிய சிவபெருமானும் உரமாகிய ஆருயிரும் இருப்பதும் இருப்புமாய்ப் புணர்ந்து எழில்பெற நின்றால் ஆருயிர்க்கிழவன்

அறிவு வெளியனாவன். உரம் - அடிமை இருப்பது - ஆண்டான். இருப்பு - அடிமை. அறிவுவெளி: வெட்டவெளி; சிதாகாசம்.

(அ. சி.) அறிவினை - சுவ அறிவினை. உளங்கொள் பரம் - உள்ளத்தின்கண் ஒளித்திருக்கும் சிவத்துடன் இருக்கும் ஆன்மா. கிளர்ந்த பரம் - தெளிந்த ஆன்மா. வெட்டவெளியன் - சிதாகாய வடிவின்.

(5)

2547. இரும்பிடை நூரென என்னையுள் வாங்கிப்

பரம்பர மான பரமது விட்டே

உரம்பெற முப்பாழ் ஒளியை விழுங்கி

இருந்தான் நந்தி இதயத்து²ளானே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் எரிசேர் இரும்பிடைக் கரந்த நூர்போன்று அடிமையாகிய என்னைத் தன் திருவடிக்கூழ் ஒடுக்கிக் கொண்டான். தனிப்பெரும் சிறப்புவாய்ந்த விழுப்பொருளாம். பரம்பரமான சிவன் பரமாகிய மேனிலைப்பாடு அல்லது அப்பால் நிலையையும் கடத்தியருளினன். திருவடி அடிமை உரம்பெறுதற் பொருட்டு முப் (2457) பாழ்வெளியையும் ஒடுக்குவித்தருளினன். அஃதாவது முப்பாழ் வெளியையும் கடந்து நின்றருள்தல். அங்ஙனம் நின்றருள்பவன் நந்தி. அவன் என்னுள்ளத்துள் உறைந்து நிறைந்து நின்றருளினன்.

(அ. சி.) பரமது விட்டு - பராவத்தையைக் கடந்து. முப்பாழ் ஒளி - முப்பாழ் ஒளிக்கும் அதீதப்பட்ட ஒளி.

(6)

1. மிக்கதொரு. சிவஞானசித்தியார், 8. 2 -19.

2. புலவரை. புறநானூறு, 21.

2548. கரியுண் விளவின் கனிபோல் உபிரும்

உரிய பரமுமுன் னோதுஞ் சிவமும்

அரிய துரியமேல் அண்டமும் எல்லாந்

திரிய விழுங்குஞ் சிவபெரு¹மானே.

(ப. இ.) யானை நோயால் பற்றப்பட்ட விளாம்பழம் ஓட்டில் ஒரு கேடுமில்லாதிருக்க, உள்ளே சதைப்பற்று ஏதுமில்லாமலிருக்கும் இயல்பினது. அதுபோல் உபிரும் உபிரைத் தாங்கிநிற்கும் திருவருளும், முன்னோதும் சிவனும், சொல்லுதற்கு அரிய துரியத்தின்மேல் அனைத்துலகங்களும் பின்னோதும் சிவனாம் செம்பொருளினால் மாறுதல் செய்து ஒடுக்கப்படும். ஓதுசிவன் - ஓதப்படும் சிவன். முன்னோதும் சிவன் முப்பத்தாராமெய்பினைத் தொழிற்படுத்தும் சிவனாகிய அத்தன். பின்னோதும் சிவன் தத்துவங்கடந்த செம்பொருள். ஆருயிர்க்குத் திரிபு மாயையின் சார்பும் பற்றும் அகன்று தாயனைய திருவருளின் சார்பினை எய்துதல். பரமாகிய அருளுக்குத் திரிபு அவ்வுயிரிக்கு முன்பு நடப்பாற்றலாய்

நின்று உலகினை உணர்த்திவந்தது மாறி இப்பொழுது வனப்பாற்றலாய்நின்று முன்னோதும். சிவனை உணர்த்துதல். முன்னோதும் சிவனுக்குத் திரிபு ஆருயிர் அருள்களாகிய இவற்றுடன் தானும் செம்பொருளாய் நின்றல். உலகினுக்குத் திரிபாவது காரியப்பாட்டால் பருமையாகத் தோன்றுவது நுண்மையாய்க் காரணத்தின்கண் ஒடுங்குவது. அச் செம்பொருளாய் சிவன் எவ்வகைத் திரிபும் எய்தாது என்றும் ஒன்றுபோன்று நின்று நிலவுவன். திரிபனைத்தும் ஆருயிர்க்குச் செம்மை. நலம் எய்தும், அரிய வாய்ப்பாங்கருளவாம் என்பதனை நன்கு நினைவு கூர்க்.

(அ. சி.) கரி - யானை (யானையுண்ட விளங்கனி) - விளாமரத்து நோய்க்கு யானை என்று பெயர். திரிய - மாறுபட.

(7)

2549. அந்தமும் ஆதியும் ஆகும் பராபரன்

தந்தம் பரம்பரன் தன்னிற் பரமுடன்

நந்தமை யுண்டுமெய்த்ஞ் ஞானநே யாந்தத்தே

நந்தி யிருந்தனன் நாமறி யோமன்றே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தமும் ஆதியுமாகவுள்ளான். அதுபற்றியே மெய்கண்ட நாயனார் தாம் அருளிய தனித்தமிழ் முழுமுதற் சிவஞானபோத முதலால் முதலாற்பாவின்கண் "அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்" என்றருளினார். தம்மினின்றும் வெளிப்படுத்தப்படும் வழிவழியாயுள்ள அருளாற்றல்களையும் அவ்வாற்றல்களுடன் விரவிய நம்மையும் தன் திருவடிக்கீழ் ஒடுக்கியருளினன். ஞானத்தால் அறியப்படும் ஞேயாந்தத்தில் நந்தியிருந்தருளினன். அவ்விருப்பினை நம்மால் நுகரமுடியும். ஆனால் நுவலமுடியாது. மெய்த்ஞானம் - மெய்யுணர்வு. நேயம் - ஞேயம்: மெய்யுணர்வால் உணரப்படும் மெய்ப்பொருள். அதன் அந்தம்: சிவதூரியாதீதம் - அனைத்துங் கடந்த சிவபெருமானின் நினைப்புக்கும் எட்டாநெடுநிலை. உண்ணுதல்: விழுங்குதல்; ஒடுக்குதல் அறிதல் - வேறாய்நின்றறிவது. உணர்தல் - ஒன்றாய் நின்று செறிந்து ஓவாது நுகர்வது.

1. மெய்ப்பால்வெண். அப்பர், 6. 26 - 4.

" வெஞ்சின. சுவகன், 4. குண, 174.

(அ. சி.) நந்தமை உண்டு - ஆன்மாவைச் சிவமயமாக்கி. நேய அந்தத்து - சிவதூரிய அதீதத்தில். நாம் - பெத்தர்களாகிய நாம்.

(8)

28. வாய்மை

2550. அற்ற துரைக்கில் அருளுப தேசங்கள்

குற்ற மறுத்தபொன் போலுங் கனலிடை

அற்றற வைத்திறை மாற்றற ஆற்றிடில்

செற்றம் அறுத்த செழுஞ்சுட ராகுமே.

(ப. இ.) பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றி ஏனைப் பற்றற்றுநின்று ஒழுகும்பெருநெறி திருநெறியேயாகும்.

அந்நெறிக்கண் பெரும் 'நமசிவய' முதல் 'சிவசிவ' ஈறாகக் கூறப்படும் நான்மைத் திருவைந்தெழுத்தும் செவியறிவுறாஉவாகிய நல்லுபதேசங்களாகும். அம்மறையால் ஆருயிர் கனலிடைப் புடம்போட்டு எடுத்த 'சுடச்சுடரும் பொன்போல்' ஒளிவிடும். ஒளிவிடவே குற்றங்கள் அறுமாறு சிவபெருமானிடத்து நாட்டமாகிய சிந்தையை நாளும் நிறுத்தங்கள். அங்ஙனம் ஒழுகுவதால் மாறுபடு ஏதும் இன்றி உடனாய்ச் செயலற்றொடுங்கும். சமாதிறிலை கைகூடும். மாயைத் தொடக்கு பசைத்தொடக்கு முதலிய எல்லாத் தொடக்கும் அறுத்தருளிய முழுமுதற் செழுஞ்சுடர் சிவபெருமானேயாவன். நான்மைச் சிவமறையே நற்குறிகை பொன்னாக்க மேன்மைச் சிவ சிவவாம் வேண்டு என்பதனை ஈண்டு நினைவுகூர்க. மேலும்,

"நாடும் நமசிவய நல்ல சிவநம

கூடும் சிவயசிவ கூறிமேல் - நாடும்

சிவசிவஎன் றெண்ணுவாநற் சூலமுதல் நான்கின்

தவநெறிசார் செந்தமிழர் தாம்."

என்பதையும் நினைகூர்க.

(அ. சி.) அற்றது - பற்றற்ற நெறி. குற்றமறுத்த பொன் - புடமிட்டு மாசொழிந்த பொன். அற்றற - மாசு நூங்க.

வைத்திறை - சிவத்தில் சிந்தையை நிறுத்தி. மாற்றற ஆற்றிடில் - மாறுபாடு ஒழியச் சமாதி எய்தினால். செற்றம் - மலம் நூங்கின. சுடர் - ஒளி பொருந்திய ஆன்மா.

(1)

2551. எல்லாம் அறியும் அறிவு தனைவிட்டு

எல்லாம் அறிந்தும் இலாபமங் கில்லை

எல்லாம் அறிந்த அறிவினை நானென்னில்

எல்லாம் அறிந்த இறையென லாமே.

1. சேரர். 12. சேரமான்பெருமான். 19.

" எவரேனும். அப்பர், 6. 61 - 3.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவடியுணர்வு ஒருவர்க்குத் திருவருளால் கைவருமானால் பகலவன் ஒளியில் தடையின்றி எல்லாவற்றையும் வெளியுறக் காணுமாறுபோன்று அகத்தும் புறத்தும் எல்லாவற்றையும் எளிதில் இருந்த இடத்திலிருந்தே அவர் காண்பர். அவ்வுணர்வினை அடைய முயலாது கைவிட்டுச் சிவர் உலகியற்பொருள்களை நூலுணர்வானும் நுண்ணுணர்வானும் உய்த்துணர்வானும் உணர்கின்றனர். அங்ஙனம் உணர்ந்தும் அடையும்பேறு ஒன்றும் இன்று எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே யறிந்து அறிவித்துவரும் முழுமுதற் சிவபெருமான் எல்லாம் அறிந்த அறிவினன் ஆவன். அவனை அவனருளால் நூங்காநினைவால் உளத்தமைத்த உரிமை உறுதிப்பாட்டால் அவனை நானென்னில் திருவடிப்பேறு உண்டாகும். எல்லாம் அறிந்த இறை எனலும் எய்தும். இந்நிலை சாரப்பட்டார்க்குச் சார்பின் பெயரே அமைவது போன்றதோர் மரபாகும். அது சிவனடியாரைச் சிவனெனவே கண்டு வழிபட்டுத் தெளியும் செந்நெறிமுறைமையான் உணரலாம். மெய்கண்ட நாயனாரும் 'ஆலயந்தானும் அரனெனத் தொழுமே' (12) என்றருளியதும் இக்கருத்துப் பற்றியேயாம். மேலும் உலக வழக்கிலும் பூ முதலிய விற்பவரை அப்பண்டப் பெயரால் 'ஏ! பூ!' என அழைப்பதும் காண்க.

(அ. சி.) எல்லாம் - உலகப்பொருள்களை. எல்லாம் - அறிவு நூற் பொருள்களை எல்லாம். எல்லாம் அறிந்த அறிவனை - சிவனை.

(2)

2552. தானே யுலகில் தலைவ னெனத்தகுந்

தானே யுலகுக்கோர் தத்துவ மாய்நிற்கும்

வானே மழைபொழி மாமறை கூர்ந்திடும்

ஊனே யுருகிய வுள்ளமொன் றாகுமே.

(ப. இ.) திருவடியுணர்வு கைவரப்பட்ட ஒருவர் உலக முதல்வரெனப்படும் தகுதியினராவர். அவரே உலகினுக்கு மெய்ப்பொருளுணர்ந்தும் மெய்மையருமாவர். செந்தமிழ் மாமறைகள் வானே பொழிவிக்கும் வன்மை வாய்ந்தது. அம்மறையினால் மிகச் செய்யும் திருவைந்தெழுத்தைக் கணிப்பதால் ஊனே உருகிய உள்ளம் உள்ளத்துள்ளுறையும் ஒப்பிரலாச் சிவபெருமானுடன் ஒன்றாய் ஒடுங்கும்.

(3)

2553. அருள்பெற்ற காரணம் என்கொல் அமரில்

இருளற்ற சிந்தை இறைவனை நாடி

மருளுற்ற சிந்தையை மாற்றி அருமைப்

பொருளுற்ற சேவடி போற்றுவர் தாமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவருள் கைவரப்பெற்றதன் காரணம் என் கொல் என ஆராயின், திருவருள் விளக்கால் சிந்தை இருள்கின்ற பின் அவ்வுள்ளத்தின்கண் இறைவனை நாடி அதுவே விருப்பமாக விருப்பதாகும். அமரில் - விருப்பமாகவிருந்தால். அவ்விறைவன் திருவருளால் மருளுற்ற சிந்தையை மாற்றுவர். அருமைப் பொருள் உற்ற

1. அனுச. அப்பர், 5. 65 - 6.

" மின்னாணை. " 6. 46 - 2.

திருவடிபைப் போற்றுவர். பொருள்: என்றும் பொன்றாதுநின்று நிலவும் மெய்ம்மை. தாமே: ஈற்றசை; எளிதாக இனிதாக என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) அமரில் - இருந்தால்.

(4)

2554. மெய்கலந் தாரொடு மெய்கலந் தான்தன்னைப்

மெய்கலந் தார்முன் புகுதா ஒருவனை

உய்கலந் தூழிக் தலைவனு மாய்நிற்கும்

மெய்கலந் தின்பம் விளைந்திடும் ¹மெய்யாக்கே.

(ப. இ.) சிவபெருமான்மாட்டுக் கரவின்றிப் பேரன்பினை மெய்யாகப் பூண்டவர் மெய் கலந்தாராவர். அச் சிவபெருமானும் அவர்களுடன் மெய்யாகக் கலந்து வெளிப்பட்டு வேண்டும். அருள்புரிந்தருள்வன். கரவாடும் வன்னெஞ்சினராய் நிலையாத உலகியற்பொருள்களை நிலைக்கும் எனப் பாழேகழிப்பவர் பொய்ப்பொருளுடன் கலந்த பொய்யராவர். அவர்முன் புகுதவும் கூசுவன் சிவன். அவன் 'பொக்க மிக்கவர் பூவும் நூருங்கண்டு நக்குநிற்கும்' நடுநிலையின் - அதனால் கூசுகின்றனன். அச் சிவன் ஆருயிர்கள் உய்தற்பொருட்டு அவற்றுடன் கலந்து பேரொடுக்கப் பெருமுதல்வனாய் நிற்கின்றனன். மெய்யடியார்களாய் விளங்குகின்றவர்கட்கு அவர்தம் மெய்யன்பில் மெய்யாகக் கலந்து மாளாவின்பம் விளைந்திடச் செய்வன்.

(அ. சி.) மெய் - வாய்மை. உய் கலந்து - ஆன்மாக்கள் உய்யுமாறு கலந்து.

(5)

2555. மெய்கலந் தாரொடு மெய்கலந் தான்மிகப்

மெய்கலந் தாருட் புகுதாப் புனிதனைக்

கைகலந் தாவி எழும்பொழு தண்ணலைக்

கைகலந் தார்க்கே கருத்தற ²லாமன்றே.

(ப. இ.) மெய்ம்மையன்பினருடன் மிகவும் மெய்கலந்து விளங்குபவன் சிவன். பொய்க்கலப்புடையாபால்

ஒருசிறிதும் புகுதல் செய்யாத ஒப்பில் ஒருவனாம் தூயோனை இடையறாது நினைபுங்கள். அப் பயிற்சி மிகுதியால் ஆவி உடம்பினைவிட்டு நூங்கி வெளிமேவுங்காலை அண்ணலாகிய சிவபெருமானைப் பண்ணமை திருவைந்தெழுத்தால் பரவி அவன் திருவடிபிற்கலத்தல் செய்யுங்கள். அங்ஙனம் கலப்பாரே அவன் திருவடிக்கருத்தினை எய்தினோராவார். வாய்மைச் சிறப்பினை இதன்கண் காண்க.

(6)

2556. எய்திய காலத் ³திருபொழு துஞ்சிவன்

மெய்ச்செயின் மேலை விதியது வாய்நிற்கும்

பொய்யும் புலனும் புகலொன்று நூத்திடில்

ஐயனும் அவ்வழி யாகிநின் றானன்றே.

1. செய்யார். அப்பர், 4. 16 - 1.

2. நெஞ்சம். " 5. 27 - 3.

" மனிதர்காள். " " 91 - 7.

3. காலமுண். 8. திருப்பாண்டிப்பதிகம், 5.

" வேண்டினுண். திருக்குறள், 342.

(ப. இ.) திருவடிக்கண் பேரன்பு செய்தற்கு வாய்த்த இளம் பருவத்தே காலையும் மாலையும் ஆகிய

இருபொழுதினும் வஞ்சகமின்றி அன்பு செய்தால் ஊழ்வினையால் விளையும் நிலையாப் பொருள் நுகர்வும் அப்

பொருள்களைப் பற்றும் ஐம்புலன் நிகழ்வும் என்றும் நிலைத்த திருவருட்புகலைப் பொருந்தி நூக்கப்பெறும் அவை நூங்கவே

ஐயனாகிய சிவபெருமானும் ஆண்டு வெளிப்பட்டு நின்றருள்வன். 'காலமுண்டாகவே காதல் செய்துய்மின்' எனவும்,

'வேண்டின் உண்டாகத் துறக்க' எனவும் நிலவும் செந்தமிழ்த் திருமறைகளை ஈண்டு நினைவுகூர்க. காலம் அகவை

இளமையும் பொழுதினமையும் குறிப்பதாகும்.

(அ. சி.) எய்திய காலத்து - அன்புசெய்தற்கு ஏற்ற காலத்தில். மெய் செயின் - உண்மையிலேயே அன்புசெயின்.

(7)

2557. எய்துவ தெய்தா தொழிவ திதுவருள்

உய்ய அருள்செய்தான் உத்தமன் சூர்நந்தி

பொய்செய் புலன்நெறி பொன்பதுந் தாட்கொளின்

மெய்யென் புரவியை மேற்கொள்ள ¹லாகுமே.

(ப. இ.) திருவடிப் பேரன்பு காரணமாகத் திருவருள் வந்தெய்தும். எய்தவே பொய்யும் புலனும் எய்தாதகலும். இம் முறையாகத் தலையாய தண்ணளி வாய்ந்த சிறந்த நந்தி ஆருயிர் உள்ள அருள் செய்தான். அவன் திருவருள் நினைவால் பொய்ப் பொருளை உள்ளுணர்த்தும் புலன்வாயில்களாம் ஒன்பதினையும் அடைத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் அடைத்தால் மெய்யுயிர்ப்பு என்று சொல்லப்படும். புரவியாகிய குதிரையை மேற்கொண்டு செலுத்தும் மேன்மையுண்டாம்; அஃதாவது அகத்தவப் பயிற்சி யுண்டாகும். அகத்தவம் - யோகம்.

(அ. சி.) புலனெறி ஒன்பது - ஒன்பது வாசல்கள். தாட்கொளின் - அடைத்தால். மெய்யென் புரவியை - தேகத்தில் ஓடும் வாசியை.

(8)

2558. கைகலந் தானைக் கருத்தினுள் நந்தியை

மெய்கலந் தான்தன்னை வேத முதல்வனைப்

பொய்கலந் தார்முன் புகுதாய் புனிதனைப்

பொய்யொழிந் தார்க்கே புகலிட மாமன்றே.

(ப. இ.) ஆருயிரின் நல்லொழுக்க நெறியில் உடனாய்க் கலந்து நிற்கும். கடவுளை, அவ்வயிரின் அன்பு நிறை யுள்ளது அவர் நினைந்த வடிவடன் அப்பொழுதே வெளிபட்டருளும் நந்தியை வணங்குமின். மெய்யன்பின்கண் மேவிக் கலந்த மேலானைத் தொழுமின். அவனை மறை முதல்வன். அவனை பொய்ப் பொருளாம் உலகியற் பொருள்களை நிலையெனப்பற்றி உலைவறும் நெஞ்சினராய் பொய்கலந்தார் முன்புகுந்தறியாய் புண்ணியன். அவனை இயற்கைத் தூயானாவன். அவன் பொய்ப் பொருளின் பற்றற்றார்க்கே மெய்மைப் புகலிடமாவன். பொய்ப் பொருள் - நிலையாப்பொருள்; உலகியற்பொருளும் உடலும்.

(9)

1. மெய்ப்பால், அப்பர், 6. 26. - 4.

2. பதத்தெழு. அப்பர். 4. 108 - 2.

2559. மெய்த்தான் அகம்படி மேவிய நந்தியைக்

¹கைத்தாழ்கொண் டாருந் திறந்தறி வாரில்லை

¹பொய்த்தாழ் இடும்பையைப் பொய்யற நூவிட்டங்கு

1அத்தாழ் திறக்கில் அரும்பேற தாமன்றே.

(ப. இ.) என்றும் பொன்றா மெய்மை சேர் சிவபெருமானின் திருவடித் தாளிணையைப் பேரன்பு வாய்ந்த உள்ளத்தின்கண் மேவியருளச் செய்தல் யாவாக்கும் எனிது. அம் முறையில் அன்பருள்ளத்தில் தன் உண்மைத் தாளிணையை மேவியருளியவன் நந்தி. அத்தகைய திருவடியை நன்னெறி நான்மை (2550) நற்றவமாம் கைத்தாழ் கொண்டு ஆருந்திறந்தறிவாரில்லை. நிலையா அடிப்படைமேல் விளையும் பொருள்கள் சேர்ந்து நிறைந்துள்ளவற்றை இடும்பை உடம்பு. அவ் வுடம்பின்கண் கொண்டுள்ள நிலையாப்பற்றை நூ விட்டகல்வாயாக. விட்டதும் திருவருள் பற்றுப் பெருகும். அதனால் அத்தாழ் திறக்கப்பெறும். பெறவே அதுவே கிடைத்தற்கரிய பெரும் பேறாகும்.

(அ. சி.) அகம்படி - உள்ளத்திலே கைத்தாள் - கையிலே தாளிருந்தும். கொண்டு - அதைக்கொண்டு.

பொய்ந்தாள் இடும்பையை - பொய்யினது மூலம் வைக்கப்பட்டுள்ள உடலை. அத்தாழ் - சுழுமுனை வாயிலில் உள்ள தாள். திறக்கில் - திறந்தால்.

(10)

2560. உய்யும் வகையால் உணர்வினால் ஏத்துமின்

மெய்யன் அரனெறி மேலுண்டு திண்ணெனப்

பொய்யொன்று மின்றிப் புறம்பொலி வார்நடு

ஐயனும் அங்கே அமர்ந்துநின் றானன்றே.

(ப. இ.) பிறப்பற்றுச் சிறப்பற்று உய்யும் வழி நன்னெறி நான்மையாகும். அந் நான்மையினுள்ளும் அறிவாகிய உணர்வு நெறியே சிறந்தது. அந் நெறியினால் சிவபெருமானை ஏத்துமின்கள். அதன் மேல் மெய்ப்பொருளாகிய அரனார் திருவடியிற்றலைக் கூடிப் பேரின்பம் நுகரும் மேனெறி ஆங்குண்டு. அத்தகைய பேறு பெற்றார் சிவனருள் உறுதிப்பாட்டுடன் பொய்ப்பற்று ஏதுமின்றி அகப் பொலிவொத்துப் புறத்தும் சிவப்பொலிவாகத் திகழ்வார். அவர்தம் அன்புறு நெஞ்சத்து ஐயனாகிய சிவபெருமானும் அங்கு வெளிப்பட்டு விரும்பி நின்றருளினன்.

(11)

2561. வம்பு பழுத்த மலர்ப்பழம் ஒன்றுண்டு

தம்பாற் புறவை புகுந்துணத் தானொட்டாது

அம்புகொண் டெய்திட் டகலத் துரத்திடிற்

செம்பொற் சிவகதி சென்றெய்த² லாகுமே.

(ப. இ.) நறுமண முதிர்ந்தவொத்து எங்கும் செறிவாயுறும் திருவருள் மலரின்கண் கற்றவர்களுண்ணும் காழில் கனியாகிய சிவம்

(பாடம்)1. தாள்.

2. மெய்ம்மையாம். அப்பர், 4. 76 - 2.

" தெள்ளத். " 5. 91 - 10.

" கேடு. " " 56 - 9.

ஒன்றுண்டு. அச் சிவப்பழத்தினை (2922) ஆருபிரிர் உண்ணாவண்ணம் ஊறுசெய்யும் காமம் வெகுளி கடும்பற்றுள்ளம் முதலிய பறவைகளும் ஆங்குள்ளன. அதனை அப் பறவைகள் புகுந்துண்ண வொட்டாது. திருவடியுணர்வாம் நுண்கணையினால் திருவருள் துணைகொண்டு எய்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் கணை எய்து துரத்தினால் செம்பொனின் மிக்க சிறந்த சிவனிலையினைச் சென்றெய்தி யின்புறலாம்.

(.அ. சி.) வம்பு பழுத்த - வாசனை மிகுந்த, அஃதாவது எல்லாவற்றையும் அறியும். மலர் - மலராகிய உச்சித்தாமரை. பழம் - ஞானமாகிய பழம். பறவை - காமாதிகள். அம்பு - அம்புபோலும் கூர்மையான மதி.

(12)

2562. மயக்கிய ஐம்புலப் பாசம் அறுத்துத்

துயக்கறுத் தானைத் தொடர்மின் தொடர்ந்தால்

தியக்கஞ்செய் யாதே சிவனெம் பெருமான்

உயப்போ எனமனம் ஒன்றுவித் தானே.

(ப. இ.) செந்நெறி யொழுதும் செம்பொருட்டுணிவினரை மயக்கம் செய்தற் பொருட்டு முனைந்தெழும் ஐம்புலப் பாசங்களை அருளால் அறுத்தருளுபவன் சிவன். அவனே ஆருபிரிர் தடுமாற்றப் பிறப்பின் கலக்கத்தையும் தவிர்த்தருளினன். அவன் திருவடியினைத் தொடருங்கள். அங்ஙனம் அளவிறந்த காதலுடன் தொடர்ந்தால் ஒரு சிறிதும் மயக்குவதைச் செய்யாமல் எம்பெருமானாகிய சிவன் ஆருபிரிர் உய்ந்து போமாறு அவ் வுயிர்களின் மனத்தை ஒருமைப்படுத்தி யருள்வன்.

(அ. சி.) துயக்கு - கலக்கம். தியக்கம் - மயக்கம். உயப்போ - உய்ந்துபோ.

(13)

2563. மனமது தானே நினையவல் லாருக்கு

இனமெனக் கூறு மிருங்காய மேவல்

தனிவினி னாதன்பால் தக்கன செய்யில்

புனிதன் செயலாகும் போதப் ¹புவிக்கே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவடியிணையினை மனமாறாது பயிற்சி மிகுதியால் தானே நினையும். அத் தன்மை வாய்ந்த திருநெறி வல்லார்க்கு அவர் தம் அரும்பெரும் அறிவுத் தொண்டினுக்குத் துணையாய் இனமாய் நிற்பது அவர் தம் தூய உடம்பே யாகும். அவ் வுடம்பு மேவும் ஒண்மையுடன் தனித்திருந்து சிவபெருமானைத் திருவருளால் உள்ளக் கிழியின் உருவெழுதி அத் தலைவன்பால் ஒப்புவித்தல் வேண்டும். அதுவே தக்கன செய்யும் தவமாகும். அத் தவத்தினைச் செய்யில் தூயோனாகிய சிவன் தன் திருவடியுணர்வாம் அறிவு நிலத்தில் உய்ந்து போமாறு அருளிச் செய்வன்.

(அ. சி.) இருங்காயம் - பெருமையுள்ள சரூரம் - தனிவினில் தனித்திருந்து. போதப் புவி - ஞானபூமி.

(14)

1. மனமது. சிவஞானசித்தியார், 2 . 2 - 21.

" வாழ்த்த. அப்பர், 5. 90 - 7.

29. ஞானி செயல்

2564. முன்னை வினைவரின் முன்னுண்டே நூங்குவர்

பின்னை வினைக்கணார் பேர்ந்தறப் பார்ப்பர்கள்

தன்னை யறிந்திடுந் தத்துவ ஞானிகள்

நன்மையில் ஜம்புலன் நாடவி ¹னாலன்றே.

(ப. இ.) 'ஞான மெய்நெறிதான் யார்க்கும் நமச்சிவாயச் சொல்' ஆதலால் அந்நெறி யொழுகவே ஆருயிர்களின் அருங்குடன். அங்ஙனம் ஒழுகுவார்க்கு வரும் ஊழ்வினை அவர் உடலொடும் ஒட்டியழியும். அதற்குக் காரணம் அப் பெருந்தகையார் உள்ளம் முன்னோன் திருப்பெயராம் திருவைந்தெழுத்தினை இடையறாது உண்டு கொண்டேயிருப்பது. அதனால் அவ் ஊழ் அவர் உள்ளத்துச் செல்ல அஞ்சும். அஃதாவது ஊழ்வினையைனைத்தும் உடையவனாகிய சிவபெருமானால் ஆருயிர்க்கு நல்குவதாகும். அவன் அவ் வினையினை நல்குவது தன்னை நினைவித்தற்பொருட்டேயாம். அவ் வினையும் அவ் வுயிரை அடைவது நினையுமாறு செய்தற்கேயாம். அவ் வுயிர் திருவடியை இடையறாது நினைப்பின் அவ் ஊழுக்கு ஆண்டு வேலை ஏதும் இல்லை. ஆதலால் அவ்ஊழ் செயலற்று அழியும். இவ் வுண்மையினைப் புலப்படுத்துவதே 'கூற்றங் குதித்த நோற்றலின் ஆற்றல் சேர்' மார்க்கண்டேயர் திருவரலாராகும். ஆயின் அவ் ஊழ் செயல் செய்ய முனையாமலல்லவா அகலுதல்வேண்டும். முனைந்த தென்னெனின்? ஊழை வெல்லுதல் எவர்க்கும் முடியாதென்னும் கொள்கை பீழைப் பிழைபாடுடைய தென்பதையுணர்த்துதற்கும், தாளாண்மையிற் றலை நிற்கும் வேளாளராம் சிவனடியார்க்கு மட்டும் முடியு மென்பதை நாட்டற்கும், கூர்மிகு கணை

உளம்புகாது உடலிற்பட்டு மூள்வது போன்று ஊழும் மூளும் என்பது காட்டற்கும் நிகழ்ந்த தென்க. ஊழை வெல்லும் படை முன்னோன் நாமத் தஞ்செழுத்து. சிவனடியார் வேளாளராவது அவர் தம் ஆவியும் உடலும் உடைமையும் சிவபெருமானுக்கு உவந்தளிக்கும் ஒண்மையான் என்க. ஒருபுடையொப்பாக முறையே மெய்ப் பொருள் நாயனார், கண்ணப்பநாயனார். இயற்பகை நாயனார் ஈந்தமை காண்க. மேலும் பாடம் படியாதாரை அச்சுறுத்தியும் அடித்தும் படிக்கச் செய்ய ஆசான் கைக்கொள்ளுங் கருவி பிரப்பங்கோல் அக்கோல் படியாதாரை யன்றிப் படிப்பாரை ஏதுஞ் செய்யாமையும் இதற்கொப்பாகும். எல்லாரையும் நல்லாராயாக்குவதற்கு அமைந்த பாடி காவலரை நல்லார்கண்டு அஞ்சாமையும் ஒப்பாகும். உண்டல் - இடையறாது நினைத்தல். முன்னுண்டே நூங்குவர் - முன்னோனை நினைந்தே நூங்குவர். பின்னை வினையாகிய ஏறுவினைக்கண்ணும் உள்ளம் பொருந்துதற்கு வாயிலின்மை

1. நாடி. அப்பர், 5. 68 - 6.

" நாமல்ல. சிவஞானபோதம், 10. 2 - 1.

" சார்ந்தாரைக். " " 2.

" ஊழையும். திருக்குறள், 620.

" உணர்வின். 12. சம்பந்தர், 165.

" சிவாய. ஓளவையார், நல்வழி - 15.

யால் அதனைப் பேர்ந்தறப் பார்ப்பார்கள். இது கட்டுங் கயிறு இற்றொழிந்தால் வேறொன்றற்குப் பயன்படுவதன்றிக் கட்டுவதற்குப் பயன்படாதல்லவா? அதுபோல் ஏறுவினையும் செய்தாரைப் பணிக்கும் வன்மையின்றி செய்யப்பட்டார் வினை வூறு கொண்டெழு ஊறும் உரமாய் நிற்கும். ஞாயிற்றின் ஒளிகண்டே தன்னைக் காணும் ஞாலத்தார் போன்று திருவடியணர்வுடையார் தலைவனாகிய சிவபெருமானைக் கண்டே தம்மையும் காண்பர். அவர்தம் ஐம்புலனும் பண்டு போலன்றி இன்று சிவபெருமானையே அருளால் நாடுகின்றது. அதனால் அவர் தம்மைக் காண்பதும் தலைவனைக் காண்பதுந் தகும் என்க. பாடிகாவலர் - ஊர்காவலர்.

(அ. சி.) முன்னைவினை - ஊழ். உண்டே - அனுபவித்தே. பின்னை வினை - இந்தப் பிறப்பில் இயற்றும் வினை (ஆகாமியம்; கணார் - செய்பார். போந்தற - கன்மத்தை விட்டு இருக்க - நன்மையில் - நன்மையைச் செய்வதில்.

(1)

2565. தன்னை யறிந்திடுந் தத்துவ ஞானிகள்

முன்னை வினைபின் முடிச்சை யவிழ்ப்பர்கள்

பின்னை வினையைப் பிடித்துப் பிசைவர்கள்

சென்னியில் வைத்த சிவனரு ¹ளாலன்றே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு இருவினை யொப்பும், மலச் செவ்வியும் வாய்த்த வழித் திருவருள் வீழ்ச்சி எய்தும் அருள் வீழ்ச்சியினைச் சத்திநிபாதம் என்பார். இன் வீழ்ச்சியினையே சென்னியில் வைத்த சிவனருள் என்று ஓதினர். அச்சிவனருள் வலத்தால் தன்னை யறிந்திடுவர் திருவடியுணர்வினராகிய தத்துவ ஞானிகள். அவன் முன்னைவினையாகிய எஞ்சுவினையின் முடிச்சை அவிழ்த்து அகற்றுவர். முடிச்சவிழ்த்தலாவது வறுத்தவித்துப் போல் குருவருள் சார்ந்ததும் பயனில்லாமல் அவர் தம் திருக்கடைக்கண் நோக்கத்தாலாக்குதல். முடிச்சு முடிச்சாக முடிந்தமைத்த கண்ணிவலை முடிச்சு அவிழ்ந்தால் பயன்படாதல்லவா? அதுபோன்றதாகும் இதுவும். பின்னை வினையாகிய ஏறு வினையைப் பிடித்துப் பிசைவர். பிசைதல் - உருவற்றெழா வண்ணம் உருக்குலைவித்தல். முடியணி பொடியாய் உருக்குலைந்து வடிவிழந்த காலத்து அணியப்படாமை இதற்கொப்பாகும். முடியணி: தலையில் அணியும் அணி; திருமுடி எனினும் ஒக்கும்.

(அ. சி.) முன்னை வினையின் முடிச்சு - சஞ்சிதம். பின்னைவினை - ஆகாயியம்.

(2)

2566. மனவாக்குக் காயத்தால் வல்வினை மூளும்

மனவாக்கு நேர்நிற்கில் வல்வினை மன்னா

மனவாக்குக் கெட்டவர் வாதனை தன்னால்

தனைமாற்றி யாற்றத் தகுஞானி ²தானே.

1. இவனுலகி - சிவஞானசித்தியார், 10.

2. இதமகி - சிவஞானசித்தியார், 2 - 2 - 10.

" மனமது. " " " 21.

(ப. இ.) உள்ளம், உரை, உடல் என்னும் முன்றும் மனம், வாக்கு, காயம் எனப்படும், இம் மூன்றும் சிவனினைவின்றித் துய்ப்பினும் தொழிற்படினும் அவர் தமக்குப் பலவினையாகும். பவம் - பிறப்பு. பாவப் பயனாகிய பிறப்புப் பவம் என்றாயிற்று. அதனால் வல்வினை மூளும் என்றருளினார். அம் மூன்றும் சிவனினைவுடன் அவனோடியெந்து தற்செயலற்றுத் தலைவன் செயலாய் நேருற நிற்கில் அவ் வினைகள் வெற்பிற்றோன்றிய வெங்கதிர் கண்டவப், புற்பனிக்கெடு மாறது போலக் கேடெய்தும் நேருற நின்றல் - துணையாய் நின்றல், உள்ளமும் உரையும் பிறப்புக்கு வழியாகாதபடி அவற்றின் முனைப்பைக் கெடுத்தவர் அகத்தவப் பயிற்சியினால் தன்முனைப்பை மாற்றி அருள் முனைப்பாக ஆற்றுவார். அவர் திருவடியுணர்வினர் என்று செப்பப்பெறும் தத்துவ ஞானியாவார். மாற்றியாற்றற்குத்

'தந்ததுன்றனைக் கொண்டதென் றன்னைச் சங்கரா' என்றலும் ஒன்று கெட்டவர் என்பது சினைவினை முதன் மேல் நின்றது.

(அ. சி.) நேர் நிற்கில் - நன்னேறியில் நின்றால். மன்னா - பொருந்தா. வாதனை தன்னால் - அட்டாங்க யோகத்தால். தனைமாற்றி ஆற்ற - தற்போதத்தை அழித்து ஒழிக்க.

(3)

2567. நின்ற லிருத்தல் கிடத்தல்¹ நடையோடல்

பெற்றவக் காலுந் திருவருள் பேராமற்

சற்றியன் ஞானந்தந் தானந்தந் தங்கவே

உற்ற பிறப்பற் றொளிர்ஞான நிட்டையே.

(ப. இ.) நின்றலும் இருத்தலும், கிடத்தலும் நடத்தலும், ஓடலும் செய்யும் பொழுது திருவருள் நினைவு நூங்காதிருத்தல் வேண்டும் 'சாற்றப்படும் இயற்கை மெய்யுணர்வு அங்ஙனம் நூங்காதார்க்குத் தந்தருளினன். அங்ஙனம் தந்தருளிய பேரொடுக்கப் பெருமான் அந்தம் என்று அழைக்கப்படுவன். அவ் வுயிர் அந்தமாகிய தன்பால் தங்கவே அங்ஙனம் அருளினன். அதனால் அவ் வுயிர் பிறப்பற்று விளக்கமிக்க ஞான நிட்டையினை எய்தும். சாற்றியல் என்பது சற்றியல் எனக் குறைந்து நின்றது.

(4)

30. அவாவறுத்தல்

2568. வாசியு மூசியும் பேசி வகையினால்

பேசி யிருந்து பிதற்றிப் பயனில்லை

ஆசையும் அன்பும் அறுமின் அறுத்தபின்

ஈசன் இருந்த இடம்எளி தாகுமே.

(ப. இ.) புகழ்ந்து பேசப் பெறும் வாசியாகிய உயிர்ப்பும், ஊசியாகிய நடுநாடியும் அவற்றின் தன்மைகளும் பயனும் பயிற்சியும் பேசிப் பயன் இல்லை. பிதற்றியும் பயனில்லை. இவை, தாமே வாழவேண்டுமென்னும் ஆசையும், தாமுயரத் தம்மையெல்லாம் தொழ அவை தாழ

1. நின்றாலும். 12. பத்தராய்ப் பணிவார், 7.

வேண்டும் என்னும் தம்பாலன்பாகிய செருக்கும் நூங்கா ஒருவர்க்கு ஆகா. அதனால் அவற்றை அறுங்கள். அறுத்தபின் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் இடத்தினை எய்துதல் எளிது. அப் விடம் அன்பினால் தூய்மை எய்தி அருளினால் ஒளிரும் தம் உள்ளமேயாகும். அன்பு ஈண்டுப் பற்றின் மேற்று - பற்று : பத்து; பத்தி.

(அ. சி.) வாசி - பிராணவாயு. ஊசி - சுழுமுனை.

(1)

2569. மாடத்து ளானலன் மண்டபத் தானலன்

கூடத்து ளானலன் கோயிலுள் ளானலன்

வேடத்து ளானலன் வேட்கைவிட் டாநெஞ்சில்

மூடத்து ளேநின்று முத்திதந்¹ தானன்றே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் எவ்வகை வேட்கையும் விட்டவர் எழின் னெஞ்சுகத்து உயிர்க்குயிராய் உள் நின்று நூங்கா நிலைமையனாய்ப் பாங்காய் உறைந்து திருவடிப்பேறு அருள்கின்றனன். அங்ஙனம் அருளுவதற்கு வாயில்கள் சிவப் பொலிவுமிக்க மாடங்கள், மண்டபங்கள், கூடங்கள், கோவில்கள். வேடங்களாகும். இவை யயைதும் அவனை நினைவூட்டும் கருவிகளே. இவை மாடிக்குச் செல்லும் படி போன்றனவாகும். கற்பதற்குக் கருவியாம் நூல் போன்றனவாகும். அதனால் இவ் விடங்களினெல்லாம் நிலைத்து நிற்பானலன் என்னும் கருத்தால் மாடம் முதலியவற்றுள் ஊானலன் என ஒதினர்.

(அ. சி.) மாடம் - சுவரில் உள்ள மாடத்தில். மூடம் - உள்ளம்.

(2)

2570. ஆசை யறுமின்கள் ஆசை யறுமின்கள்

ஈசனோ டாயினும் ஆசை யறுமின்கள்

ஆசை படப்பட ஆய்வருந் துன்பங்கள்

ஆசை விடவிட ஆனந்த²மாகுமே.

(ப. இ.) அடிமையாகிய ஆருயிர் 'வேண்டத்தக்க தறிவோய் நூ' என நினையாது தன்பால் முதன்மை ஏற்றி வுடும் வேண்டுதல் ஈடல் பெருங்குற்றமே யாம். இதனாலேயே ஆளுடைய அடிகளும் 'காயத்திடுவாய் உன்னுடைய கழற்கூழ் வைப்பாய், கண்ணுதலே என்னதோ இங்கதிகாரம்' என்று ஓதியருளினார். நோயாளி மருத்துவன்பால் ஆணையிடுவதும், கற்பார் கற்பிப்பான்பால் ஆணையிடுவதும் பிழை யாகுகுமன்றோ? அவையும் இதற்கு ஒப்பாகும். அதனால் ஆண்டவ னோடாயினும் ஆசையறுமின்கள்; ஆசையறுமின்கள். ஆசையுண்டாக உண்டாகப் பெருந்துன்பங்களாய் வந்து வருத்தும்.

அவ் வாசையினை விடவிட இன்பமே ஈழன்றிப் பெருகும். ஈசனோடாயினும் என்பது திருவடிப் பேற்றின் கண்ணும் என்பதாம். ஈசனோடாயினும்: உம்மை உயர்வு சிறப்பு. திருவடிப்பேறு காரியம்; திருவடியன்பு காரணம். கடமையையும்

1. வேண்டாமை. திருக்குறள், 363.

2. நாயிற். 8. குழைத்தபத்து, 8.

"கேடும். 12. திருக்கூட்டச் சிறப்பு, 8.

"இன்பம் விழையான், திருக்குறள், 615.

"பிறந்தோ ...றருளி. மணிமேகலை, 2. ஊரல். 64 - 7.

அடிமையையும் காதலிப்பார்க்குக் காரணத்தை விழைதலே குழைவில் கடனாம். குழைவில் - குற்றமில்லாத.

(3)

2571. அடுவன பூதங்கள் ஐந்தும் உடனே

படுவழி செய்கின்ற பற்றற வஃசி

விடுவது வேட்கையை மெய்நீன்ற ஞானந்

தொடுவது தம்மைத் தொடர்தலு மாமே.

(ப. இ.) அன்றும் புலனாயுள்ள பூதங்கள். என்ற விடத்து ஆருயிருடன் மாறுபட்ட புலன்களுக்கு வலியாகவுள்ள பூதம் எனப் பொருள்படும் ஈண்டு. அவை தம்முள் ஒன்றோடொன்று 'மாறுபட்டு ஒன்றனை யொன்று மிக்கு நின்று அழிக்கும் தன்மைய என ஒதினர். அப் பூதங்கள் வாயிலாக விளைவதும் வேறுபடுவதும் ஆகிய ஊண் உடை உறையுள் உறை முதலியவற்றுள் கொண்டுள்ள பற்றுக்களை அறவே மாற்றி எவ்வகை வேட்கையையும் விடுவதே மெய்நீன்றியாகும். மெய்யாக நிலைபெற்று நின்று நுனின்பந்தரும் திருவடியணர்வைத் தொடுவதே சிறப்பென்க. அவ் வுணர்வே நம்மை அகலாது தொடர்ந்து ஆண்டவன் அடிக்கீழ் அமர்த்தும். அன்றுதல் - மாறுபடுதல். உறை - மருந்து.

(அ. சி.) அடுவன - ஒன்றையொன்று பகைத்து அழிக்கும் பூதங்கள். தம்மைத் தொடர்தல் - தத்துவங் களைந்து ஆன்மாவை ஆராய்ந்து அறிதல்.

(4)

2572. உவாக்கடல் ஒக்கின்ற ஓழியும் போன

துவாக்கட லுட்பட்டுத் துஞ்சினர் வானோர்

அவாக்கட லுட்பட் டமுந்தினர் மண்ணோர்

தவாக்கடல் ஈசன் தரித்துநின் ¹றானே.

(ப. இ.) பருவ காலத்துப் பொங்கும் கடல் போன்று அளவின்றிப் பொங்கி உலகினை அழித்த நூருழிகள் பல கழிந்தன. இவற்றினைக் கடலூழி என்ப. வானோர் முதலாயினோர்களும் இன்பதுன்பக் கடலிடைப் பட்டு மாண்டு மடிந்து போயினர். மண்ணோர்கள் அவாக் கடலுட்பட்டுப் பிறப்பதற்கே ஆளாகி அழுந்தினர். என்றும் பொன்றாப் பேரின்ப அருளாழியைச் சிவபெருமான் தாங்கி நின்றனன்.

(அ. சி.) உவாக்கடல் - பவுர்ணமியிற் பொங்குகின்ற கடல். துவாக் கடல் - சுகதுக்க வடிவக் கடல். தவாக்கடல் - நூங்குதல் இல்லாத அருட்கடல்.

(5)

2573. நின்ற வினையும் பிணியும் நெடுஞ்செயல்

உன்தொழி லற்றுச் சுத்தம தாகலும்

பின்றைங் கருமும் போத்தருள் நோப்பெற்றுத்

துன்ற அழுத்தலும் ஞானிகள் தூய்மையே.

1. அவாவென்ப. திருக்குறள், 361.

" ஆராவியற்கை. "370.

" அற்றவ. "365.

(பாடம்) 2. துன்தொழி.

(ப. இ.) நெடுநாள் நூங்காது நின்ற இருவினையும், மும்மலப் பிணியும், தொடர்வறாது நூண்டு நினைப்பதாகிய தியானமும் அகன்று அருளால் தூய்மை எய்தும் ஆருயிர். அதன்பின் ஐம்புல வரிவும் நூங்கும். நூங்குமாறு செய்தருளிய திருவருள் நோப்பெற வெளிப்படும். அவ் வருள் அவ்வுயிரைத் தன்னில் அழுத்தும். அழுத்தவே ஆருயிர் திருவடிணர்வினதாகும். அந் நிலையே சிவஞான நிலை; அந் நிலை நிற்பாரே ஞானிகள். அவர்கள் எய்திய அருள் அழுத்தமே மெய்யுணர்வுத் தூய்மை. ஞானிகள் - நல்லார்.

(அ. சி.) பிணி - பாசம். நெடுஞ்செயல் - தவம். உன் தொழில் - நினைத்தல். ஐங்கருமம் - ஐம்புல வியாபாரம்.

(6)

2574. உண்மை யுணர்ந்தற ஒண்சித்தி முத்தியாம்

பெண்மயல் கெட்டறப் பேறட்ட சித்தியாந்

திண்மைபின் ஞானி சிவகாயங் கைவிட்டால்

வண்மை யருள்தான் அடைந்தன்பில் ஆறுமே.

(ப. இ.) திருவடயுணர்வாகிய உண்மையினைத் திருவருளால் உணர்ந்து நன்னெறியிற் செல்ல என்றும் பொன்றா அறிவொளிச் செறிவாய் நிற்கும் சித்தி முத்தி கைகூடும். மாயாகாரிய விருப்பமாகிய பெண் மயக்கம் நூங்கினால் அட்ட சித்தியாகிய பேறு கிடைக்கும். உரன் என்னும் திண்மைசேர் நல்லார் தாம் ஒடுங்கி நிற்பதாகிய சிவ துரியத்தையும் கைவிட்டால் வளமிக்க திருவருள் கைவரும். கைவரவே திருவடயுணர்வில் அழுந்தும். அவ் வன்பிலே இன்புற்றமையும். திண்மை - வைராக்கியம். ஆறும் - அமர்ந்திருக்கும்.

(அ. சி.) உற நிற்க - பேறு பெறுதற்குரிய. திண்மை - வைராக்கியம். சிவகாயம் - தான் ஒடுங்கி நிற்கும் சிவதுரியம். அன்பில் ஆறும் - அன்புடன் அமரும்.

(7)

2575. அவனிவன் ஈசனென் றன்புற நாடிச்

சிவனிவன் ஈசனென் றுண்மையை போரார்

பவனிவன் பல்வகை யாயிப் பிறவி

புவனிவன் போவது பொய்கண்ட ¹போதே.

(ப. இ.) தாம் சிவனாகத் திருவட யுணர்வால் திருநூறிடுவர். அவரைச் சிவனாகவே உண்மையன்பினர் எண்ணுவார். அம் முறையில் ஆருபிராகிய இவன் அவனாகிய முறையால் இவனை ஆண்டானாகிய ஈசனென்றே அன்புற நாடுவர். நாடுதல் - சிந்தித்தல். அவ் வகையாக நாடிச் சிவனே இவன். இவனே ஆண்டான். இவ் வுண்மையை அருளால் உணர்தல் வேண்டும். இவ் வுண்மையினை உணராதார்க்குப் பல்வகைப் பிறவி யுண்டாகும். உலகியற் பொய்ம்மையை அருளால் உணர்ந்த போது பல்வேறு புவனங்களில் போய்ப் பிறக்க நேரும் வினைகள் அத்தனையும் அகன்றொழியும் புவனம் என்பது புவன் என நின்றது.

(அ. சி.) பவனிவன் - பாவத்தையுடைய இச் சூவன். புவனிவன் போவது - இவன் போகும் பலவகைப்பட்ட புவனங்கள்.

(8)

1. இவனுலகி. சிவஞானசித்தியார், 10.

2576. கொதிக்கின்ற வாறுங் குளிக்கின்ற வாறும்

பதிக்கின்ற வாறிந்தப் பாரக முற்றும்

விதிக்கின்ற ஐவரை வேண்டா துலகம்

நொதிக்கின்ற காயத்து நூலொன்று மாமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு மாயாகாரிய உடம்பு உலகங்களைப் படைத் தனிப்பதைக் கொதிக்கின்றவாறு எனக் கூறுவாராயினர். அப் பொருள்களைக் காத்தருளும் முறையினை குளிக்கின்றவாறென்றனர். துடைத்தருள்வதைப் பதிக்கின்றவாறு என்றனர். பாரக முற்றுக்கும் இம் மூன்று தொழிலும் உள்ளன. ஆருயிர்களின் உணர்வின்மாட்டுச் செய்யப்படும் மறைத்தல் அருளல்களும் கொள்ளப்படும். இவ் வைந்தொழில்களையும் திருவாணை மருவி ஒருவாது செய்யும் கடவுள் நிலையினர் ஐவர். அவர் முறையே அயன், அரி, அரன், ஆண்டான், அருளோன் என அழைக்கப்பெறுவர். திருவடியுணர்வு கைவந்த அருளாளர் இவ்வைவரையும் என்றும் விரும்பார். விரும்பும் ஏனையார்க்குப் படைக்கப் படவேண்டிய உடம்பிற் புகுவதற்குக் காரணமாகிய வினையை நூலென்று உருவகித்தார். அஃதாவது ஓருடம்பினின்று மற்றொருடம்பிற் புகுவதற்குரிய வினைத் தொடர்பு நேர்மை செய்யும் நூல் போன்றிருத்தலின் நூல் என்றருளினர். நொதிக்கின்ற: அருவருக்கின்ற.

(9)

31. பத்தியுடைமை

2577. முத்திசெய் ஞானமுங் கேள்வியு மாய்நிற்கும்

அத்தனை மாயா அமரர் பிரான்தனைச்

சுத்தனைத் தூய்நெறி யாய்நின்ற சோதியைப்

பத்தர் பரசும் பசுபதி ¹தானென்றே.

(ப. இ.) வுடுபேற்றினை அளித்தருளும் திருவடியுணர்வாகவும், அவ்வுணர்வினை நல்கும் திருவைந்தெழுத்து மறையாகவும், நிற்பவன் சிவபெருமான். அவனே அனைத்துயிர்க்கும் அத்தனுமாவன். அவனே என்றும் பொன்றா வானவர் தலைவனுமாவன். அவனே இயல்பாகப் பாசங்களினின்றும் நுங்கிய தூயோனுமாவன். அவனே என்றும் மங்கா அறிவுப் பேரொளியுமாவன். அவனே மெய்யன்பர்களால் வழிபட்டுப் போற்றிப் புகழப்படும் பசுபதியாகிய இறைவனுமாவன்.

(1)

2578. அடியார் அடியார் அடியார்க் கடிமைக்கு

அடியனாய் நல்கிட் படிமையும் பூண்டேன்

அடியார் அருளால் அவனடி கூட

அடியா னிவனென் றடிமைகொண் ²டானே.

1. அதுவிது. சிவஞானபோதம், 12. 4 - 1.

2. வினையா. " " 4 - 2.

(ப. இ.) சூலம், நோன்பு, செறிவென்னும் முத்திறப் பாகுபாட்டின் கண்ணும் உள்ள மெய்ப்படியார்கட்குத்

திருவருளால் அடிமை பூண்டார் அறிவு நெறியினராவர். அவர்க்கும் அடியேன் திருவருளால் அடிமை பூண்டேன். பூணவே அம் மெய்ப்படியார் பொய்யில் திருவருளால் சிவபெருமான் திருவடியிணையினைக்கூடும் திருப்பேறு பெற்றேன். பெறலும் அச்சிவபெருமான் இவன் நம்மடிமை என ஏன்று கொண்டருளினன். அருளித் தன் திருவடியையும் தந்தளித்தான்.

(2)

2579. நூரிற் குளிரும் நெருப்பினிற் சுட்டிடும்

ஆரிக் கடனந்தி யாமா ரறிபவர்

பாரிற் பயனாரைப் பார்க்கிலும் நேரியர்

ஊரில் உமாபதி யாகிநின் றானன்றே.

(ப. இ.) தம் முனைப்பற்று அருள்வழிச் செல்வார்க்குச் சிவபெருமான் நூரினும் தண்ணியனாய்க் குளிர்ந்து

இன்பம் செய்தருள்வன். தம்முனைப்பற்று மருள்வழிச் செல்வார்க்கு நெருப்பைவிட வெய்யனாய்த் தூயினும் மிக்க

துன்பத்தை ஈந்தருள்வன். அத் துன்பம் அருளுவதும் திருவடியின்பம் எய்தும் பெருநெறியாம் நன்னெறியிற்

செலுத்துவதற்கேயாம். இம் முறையாக நடுநிலை கோடாது கடமையை நிறைவேற்றுவவர் சிவபெருமானை யன்றி வேறு

யாவர் உளர்? ஒருவரும் இலர் என்பதாம். அத்தகைய நந்திப் பெருமானை நாமா அறியும் ஆற்றலுடையோம்.

அனைத்துலகினும் எய்தும் நிறை பயனினும் சிறந்தவர் ஒருகால் அறிவர். உலகனைத்தையும் நன்னெறிச் செலுத்தும்

தென்னாடு சிவனுறையும் பொன்னாடாகும். அந்நாடே திருவூர் என்று அழைக்கப்படும். அத்தகைய திருவூரில்

அம்மையப்பராகச் செம்மையொடு விளங்குவவன் சிவன். அவன் உமாபதியாகி நின்றருளினன்.

(அ. சி.) ஆர் இக்கடன் - பொருந்தும் இம் முறைமை. நேரியர் - முறைதவறாதவர். ஊரில் - சித்தத்தில்.

(3)

2580. ஒத்துல கேழும் அறியா¹ ஒருவனென்று

அத்தன் இருந்திடம் ஆரறி வார்சொல்லப்

பத்தர்தம் பத்தியிற் பாற்படல் அல்லது

முத்தினை யார்சொல்ல முந்துகின் றாரன்றே.

(ப. இ.) ஏழு உலகத்தாரும் ஒருங்கு திரளினும், ஏழுலகத்தின் எல்லா இடங்களின் ஆயினும் அறிதற்கரியவன்

சிவன். அவன் ஒப்பில் ஒருவன். அவனே அத்தன். அவன் மறைந்து நின்றருளும் மாண்பினன். அத்தகையானை

உள்ளவாறறிந்து தெள்ளிதின் உரைக்கும் வல்லார் யாவர்? ஒருவரும் இலர். அவன் மெய்ப்பத்தர்தம் மையில் பத்தியில்

விளங்குபவனாவன். அவ் வுண்மை 'பத்திவலையிற் படுவோன் காண்க' என்னும் தமிழ்மறை முடிபான் உணரலாம்.
அவ்வாறன்றி முத்தனை யானை எத்திறத்தான் உணர்ந்து எவர் சொல்ல முந்துவர்? ஒருவருமில் எண்க. மை குற்றம்.
மையில் - குற்றமில்லாத.

(அ. சி.) படி - அகப்படி.

(4)

1. உலகெலாமுணர்ந். 12. பாயிரம், 1.

2581. ஆன்கன்று தேடி யழைக்கு மதுபோல்

நான்கன்றாய் நாடி யழைத்தேனென் நாதனை

வான்கன்றுக் கப்பாலாய் நின்ற மறைப்பொருள்

ஊன்கன்றா னாடிவந் துள்புகுந் ¹தானன்றே.

(ப. இ. ஆன்கன்று தன் தாயை நாடி அம்மா (2407) என்று அழைப்பதுபோன்று அடியேனும் கன்றொத்துச் சார்பொருளாய் நாடிக் கனிந்தழைத்தேன். அங்னம் அழைத்தது யாரை எனின்? என்னைவிட்டு நூங்காது என்னுடன் மன்னி நிற்கும் பன்னரும் பண்பு சேர் என்னரும் நாதனை என்க. அவன் வான்கன்றாய் விளக்கும் மேனிலை யுலகத்து உயிர்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவன். அத்தகைய மறைப் பொருளை ஊன் வாடியொழுகும் நிலையில் தவத்தின்கண் நான் புகாமல், தான் தனித்தருளும் நன்னெறி நான்மை நற்றவத்தில் அருளால் புகுந்துள்ளேன். அவனும் அந் நெறிமுறையான் என்னை நாடி வந்து அருள்புரிந்தருளினன்.

(அ. சி.) வான்கன்று - வானுலகில் உள்ள பசுக்கள் (ஆன்மாக்கள்).

(5)

2582. பெத்தத்துந் தன்பணி இல்லை பிறத்தலான்

முத்தத்துந் தன்பணி இல்லை முறைமையால்

அத்தற் கிரண்டும் அருளால் அளித்தலாற்

பத்திபட் டோர்க்குப் பணியொன்றும் ²இல்லையே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் கட்டு நிலையில் இறவாத இன்ப அன்பினராய் அடிமை நினைவினராய் தம் முனைப்பற்று அருள்வழியொழுகி ஆர்வமொடு இறைபணி புரிகின்றன. அதனால் கட்டுற்ற காலத்தும் அவ் வுயிர் புரிவது எதுவவயினும் தன் பணியாகாது சிவப் பணியாகவே சிறக்கும். இவ் வுண்மை 'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே' என்னும் செந்தமிழ்ச் சிறப்பு மறையின் சூன்மையான் உணரலாம் ஈண்டுக்கிய்ப்பது இன்னும் பணி யாது என அன்பும் பணிவும் இன்பும் உடையராய்

எதிர்நோக்கிப் பணி என நிற்பது. அவ் வுண்மை வரங்கிடப்பது, பாடுகிடப்பது என்பனவற்றானுணரலாம். மேலும் கிடப்பது என்பது தற்செயலற்றுத் தலைவன் கற்பிக்கும் பொற்செயல் நோக்கி நிற்பதென்பதுமாகும். பெற்றோர்கள் வழிப் பிள்ளைகளும், கற்பிப்பார்வழிக் கற்பாரும், முதியோர்வழி இளைஞரும், மருத்துவன்வழி நோயாளரும், தெய்வத்தின்வழித் தெய்வமுற்றோனும் இன்னும் இவர் போன்ற பிறரும் இன்பற்றுச் சென்று தொழுது ஒழுதும் செம்மையும் இதனை வலியுறுத்தும். பிறத்தலான் என்பது திருவாணை அகத்தினின்றும் அறிவிறொன்று தலான் என்பது ஆகும். ஒட்டு நிலையாகிய திருவடிப் பேற்றின்கண் ஆருயிர்களின் அறிவு அன்பு ஆற்றல் ஆகிய மூன்றும் விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானை அவன் திருவருளால் ஆருயிர்கள் முறையே அயரா நினைவோடிருக்கு

1. வான்வந்த. 8. திருவம்மாணை, 4.

2. யாதே. அப்பர், 5. 50 - 6.

" காணுங். சிவஞானபோதம், 11.

" நஞ்செய. திருவந்தியார், 6.

" சிவன்முதலே. திருக்களிற்றுப்படியார், 64.

" அஞ்செழுத். 12. சிறப்புலிநாயனார், 5.

மாறு செல்லும் அதுவே ஆண்டு அவ் வுயிர்களின் அறிவு நிகழ்ச்சியாகும். அச் சிவத்தின்பால் நிகழும் அன்பு வாயிலா அழியா இன்பு நிகழும். அவ்வின்பின்கண் அவ் வுயிர்கள் அழுந்தும். அதுவே அவ்வுயிர்களின் அன்பு நிகழ்வாகும். ஆண்டு அவ் வுயிர்கள் அவனையே பற்றி அவன் வண்ணமாய் நிற்கும். அதுவே அவ் வுயிர்களின் ஆற்றல் நிகழ்வாகும். இம் முறையான் ஆண்டுச் செய்யும் பணியும் சிவப்பணியேயாம். மேலும் திருவடிப் பேற்றின்கண் ஆருயிர்களின் அறிவு முற்றறிவாகத் திகழும். அவ்வறிவான் நிகழும் அன்பு ஆற்றல்களும் முற்றுணர்வுடைய சிவச்செயலே யாகும். உயிர்கள் ஒட்டின்கண் ஆண்டான் அடிமை என்னும் முறைமை பூண்டு திகழும். அம் முறைமையால் அடிமையின் செயல் அனைத்தும் ஆண்டான் செயலே யாகும். அதனாலும் தன்பணியில்லை. இத்தகைய இரண்டிடத்தும் செய்யும் பணிகள் திருப்பணிகள் ஆவன மட்டுமன்றித் திருவடிக்கு ஒப்புவித்தலும் உண்டு. அம் முறையே அத்தனாகிய சிவபெருமானுக்கு ஆருயிர்கள் அருள் நிலையில் நிற்பதால் ஈரிடத்துப் பணியையும் ஒப்புவிக்கின்றன. அக் குறிப்பே இரண்டும் அருளாலளித்தலான் என்று ஒதப் பெற்றது. இம் முறையான பெரும்பற்றாகிய பத்திப் பட்டோர்க்கு யாண்டும் அவர் பெயரான் வழங்கும் பணியொன்றும் இல்லை. இதுவே மெய்ப்புணர்ப்பின் மெய்ப் பொருளாகும். கருவியும் கையும் மருவிச் செய்யும் செய்கை கருத்தாவின் பெயரால் வழங்குவதே முறைமையாகும். அங்ஙனமின்றிக் கருவி கை முதலியவற்றின்

பெயரால் வழங்கப்படுமாயின் அதனை ஏற்றுரை என்றே கொள்ளப்படும். இவற்றான் இவ் வுண்மை விளங்கும் இதனைத் திருவள்ளுவ நாயனார்,

"என்னைமுன் நிலன்மீன் தெவ்வீர் பலரென்னை

முன்னின்று கலநின் றவார்."

என ஓதியருளினார். இதன்கண் தொல்படை மறவன் தன் பணியைத் தலைவன் பணியாகவே மொழிந்து நிலை நிறுத்தினைமை பெறப்படுதல் காண்க ஆகவே அம் மறவன் தன்னைக் கருவியாகக் கொண்டனனேயன்றிக் கருத்தாவாகக் கொண்டனன் அல்லன் என்பது விளங்கும். இதனை, 'உன்னடியேன் செய்பணிகள் உன்தொண்டே உன்னருளே, உன்னடிக்கே ஒப்புவித் தேன்' என்பதனால் நினைவுகூர்க.

(அ. சி.) இரண்டும் - பெத்தம் முத்திகள் இரண்டும். பணி தாமாகச் செய்யும் பணி. (என்னெனின் அன்புசெய்வார் பெத்தத்தில் எல்லாம் சிவன்செயல் என்று பணி இயற்றுவதாலும், முத்தியில் சுவபோதம் இழந்து சிவபொதமாய் நின்றாலும் என்க).

(6)

2583. பறவைபிற கற்பமும் பாம்புமெய் யாகக்

குறவஞ் சிலம்பக் குளிர்வரை யேறி

நறவார் மலர்கொண்டு நந்தியை யல்லால்

இறைவனென் றென்மனம் ஏத்தகி லாவே.

(ப. இ.) ஆருயிரின் உடம்பு ஈண்டுப் பறவை என ஒதப்பட்டது. அஃதோர் ஆகுபெயர். அவ் வுடம்பினை நெடுநாள் அழியாது ஒம்ப வேண்டுமென்னும் பேரவாப்பூண்டு காயகற்பந் தேடிச் சில்லோர் அலைவர்.

1. வெருவரேன். 8. அச்சப்பத்து, 2.

இவ் வுண்மை, '....நெடுநா ளிருந்த பேரும், நிலையாக வேயினும் காயகற்பந்தேடி நெஞ்சுபுண் ணாவார்' (பரிபூர. 10) எனத் தாயுமானச் செல்வர் ஓதியவற்றான் உணர்க. பாம்பு என உருவகிக்கப்படும் குண்டலினியும் மெய்யாக அகத்தே எழும் உயிர்ப்புப் பயிற்சியினால், 'மணி கடல் யானை வார்தழல் மேகம், அணிவண்டு, தும்பி வளைபேரிகை யாழ்' (586) என்னும் பத்துவகை இன்னிசை முழக்கமும் அகத்தே முழங்கும் குறவம் - குரல்: செய்யுட்டிடிபு. அம் முழக்கத்தூடே குளிர்வரையாகிய அழிந்த ஓற்றுப் பெருகும் புருவ நடுவின்கண் ஏறுதல் வேண்டும். ஏறி ஆண்டுத் தோன்றுந் திருவடித் துந்தேனை ஓவாது பருகிக்கொண்டு அவ்வின்பத்தினையே எண்பெரும் மலராகக்கொண்டு நாளும் முன்னைப் பழம் பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளாம் சிவபெருமானை அவ் வுயிர்கள் அஞ்செழுத்தோதி வழிபடும். அத்தகைய

நந்தியை அல்லாமல் ஏனைய வருவங்களை என் மனம் மறந்தும் இறைவன் என முறைபிறழ நிறையழிய எண்ணி ஏத்தாது என்க.

(அ. சி.) பறவை - சரூரம். (பறவை - புள், உயிர்; ஈண்டுப் புள்ளிருக்கும் குடம்பையைக் குறித்தது.) கற்பமும் - காயகற்பமும். பாம்பும் - குண்டலியும். குறவம் சிலம்ப - மணி, கடல், யானை போன்ற பத்துவித நாதங்கள் ஒலிக்கக்கேட்டு, குளிர்வரை - அமிழ்தம் ஒழுகுவதால் குளிர்ந்திருக்கும் மேருவாகிய புருவமத்தி. நறவு - தேன் - அமிழ்தம்.

(7)

2584. உறுதுணை நந்தியை உம்பர் பிராணைப்

பெறுதுணை செய்து பிறப்பறுத்¹ துய்ம்மின்

செறிதுணை செய்து சிவனடி சிந்தித்து

உறுதுணை யாயங்கி யாகிநின் றானே.

(ப. இ.) கட்டு ஒட்டு ஆகிய இரண்டின்கண்ணும் மட்டில் பெருந்துணையாய் நின்று அருள் புரிபவன் நந்தி.

அவனே தேவர்கள் முதலிய அனைவர்கட்கும் முழுமுதல்வனாவான். அவன் திருவடிப்பேறாகிய ஒட்டு நிலையினை எய்துதற்கு அவன் திருவருளே துணையாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இது கதிரவனை அவன்றன் கதிரின் துணைகொண்டே காணுதல் வேண்டும் என்பதனையொக்கும் அத் திருவருளைத் துணைக்கொண்டு செம்பொருள் நூல் வழியாக ஒழுகிப் பிறப்பறுத்து உய்ப்புங்கள். ஆருயிர்க்கு யாண்டும் நெருங்கிய துணை திருவருளே. அத் திருவருளை மேற்கொண்டு சிவனடியைச் சிந்தியுங்கள். அத் திருவடியை நாடி வழிபடுதலான் அவன் சிறந்த பெருந்துணையாக நின்றருள்வன். அவன் தானே இயற்கை அறிவுப் பேரொளியாய் அம்மைச் செறிவுருவாய் விளங்கி நின்றருளினன். கட்டு - பிறப்பு. ஒட்டு - சிறப்பு.

(8)

2585. வானவர் தம்மை வலிசெய் திருக்கின்ற

தானவர் முப்புரஞ் செற்ற தலைவனைக்

கானவன் என்றுங் கருவரை யானென்றும்

ஊனத னுள்நிறைந் தொன்றுபட்² டாரன்றே.

1. வாழ்த்துவதும். 8. அறிவுறுத்தல், 16.

2. மூவா. அப்பர், 4. 114 - 3.

(ப. இ.) அருளால் பெற்ற உயர்ந்த இன்பப் பண்புகளை யுடையவர் வானவர். பொருளால் முனைத்த மருளாம் பண்புகளையுடையவர் தானவர். வான் - உயர்வு. தான் - முனைப்பு வானவர்களைத் துன்புறுத்தும் தானவர்கள் முப்பரத்தாராவர். அவர்கள் வாழும் முப்பரங்களையும் (329) செற்றுச் சிரித் தெரித்தவன் சிவன். அவனே முழுமுதல். அவனைக் கானவனாகிய வேடர் கோனென வழிபடுவோமாக. எஞ்ஞான்றும் பிறப்பாகிய கருவரை யில்லாதான் சிவன் என்று வழிபடுவோமாக அங்ஙனம் வழிபடுவார் உடம்பகத்தும் உபிரகத்தும் திடம்பட வுற்றிருந்தருள்பவன் சிவன். அவனை வழிபடுவார் அவனுடன் ஒன்றுபட்டு இறவா இன்புற்று வாழும் நன்மையராவர்.

(அ. சி.) வலிசெய்து - துன்பம்செய்து. கானவன் - வேடன்; ஆனந்தமளிப்பவன். கருவரையான் - குறிஞ்சிக்கிழவன் அல்லது பிறப்பை வோர் அறுப்பவன். ஊன் அதனுள் - சரீரத்துள்.

(9)

2586. நிலைபெறு கேடென்று முன்னே படைத்த

தலைவனை நாடித் தயங்குமென் உள்ளம்

மலையுளும் வானகத் துள்ளும் புறத்தும்

உலையுளும் உள்ளத்து மூழ்கினின் றேனே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் உய்தற் பொருட்டுக் கருவித் துணையாக உலகக் காரியங்களை உள்ளதாகிய மாயையினின்று படைத்தருளியவன் சிவன். அவன் அவ் வுலகங்களைப் படைத்த ஞானரே இத்துணைக் காலம் நிலைபெறுக என்றும், பின் நிலைமாறிக் காரணத்தின்கண் உறுக என்றும் திருவாணை ஈந்தருளினன். அவனே முழுமுதற் சிவன். அவனை என் உள்ளம் புறத்து நாடிக் கலக்கம் எய்துகின்றது. மலையுளும் நாடினேன். வானகத்தும் நாடினேன். பிறவிடத்தும் நாடினேன். அவன் அவ்வவ் விடங்களை நம்முள்ளத்து உறையவரும் வழியாகவுள்ளான். ஒருவரை உறைவிடத்தன்றித் துறையாம் வழியிடத்து என்றும் காண்டல் செல்லாது. அதுபோல் ஆண்டவனையும் அன்பார் அகத்துத்தான் உண்மை வடிவிற காணுதல் கூடும். அங்ஙனம் கண்டு அவன் திருவடியின்பில் முழுகினேன். சிவனைப் புறத்துக்காண்பது அவன்றன் சார்பு வடிவமாகும். அகமாகிய உணர்வில் காண்பதே அவன்றன் உண்மை வடிவமாகும்.

(அ. சி.) நிலைபெறு(க) கேடு என்று - இருக்க அழிக என. புறத்தும் - நரக புவனங்களிடத்தும்.

(1)

1. வானத்தான். 11. காரைக்காலம்மையார்.

" மலைகெடுத்தோர். திருவருட்பயன். 37.

32. முத்தியுடைமை

2587. முத்தியில் அத்தன் முழுத்த அருள்பெற்றுத்

தத்துவ சுத்தி தலைப்பட்டுத் தன்பணி

மெய்த்தவஞ் செய்கை வினைவிட்ட மெய்யுண்மைப்

பத்தியி லுற்றோர் பரானந்த ¹போதரே.

(ப. இ.) ஓட்டாகிய வுடுபேறு முத்தி எனப்படும். அப் பொட்டின்கண் அத்தனாகிய சிவபெருமானின் முழுத்த திருவருள் பெறுதல் இயல்பும். அங்ஙனம் பெற்ற திருவருளால் முப்பத்தாறு மெய்களும் நமக்கு வேறெனவும் கருவியெனவும் அவை ஆண்டவன் உரிமை எனவும் மூண்டும் அதன்பால் வருதல் வேண்டத்தக்கதன்றெனவும் அருளால் கண்டு உண்மை யுணர்தல் தத்துவ சுத்தியாகும். அந் நிலையினைத் தலைப்பட்டவர் செய்யும் பணிகளெல்லாம் சிவப்பணியாகும். தன்பணி - சிவப்பணி. அப் பணியே மெய்த்தவமாகும். அச் செய்கையால் இருவினை அகலும். அகலவே உண்மைப் பத்தியுண்டாகும். அத்தகைய பத்தியிலுற்றோர் பேரின்பப் பேரறிவினராவர். தன்-சிவன்.

(அ. சி.) தத்துவசுத்தி தலைப்பட்டு-தத்துவங்கள் 36-ம் வேறு என்று அறிந்து நூங்கி.

தன்பணி-சிவப்பணி.

(1)

2588. வளங்கனி ²தேடிய வன்றாட் பறவை

உளங்கனி தேடி யுழிதரும் போது

களங்கனி யங்கியிற் கைவிளக் கேற்றி

நலங்கொண்ட நால்வரும் நாடுகின் ³றாரே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களை வலிய இருபெருந்தாள்களையுடைய அரிய பறவையாக உருவகஞ் செய்தனர். இருகால்கள் என்பது உழைப்பும் ஓடுக்கமும் ஆகும். வளப்பமிக்க திருவடிப்பேறாகிய (2649) கனியைத் தேடிய ஆருயிர்கள் உள்ளங்கனிந்து ஓவாது திரியும். அங்ஙனம் திரியும்போது கள்ளம் கனிந்த காம வான்கறவின் வாய்ப்பட்டு விட்டிலுக்கு முன் விழைவினை உண்டாக்கிப் பின் இழைவினைத்தரும் விளக்கினைப்போல் வருத்தங் கொடுக்கும் உலகியற்பற்றாம் கைவிளக்கினை ஏற்றி எண்ணம் மனம் இறுப்பு என்னும் நால்வரும் (அந்தக்கரணங்கள்) அவ்வயிரைத் தன் வழிக்கு இழுக்க நாடுகின்றனர். அங்கி - ஈண்டு விளக்கு.

(அ. சி.) வளங்கனி - முத்தி. பறவை - சுவன். உளங்கனி - உள்ளங்கனிந்து. களம் கணி - கள்ளம் கனிந்து. அங்கி - துபோலும் வருத்தம் செய்யும் உலக வியாபாரங்களில். நால்வர் - அந்தக்கரணங்கள்.

(2)

1. தவஞ்செய்வார். திருக்குறள், 265.

2. கற்றவர் விழுங்கும். 9. சேந்தனார், 2.

3. தனியனேன். 8. சுட்டறுத்தல், 27.

33. சோதனை

2589. பெம்மான் பெருந்தி பேச்சற்ற பேரின்பத்து

அம்மா னடிதந் தருட்கடல் ஆடினோம்

எம்மாய மும்விடுத் தெம்மைக் கரந்திட்டுச்

சும்மா திருந்திடஞ் சோதனை 'யாகுமே.

(ப. இ.) யாவர்க்கும் மேலாம் அளவிலாச் சூருடைப்பெருமான் சிவன். அவனே ஓய்ற்ற பெருமைசேர் நந்தியும் ஆவன். மாற்றமும் மனமும் செல்லா ஏற்றமாம் பேரின்பத்து அம்மானும் அவனே. அவன் திருவருட் கடலில் ஆடினோம். அதனால் அவனருளால் எவ்வகை மாயமருளையும், அதற்கு ஆக்கந்தரும் இருளையும், உழல்விக்கும் அழலையை இருவினையையும் ஒருங்கு விடுத்தனம். யான் எனது என்னும் பற்றே, யாம் எனப் பெயர்பெறும். அதனையும் அகற்றினம். அதனால் எம்மைக் கரந்திட்டனம் என்றனர். இந்நிலையில் 'அவனருளால் அல்லது ஒன்றையும் செய்யானாகவே அஞ்ஞான கன்மம் பிரவேசியாகலான்' என்னும் மெய்கண்டார் திருவருண் மொழிக்கிணங்க அவ்வுயிர் நிற்கும். அதனால் அவ்வுயிர் சும்மா இருக்கிறது என்னும் பொருளில் சும்மா என ஓதினர். செயலொழிவுபெற்று இருக்கும் இடமே திருந்திய இடமாகும். இதனையே அறுவழி ஆய்வு என்பர். அறுவழி ஆய்வு எனினும் அத்துவ சோதனை எனினும் ஒன்றே.

(அ. சி.) எம் மாயமும் - எவ்வகைப்பட்ட மாயா சம்பந்தங்களையும். எம்மைக் கரந்திட்டு - தான் என்பது அற்று. திருந்திடம் - திருத்தமுற்று இருக்குமிடம்.

(1)

2590. அறிவுடை யானரு மாமறை யுள்ளே

செறிவுடை யான்மிகு தேவர்க்குந் தேவன்

பொறியுடை யான்புலன் ஐந்துங் கடந்த

குறியுடை யானொடுங் கூடுவன் ²நானே.

(ப. இ.) இயல்பாகவே விளங்கும் உண்மைப் பேரறிவு உடையவன் சிவன். அவனே அருமாமறையாகிய

திருவைந்தெழுத்தின் நிறைவாயுள்ளான். பெருந்தேவரென்று பேசப்படும் யாவாக்கும் பெருந்தேவனாகவுள்ளான்.

புண்ணிய வடிவானவன். பொறிவாயில் ஐந்தவித்த புலவன். அப்பெருமான் திருவடிக்கண் அவன் திருவருளால் அடியேன் அன்பாற் கூடியின்புறுவன். குறியுடையான் - புலவன்.

(அ. சி.) பொறியுடையான் புலனைந்தும் கடந்த குறியுடையான் பொறி வாயிலைந்து அவித்தான்.

(2)

1. மூன்றுதிறத். சிவஞானசித்தியார், 8. 1 - 10.

" பொன்னிமையப். 12. திருக்குறிப்புத்தொண்டர், 115.

" செம்மான். கந்தரனுபூதி, 12.

2. பொறியின்மை திருக்குறள், 618.

2591. குறியாக் குறியினிற் கூடாத கூட்டத்து

அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய்

நெறியாம் பராநந்தி நூடருள் ஒன்றுஞ்

செறியாச் செறிவே சிவமென லாமே.

(ப. இ.) மறவர்நினைவாய், மலர் மணம்போன்று ஓரிடப்புணர்ப்பாய், ஓய்விலா உணர்வாய், மெய்ப்புணர்ப்பாய்,

ஓருணர் நினைவாய் நன்னெறியாநிற்கும் பெரும்பொருளாம் நந்தியினை உணர்ந்தேன். உணரவே அவன்றன் அழிவிலாத்

திருவருள் அடியேன்பால் பொருந்தும். பொருந்தவே வேறற்புணரும் புணர்ப்பாய்ப் புணர்ந்தேன். அப் புணர்ப்பின்

மணத்தால் சிவம் என்னும் திருப்பெயரைப் பெற்றுய்ந்தேன். செறியாச் செறிவு - இரண்டிணை ஒன்று.

(அ. சி.) குறியாக் குறி - மறந்து நினையாக் குறி கூடாத கூட்டம் - கடலும் அலையும்போலக் கூடுங் கூட்டம்.

அறியா அறிவு - மறப்பற்ற மெய்ஞ்ஞானம். அவிழ்ந்து - கலந்துநின்று. ஏக சித்தமாய் - ஒருமனதாய். செறியாச் செறிவு - கூடாத கூட்டம்.

(3)

2592. காலினில் ஊறுங் கரும்பினிற் கட்டியும்

பாலினுள் நெய்யும் பழத்துள் இரதமும்

பூவினுள் நாற்றமும் போலுளன் எம்மிறை

காவலன் எங்குங் கலந்துநின் ¹றானன்றே.

(ப. இ.) மேலோதிய ஐம்பெருந் தன்மைக்கு ஒருபுடையொப்பு வருமாறு: காற்றினில் உண்டாம் ஊறும், கரும்பினில் உண்டாம் கட்டியும், பாலினுள் உண்டாம் நெய்யும், பழத்தினில் உண்டாம் சுவையும், பூவினில் உண்டாம் மணமும்போன்று பிரிவற நின்றருள்கின்றனன் எம்மிறையாகிய சிவபெருமான். அவனே அனைத்துயிர்க்கும் அனைத்து உலகங்கட்கும் நூங்காக் காவலன் ஆவன். அவன் அகல் நிறைவாகவும் ஆருயிர்கள் அமைநிறைவாகவும், அனைத்துப் பொருளும் அடங்கு நிறைவாகவும் அமையுமாறு கலந்துநிற்கின்றனன். அகல்நிறைவு - வியாபகம். அமைநிறைவு - வியாப்பியம். அடங்குநிறைவு - வியாத்தி.

(அ. சி.) ஊறும் - பரிசுமும். கட்டியும் - வெல்லமும். நெய் - வெண்ணெய்.

(4)

2593. விருப்பொடு கூடி விகிர்தனை நாடிப்

பொருப்பகஞ் சேர்தரு பொற்கொடி போல

விருப்பர் மனத்திடை எங்கள் பிரானார்

நெருப்புரு வாகி நிகழ்ந்துநின் ²றாரே.

1. பண்ணையும். சிவஞானபோதம், 2. 1 - 3.

" உற்ற. 8. அதிசயப்பத்து, 9.

2. துஞ்சிருள். அப்பர், 4. 70 - 5.

" பெருந்திரு. " " 73 - 1.

" சாத்தி. " 5. 60 - 3.

" குரும்பைமுலை ஆரூரர், 7. 16 - 1.

" எற்கமலம். குமரகுருபரர், பண்டாரமும்மணி, 24.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் பெண் தன்மை எய்தி எட்டு வான் குணமலை மூது இவாந்து மட்டில் விழைவுடன்கூடி ஒருபடித்தல்லா அருட்டொழில்சேர் ஒப்பில் ஒருவனை நற்றவத்தால் நாடல்வேண்டும். நாடி நயனுறக்கூடி என்றும் பொன்றா இன்புற்றிருக்க வழிகாட்டல்வேண்டுமென்று பழியில் தடமலர் விழிசொர் அருளம்மை திருவுள்ளங்கொண்டருளினள். அவளே மேருமலைமூது யாரும் விரும்பத் தனிப்பெரும் பெண்ணாய்த் தோன்றி அருந்தவம் புரிந்தனள். அதனைத் திருவுள்ளங் கொண்டருளிய சேறைச் செந்நெறிச் செல்வனாராகிய சிவபெருமானார் அவளை மாமணம் புணர்ந்தருளினார் தம் திருமேனியில் ஒரு பாகமாகக் கொண்டு கலந்தருளினார். அதுபோல் நற்றவம்புரிந்து அவரையே

விரும்பியிருக்கும் நல்லார் நல்லுளத்தினிடத்து எங்கள் பிரானாராகிய சிவபெருமானார் தங்கிநின்றருள்கின்றனர். அவர் பேரறிவுப் பெரும் பிழம்பாம் துவண்ணத்தராகி ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் நிகழ்ந்து நின்று அருள்கின்றனர். ஆருயிர் பெண்தன்மை எய்துவது ஆண் என்பதின்னும் ஒரு மாத்திரை குறைவது, அதுவே 'மாத்திரைக்குள் அருளும் மாற்பேறே' என்பதாம். இதனை 'அன்பின்பு நண்புண்பிங் காயின் அறிவினினான், கின்புநிலை மாத்திரை யொவ்வொன்று, என்பதனான் நினைவுகூர்க்.

(அ. சி.) பொருப்பகம் - இமயமலை. பொற்கொடி - உமாதேவி நெருப்புருவாகி - செம்மை வடிவினராகி.

(5)

2594. நந்தி பெருமான் நடுவுள் வியோமத்து

வந்தென் அகம்படி கோயில்கொண் டான்¹கொள்ள

எந்தைவந் தானென் றெழுந்தேன் எழுதலுஞ்

சிந்தையி னுள்ளே சிவனிருந் தானன்றே.

(ப. இ.) நந்திபெருமானாகிய சிவபெருமான் அப்பாலாம் நாப்பண்சேர் உறக்கத்து எழுந்தருளிவந்து அடியேன் அகம்படியினைக் கோவிலாகக் கொண்டருளினன். கொண்டதனால் அடியெனும் திருவிளக்கேற்றியதும் திருமனை புகுவார்போன்று எந்தை வந்தானென்று திருவருளால் எழுந்து² நெல்லுமலரும்³தூ உய்த் தொழுதேன். தொழுதலும் அடியேன் உள்ளத்தினுள்ளே அச் சிவபெருமான் திருந்த இருந்தருளினன். அப்பால்⁴உளக்கம் - துரிய சுழுத்தி; அறிதுயில்.

(அ. சி.) நடுவுள் வியோமம் - பரசுமுத்தி.

(6)

2595. தன்மைவல் லோனைத் தவத்துள் நலத்தினை

நன்மைவல் லோனை நடுவுறை நந்தியைப்

புன்மைபொய் யாதே பினிதனை நாடுமின்

பன்மைபில் உம்மைப் பரிசுசெய் வானன்றே.

(ப. இ.) உண்மை அறிவு இன்பப் பண்பாம் தன்மை வல்லானை, நற்றவத்துள் நடுநின்றருளும் நலத்தினை, அனைத்துயிர்க்கும் அகலாது நின்று ஆருளால் நன்மை புரிந்துவரும் நல்லோனை, நடுநிலைகுன்றாது நயம்புரிந்தருளும் நந்தியை, புன்மையும் பொய்யும் - இருளும், மருளும்

(பாடம்) 1. சொன்ன.

2. மடவரன் ...அயர. நெடுநெல்வாடை, 39 - 44.

" கனமலர்க். சம்பந்தர், 1. 40 - 5.

ஒருசிறிதும் இல்லாத புனிதனை. அன்புடன் நாடுங்கள், அங்ஙனம் நாடினால் அளவில்லாத ஆருயிர்களுள் நும்மைச் சிறப்பாகத் தெரிந்தெடுத்து நமக்குத் திருவடிப் பரிசினைச் சேர்த்தருள்வன்.

(7)

2596. தொடர்ந்துநின் றானென்னைச் சோதிக்கும் போது

தொடர்ந்துநின் றானல்ல நாதனும் அங்கே

படர்ந்துநின் றாதிப் பராபரன் என்தை

கடந்துநின் றவ்வழி காட்டுகின் றானன்றே.

(ப. இ.) சிவகுருவாய் எழுந்தருளிவந்து எனக்கெய்திய அறுவழி ஆய்வு செய்தருளும்போது அச் சிவபெருமான் உடனாந் தன்மையால் நல்ல நாதனாகி அங்கே தொடர்ந்துநின்றருளினன். ஒன்றாந் தன்மையில் ஆதிப் பெரும்பொருளாம் அவன் நக்கமற நிறைந்துநின்றருளினன். எந்தையாகிய அவன் பொருள்தன்மையால் கடந்துநின்று திருவடிசேரும் அருட்பெரும் வழியைக் காட்டியருளுகின்றனன்.

(8)

2597. அவ்வழி காட்டும் அமராக் கரும்பொருள்

இவ்வழி தந்தைதாய் கேளியான் ஒக்குஞ்

செவ்வழி சேர்சிவ லோகத் திருந்திடும்

இவ்வழி நந்தி இயல்பது தானன்றே.

(ப. இ.) அமரர்களுக்கும் அறியவொண்ணாத அரும்பொருளாம் சிவபெருமான் திருவடிப் பேற்றினுக்காம் அவ்வழியினைக் காட்டியருள்கின்றனன். இவ்வழியாகிய இவ்வலகத்து எனக்குத் தந்தைதாய் கேள் ஒத்துத்தோன்றாத் துணைபுரிந்தருளுகின்றனன். அவன் செம்பொருள், செம்மை நலம்புரியும் விழுப்பொருள். செவ்வழியாய்ச் சென்று சேர்த்துரிய சிவலோகமாகிய அம்மைக்கண் திருந்த இருந்திடும் அரும்பொருள். இம்முறையே நந்திப்பெருமானின் நல்லியல்பாகும்.

(9)

2598. எறிவது ஞானத் துறைவாள் உருவி

அறிவது னோடேயவ் வாண்டகை யானைச்

செறிவது தேவர்க்குந் தேவர் பிரானைப்

பறிவது பல்கணப் பற்றுவி டாரே.

(ப. இ.) மும்மலமாகிய மாயப்படைகளைத் திருவருளாகிய உறையினுள்ளிருக்கும் திருவைந்தெழுத்தாம் ஞானவாட்படையினை வெளிப்பட எடுத்து எறிவது திருவாணைவழி யொழுதும் அடிமையின் முடிவில் கடனாகும். எறியவே அப் படைகள் அஞ்சி அகலும். அங்ஙனம் அஞ்சியகலவே திருவடியணர்வு திகழ்ந்தோங்கும். ஓங்கவே அதனால் அறிவது அவ்வாண்டகையாகிய சிவபெருமானை. தேவர்பிரானாகிய அச்சிவபெருமானுடன் இரண்டறக்கலந்து செறிந்திருப்பது அவ்வழிப்பேறாகும். அப்பேறு எய்தவே வேறு பலவகையான மாயாகாரியப் பற்றுவிடாச் சிறப்பிலார் சேர்வு பறிவதாகும். பறிவது - ஓட்டெடுப்பது.

(10)

1. ஞானவாள். 8. திருப்படையெழுச்சி, 1.

" வட்டில். திருவந்தியார், 30.

2599. ஆதிப் பிரான்தந்த வாளங்கைக் கொண்டபின்

வேதித்து என்னை விலக்கவல் வாரில்லை

சோதிப்பன் அங்கே சுவடு படாவண்ணம்

ஆதிக்கக் டெய்வ மவனிவ னாமன்றே.¹

(ப. இ.) சிவகுருவாய் எழுந்தருளிய ஆதிப்பிரான் திருவைந் தெழுத்தாகிய வாளைத் தந்தருளினன் அதனை உபிரினும் சிறந்த ஒழுக் கமாகக் கைக்கொண்டேன். அங்ஙனங் கைக்கொண்டபின் என்னை வேறுபடுத்தி நன்னெறியினின்றும் விலக்கிப் புன்னெறியிற் புகுத்தவல்லார் எவரும் இவர். மாயாகாரியச் சுவடாகிய குற்றப் பசையும் நேராவண்ணம் அவனருளால் குறிக்கொண்டு சோதிப்பன். ஆதிக்கண் தெய்வமாய் அந்த முழுமுதலாய் நிற்பவன் அவனே. அவனருளால் அவன் திருவடிசேர் இவனும் அவனாவன்.

(11)

2600. அந்தக் கருவை யருவை வினைசெய்தற்

பந்தம் பணியச்சம் பல்பிறப் பும்வாட்டிச்

சிந்தை திருத்தலுஞ் சேர்ந்தாரச் சோதனை

சந்திக்கத் தற்பர மாகுஞ் சதுரர்க்கே.

(ப. இ.) தொன்மையேயுள்ள பிறப்பினும் வித்தாகிய அந்த இருண் மலத்தை, அதுகாரணமாக வரும் அருவருவாயுள்ள மாயாகாரியங்களை, அவற்றான் ஏற்படும் இருவினைத் தொடக்கினை, அப்பணியால் ஏற்படும் அச்சத்தை, அவ்வச்சத்தால் வரும் பல பிறப்புக்கள் முதலிய எல்லாவற்றையும் சிவகுருவானவர் அருளால் வாட்டினார்.

வாட்டிச் சிந்தையைத் திருத்தியருளினார். அருளாலும் அறுவழி ஆய்வினைப் பொருந்தினார் தக்கோர். பொருந்தவே திருவடிபிணையினைச் சேர்ந்தனர். சேரவே சிவமாம் பெருவாழ்வினைப் பெற்றனர். பெற்ற நற்பேற்றால் செயற்கரும் செய்கை செய்யும் தூரராம் சதூரர் ஆயினார், "செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர், செயற்கரிய செய்கலா தார்" (26) எனவும், "பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தம், கருமமே கட்டளைக் கல்" (505) எனவும் நாயனாரருளிய நற்றமிழ்மறையினை ஈண்டு நாடி இன்புறுக. செயற்குரிய செய்வார் மக்கள். செயற்குரிய செய்கலாதார் மாக்களிலும் தாழ்ந்த கயவர். இவரையே "எற்றிற் குரியர் கயவர் ஒன்றுற்றக்கால், விற்றற் குரியர் விரைந்து" (1080) என நாயனார் அருளினார். ஒன்று - கிடைத்தற்கரிய இம் மக்கள் யாக்கை. விற்றல் - தம்மைப் புலனுக்கு அடிமையாக்கல். விரைந்துகண்ட அளவானே ஆய்ந்தோய்ந்து பாராது முந்திப் புகுந்து. கயவர்-புலனுக்கு அடிமைப்பட்டுப் புன்பிறப்பெய்தும் புல்லியர் கயவர் - மூளா ஆளாய்ப் பள்ளத்து ஆழ்ந்தோர். மக்கள் பிறப்பால் மலர் மிசை ஏகினான் மாண்டசேராது நிலமிசைப் புலனுக்கு அடிமையாய் மூண்டும் மூண்டும் புன்பிறப்பெய்துவோர் போக்கொணாக் கயவராவர்.

(12)

எட்டாம் தந்திரம் முற்றும்

1. மாதாப். அப்பர், 4. 3 - 1.